BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
LADY SOPHIA ARE UN AMANT
ÎN FIECARE CLIPĂ PREZENȚA EI
ÎL TENTEAZĂ MAI PRESUS DE RAȚIUNE...

LISA KLEYPAS

LADY SOPHIA ARE UN AMANT

Lady's Sophia Lover
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

LADY SOPHIA ARE UN AMANT

Traducere:
Gabriela Anca Marin

CAPITOLUL 1

Trecuse prea mult timp de cînd se culcase cu o femeie. Sir Ross Cannon nu găsea o altă explicaţie la reacţia avută în faţa Sophiei Sydney... răspunsul trupului lui a fost într-atît de puternic, încît a trebuit să rămînă în spatele biroului ca să-şi ascundă erecţia subită, necontrolată. Perplex, se uita cu atenţie la femeia aceea, întrebîndu-se de ce simpla ei prezenţă era suficientă ca să aprindă o asemenea vîlvătaie în el. Nu mai lăsase niciodată garda jos, în faţa nimănui.

Era drăguţă, nu încăpea îndoială, cu părul ei cu reflexe de culoarea mierii şi ochii ei albaştri, dar mai avea o calitate care depăşea frumuseţea fizică: o undă de pasiune ascunsă sub o aparenţă de seriozitate. Ca orice alt bărbat, Ross era stîrnit de ceea ce era ascuns şi nu de ceea ce era la vedere. Şi era evident că Sophia Sydney era o femeie cu multe secrete.

A încercat să-şi înfrîneze pornirile concentrîndu-se pe suprafaţa lucioasă dar zgîriată a biroului lui din mahon. A continuat să tacă chiar şi atunci cînd s-a simţit în sfîrşit în stare să-i susţină privirea. Aflase demult că tăcerea era un instrument puternic. Oamenii se simţeau stînjeniţi cînd interlocutorul lor tăcea – de obicei se chinuiau să găsească ceva de spus, dînd astfel multe la iveală.

Şi totuşi Sophia nu a început să sporovăiască, aşa cum ar fi făcut altă femeie. Îl privea precaută şi nu scotea un cuvînt. Era în stare să aştepte mai mult decît el, era clar.

– Domnişoară Sydney, a spus el într-un final, copistul meu mi-a spus că nu ai dorit să-i dezvălui motivul vizitei tale.

– Dacă i-l spuneam nu aş fi trecut nici de prag măcar. Am venit pentru postul pe care l-aţi dat la ziar.

Pe Ross îi surprindea rareori ceva, pentru că văzuse mult prea multe în munca lui. L-a uimit însă ideea că ea ar fi dorit să lucreze *acolo*, pentru el. Probabil că nu ştia ce anume presupunea acel post.

– Am nevoie de un asistent, domnişoară Sydney. Cineva care să facă şi pe copistul şi să ţină dosarele în ordine. Bow Street nu e un loc potrivit pentru o femeie.

– În anunţ nu se specifica faptul că doreşti un bărbat, a remarcat ea. Ştiu să citesc, să ţin socotelile casei şi să întocmesc registre. De ce să nu fiu luată în considerare pentru această slujbă?

Tonul ei era uşor provocator. Fascinat şi oarecum simţindu-se nelalocul lui, Ross s-a întrebat dacă nu cumva se mai întîlniseră cîndva. Nu – şi-ar fi amintit-o cu siguranţă. Şi totuşi ceva la ea i se părea ciudat de familiar.

– Ce vîrstă ai? a întrebat-o direct. Douăzeci şi doi? Douăzeci şi trei?

– Am douăzeci şi opt, domnule.

– Chiar aşa? Nu o credea. Arăta mult prea tînără pentru cineva care putea fi considerată de ceva vreme fată bătrînă.

– Da, chiar aşa. Părînd uşor amuzată, s-a aplecat peste biroul lui, arătîndu-i mîinile. Vezi? Poţi ghici oricînd vîrsta unei femei după mîinile ei.

Ross i-a studiat mîinile mici pe care le arăta fără urmă de vanitate. Nu erau mîinile unei fetişcane ci ale unei femei capabile – una care ştia ce însemna munca grea. Deşi avea unghiile curăţate cu grijă, se vedea că fuseseră pilite în grabă. Pe degete avea o mulţime de zgîrieturi subţiri şi o arsură de la o oală încinsă, mai mult ca sigur.

Sophia s-a aşezat pe scaun iar lumina i s-a jucat o clipă în părul şaten.

– Nici tu nu arăţi aşa cum m-aş fi aşteptat, i-a spus ea.

Ross a ridicat o sprînceană, întrebător.

– Oh?

– Îmi imaginam un bărbat în vîrstă, corpolent, cu perucă şi pipă.

El a rîs scurt şi şi-a dat seama că trecuse ceva timp de cînd nu mai scosese un asemenea sunet. Nu s-a putut abţine să nu o întrebe:

– Eşti dezamăgită de ceea ce vezi?

– Nu, i-a răspuns ea puţin cam prea repede. Nu, nu sînt deloc dezamăgită.

Temperatura din birou crescuse necontrolat. Ross nu putea să nu se întrebe dacă ea îl găsea atrăgător. Urma să împlinească curînd patruzeci de ani şi îşi arăta vîrsta. Părul începuse să-i încărunţească. Anii neîntrerupţi de muncă istovitoare şi prea puţin somn îşi puseseră amprenta, iar datorită ritmului alert al vieţii de zi cu zi slăbise destul de mult. Nu avea aerul liniştit şi chiar de uşor răsfăţ pe care îl afişau alţi bărbaţi de vîrsta lui, căsătoriţi însă. Evident, ei nu bîntuiau nopţile pe străzi, ca el, nu anchetau crime şi tîlhării, nu vizitau închisori şi nu ajutau la aplanarea încăierărilor.

A văzut privirea pe care a aruncat-o Sophia prin biroul lui mobilat în stil spartan. Un perete era acoperit de hărţi iar altul de rafturi cu cărţi. Un singur tablou împodobea camera, un peisaj cu o cascadă în pădure, cu nişte dealuri gri care se ghiceau în depărtare. Ross contemplase adesea peisajul, atunci cînd fusese tensionat, iar frumuseţea rece şi întunecată a picturii îl liniştise întotdeauna.

A reluat brusc interviul:

– Ai referinţe, domnişoară Sydney?

Ea a clătinat din cap:

– Mă tem că ultimul meu patron nu va dori să mă recomande cuiva.

– De ce?

Reuşise în sfîrşit să o facă să se simtă nesigură. Obrajii i se coloraseră.

– Am lucrat ani întregi pentru o verişoară îndepărtată. Mi-a permis să locuiesc în casa ei după moartea părinţilor mei, deşi nu dispunea de avere. În schimb eu eram fată în casă, bună la toate. Cred că verişoara Ernestine a fost mulţumită de felul în care îmi făceam treaba pînă cînd... Glasul i-a pierit iar pe frunte i-au apărut cîteva broboane minuscule de sudoare.

Ross auzise deja toate poveştile triste din lume în cei zece ani în care fusese magistrat-şef pe Bow Street. Deşi nu era un tip dur învăţase să pună o oarecare distanţă între el şi cei care veneau să-l roage cîte ceva. Văzînd-o însă pe Sophia a simţit brusc nevoia să o consoleze, să o ia în braţe şi să o ţină strîns la piept. *La naiba*, şi-a spus surprins, încercînd să-şi controleze pornirea protectoare.

– Continuă, domnişoară Sydney, a spus scurt.

Ea a dat din cap şi a inspirat adînc.

– Am făcut o mare greşeală. Mi-am găsit un iubit. Nu mai iubisem niciodată pînă atunci... iar el era unul dintre oaspeţii sosiţi la domeniul învecinat, cel de lîngă sat. Ne-am cunoscut în timpul unei plimbări. M-am îndrăgostit şi am... S-a oprit şi şi-a ferit privirea. Nu se mai putea uita în ochii lui Ross. Mi-a promis că se va căsători cu mine iar eu am

fost suficient de proastă încît să-l cred. Cînd s-a plictisit de mine m-a abandonat fără pic de remuşcări. Acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea să cred că un bărbat cu poziţia lui mă va lua pe mine de soţie.

– Era aristocrat? a întrebat-o Cannon.

Ea a lăsat ochii în jos.

– Nu chiar. Era... este... fiul cel mai mic dintr-o familie de nobili.

– Numele lui?

– Prefer să nu-l dezvălui, domnule. E de domeniul trecutului, deja. E de ajuns să spun că verişoara mea a aflat totul de la stăpîna domeniului şi tot de la ea a aflat că el era căsătorit. Bineînţeles că a urmat un scandal iar verişoara Ernestine mi-a pus în vedere să plec. Sophia şi-a netezit rochia cu un gest care trăda nervozitate. Ştiu că ar putea părea o dovadă de caracter imoral. Dar jur că nu sînt predispusă cochetăriilor de nici un fel. Dacă ai putea să-mi treci cu vederea trecutul...

– Domnişoară Sydney. Cannon a aşteptat-o să ridice privirea spre el. Aş fi un ipocrit dacă te-aş condamna. Cu toţii greşim.

– Tu nu, cu siguranţă.

A zîmbit mînzeşte.

– Mai ales eu.

Ochii ei albaştri l-au studiat cu mai mare atenţie.

– Ce fel de greşeli ai făcut?

Întrebarea l-a amuzat. Îi plăcea temeritatea ei dar şi vulnerabilitatea ascunsă în spatele acesteia.

– Nu e cazul să afli, domnişoară Sydney.

Ea i-a întors zîmbetul.

– Înseamnă că voi rămîne sceptică în privinţa greşelilor tale.

Era genul de zîmbet pe care o femeie îl afişa după ce făcuse dragoste. Puţine femei posedau o asemenea senzualitate lipsită de vreun efort, o căldură plină de naturaleţe care îl făcea pe orice bărbat să se simtă un armăsar de rasă. Uluit, Ross s-a concentrat asupra unui punct de pe biroul lui. Din nefericire asta nu l-a ajutat să scape de imaginile care îi invadaseră mintea. Ar fi vrut să întindă mîna şi să o tragă la el, să o aşeze pe birou, să o dezbrace şi să-i sărute sînii, coapsele... locul dintre picioare, să-şi îngroape faţa în ea, să sărute şi să aţîţe cu limba pînă ce ea avea să ţipe, pe culmile extazului. Iar cînd ea era pregătită, el urma să se descheie la pantaloni şi să o pătrundă cu forţă, pînă ce dorinţa amîndurora era pe deplin satisfăcută. Iar mai apoi...

Înfuriat de lipsa lui de autocontrol, Ross a bătut darabana pe birou. S-a chinuit să reia firul conversaţiei.

– Înainte de a discuta despre trecutul meu ar trebui să-l lămurim pe-al tău. Spune-mi, a rezultat vreun copil din această legătură?

– Nu, domnule.

– Ai avut noroc, a spus el.

– Da, domnule.

– Te-ai născut în Shropshire?

– Nu, domnule. Şi eu şi fratele meu mai mic ne-am născut într-un orăşel de pe Severn. Noi... Sophia a făcut o pauză iar chipul i s-a umbrit. Ross a înţeles că trecutul îi evoca multe amintiri dureroase. Am rămas orfani cînd eu nu împlinisem încă treisprezece ani. Părinţii noştri s-au înecat. Vaporul în care se aflau s-a scufundat. Tata era viconte dar nu avea mult pămînt şi nici bani să-l întreţină. Şi nu aveam rude care să poată sau să dorească să crească doi copii destul de săraci. Cîţiva oameni din sat au încercat pe rînd, să ne supravegheze, dar mă tem că... A făcu o pauză şi şi-a ales cu grijă cuvintele. Eram destul de sălbatici, şi eu şi John. Fugeam, făceam o grămadă de năzbîtii iar în final am fost prinşi la furat în brutăria din sat. Atunci am fost trimisă să locuiesc la verişoara Ernestine.

– Cu fratele tău ce s-a întîmplat?

Ea a privit în gol, împietrită.

– E mort. Titlul s-a stins iar pămîntul este acum al nimănui, pentru că nu există nici un moştenitor de sex masculin.

Durerea de orice fel nu-i era străină lui Ross. A înţeles imediat că orice se întîmplase cu fratele ei îi lăsase urme adînci în suflet.

– Îmi pare rău, a spus încet.

Ea rămăsese rigidă. Părea să nu-l fi auzit.

După cîteva momente Ross a vorbit grav:

– Dacă tatăl tău a fost viconte înseamnă că trebuie să mă adresez cu *lady* Sophia.

Remarca i-a smuls un zîmbet stins.

– Probabil. Şi totuşi ar fi cam deplasat din partea mea să insist să fie folosit un titlu, nu crezi? Zilele mele ca lady Sophia s-au sfîrşit. Tot ce-mi doresc acum este să-mi găsesc o slujbă bună şi, poate, un nou început.

Ross a privit-o mai îndeaproape.

– Domnişoară Sydney, nu pot angaja o femeie pe acest post. Printre altele, va fi nevoie să-i înregistrezi pe ocupanţii trăsurilor care duc şi aduc criminalii de la Newgate, să întocmeşti rapoarte şi să iei declaraţii de la tot felul de personaje care se perindă pe-aici. Asemenea treburi nu sînt potrivite pentru o femeie sensibilă.

– Nu mă deranjează, a spus ea pe un ton indiferent. După cum ţi-am explicat, nu sînt nici pe departe o inocentă. Nu sînt nici tînără şi nici nu mai ţin să-mi păstrez vreo poziţie socială. Există multe femei care lucrează în spitale, în închisori sau fac opere de caritate şi au de-a face cu tot felul de oameni disperaţi sau în afara legii. Voi supravieţui, asemenea lor.

– Nu poţi fi asistenta mea, i-a răspuns ferm Ross. A ridicat mîna într-un gest care a redus-o la tăcere, văzînd-o că încerca să-l întrerupă. Însă menajera mea s-a pensionat de curînd şi sînt dispus să te angajez în locul ei. Mi se pare o slujbă mai potrivită pentru tine.

– Mă pot ocupa şi de anumite treburi casnice, a admis ea împăciuitoare. Şi pot fi şi asistentă.

– Îţi propui să le faci pe amîndouă? Cu un ton uşor ironic, el a adăugat: nu ţi se pare cam prea multă muncă pentru o singură persoană?

– Se spune că tu faci munca a şase oameni, a ripostat ea. Dacă este adevărat, eu de ce n-aş putea să lucrez cît doi?

– Eu nu îţi ofer două slujbe. Ci doar una – cea de menajeră.

Într-un mod ciudat, tonul lui autoritar a făcut-o să zîmbească. Ochii ei străluceau provocatori, dar era o provocare prietenoasă, ca şi cum era sigură că el nu avea să o lase să plece.

– Nu, mulţumesc, i-a răspuns. Vreau totul sau nimic.

Faţa lui Ross a împietrit într-o expresie care îi înfricoşa pe toţi poliţiştii din Bow Street.

– Îmi este foarte clar că nu înţelegi pericolele la care te-ai putea expune, domnişoară Sydney. O femeie atrăgătoare nu are de ce să se amestece cu criminalii depravaţi.

Ea nu a părut impresionată de această perspectivă.

– Voi fi înconjurată de mai bine de o sută de poliţişti, sergenţi, patrule călare şi agenţi. Îndrăznesc să spun că voi fi mai în siguranţă decît dacă aş ieşi la cumpărături pe Regent Street.

– Domnişoară Sydney...

– Sir Ross, l-a întrerupt ea ridicîndu-se în picioare şi sprijinindu-şi palmele de biroul lui. Decolteul ei nu a lăsat să se vadă nimic atunci cînd s-a aplecat

spre el. Dar dacă ar fi avut un decolteu adînc, sînii ei i s-ar fi arătat în toată splendoarea, ca două mere zemoase puse pe tavă. Stimulat de acest gînd, Ross s-a forţat să se concentreze pe chipul ei. Sophia i-a zîmbit: nu ai nimic de pierdut dacă mă laşi să încerc. Dă-mi o lună să-ţi demonstrez că merit.

Ross o privea fix. Şarmul ei avea ceva artificial în el. Încerca să-l manipuleze– şi reuşea. Dar de ce voia să lucreze tocmai pentru el, pentru numele lui Dumnezeu? Şi-a dat brusc seama că nu o putea lăsa să plece pînă cînd nu-i descoperea motivele.

– Iar dacă nu-ţi sînt pe plac, a adăugat ea, poţi oricînd angaja pe altcineva.

Ross era recunoscut drept un om extrem de raţional. Nu ar fi fost deloc practic să o angajeze. Ar fi fost chiar o prostie. Ştia exact ce urma să se bîrfească pe Bow Street. Toată lumea ar fi tras concluzia că o angajase pentru sex-appeal-ul ei. Şi acesta era de fapt adevărul. Trecuse multă vreme de cînd nu se mai simţise atît de atras de o femeie. Voia să o ţină acolo, să se bucure de frumuseţea şi inteligenţa ei, să afle dacă şi ea era interesată de el. Mintea cîntărea această decizie, dar gîndurile îi erau eclipsate de pornirile lui de bărbat care nu puteau fi ignorate.

Pentru prima oară în cariera lui de magistrat a ignorat raţiunea în favoarea dorinţei.

A ridicat un teanc de hîrtii şi i le-a întins:

– Ştii ce este *Alarmă generală*?

Ezitînd, ea a întins mîna după hîrtii.

– Cred că este o publicaţie săptămînală a poliţiei.

El a dat din cap.

– Conţine descrierile răufăcătorilor în libertate şi detalii ale faptelor lor. Este un mijloc eficient de a-i prinde pe criminali, în special pe cei care vin din comitatele din afara jurisdicţiei mele. Teancul acesta de hîrtii conţine informaţii trimise de primari şi judecători de pe tot cuprinsul Angliei.

Sophia a privit teancul de hîrtii şi a citit cu voce tare:

– Arthur Clewen, potcovar, aproximativ un metru şi şaptezeci, păr brunet, cîrlionţat, voce efeminată, nasul mare, acuzat de fraudă în Chichester... Mary Thompson, alias Hobbes, alias Chiswit, înaltă, subţire, păr blond, acuzată de înjunghiere în Wolverhampton...

– Notiţele acestea trebuie completate săptămînal, a spus scurt Ross. Este o chestie anostă iar eu am lucruri mult mai presante de făcut. De azi înainte vor cădea în responsabilitatea ta. I-a făcut semn spre o măsuţă din colţul camerei, acoperită cu cărţi şi corespondenţă. Poţi lucra acolo. Va trebui să împărţim acelaşi birou, pentru că nu ai loc în altă parte. Iar eu sînt oricum mai mult plecat.

– Înseamnă că mă angajezi, a spus cu satisfacţie în glas. Mulţumesc, sir Ross.

El i-a aruncat o privire ironică:

– Dacă ajung la concluzia că nu eşti potrivită pentru această slujbă îmi vei accepta decizia fără să protestezi.

– Da, domnule.

– Şi încă ceva. Nu vei urca în trăsura prizonierilor, dimineţile. Vickery se va ocupa de asta.

– Dar ai spus că face parte din responsabilităţile mele iar eu...

– Mă contrazici, domnişoară Sydney?

Ea a închis imediat gura.

– Nu, sir Ross.

El a dat scurt din cap.

– *Alarmă generală* trebuie să fie gata la ora două. După ce termini, du-te pe Bow Street la numărul patru şi caută un băiat brunet pe care-l cheamă Ernest. Spune-i unde sînt lucrurile tale – ţi le va aduce după ce va da la tipar ziarul.

– Nu e nevoie să-mi strîngă el lucrurile, a protestat Sophia. Mă mut şi singură, la momentul potrivit.

– Nu te poţi plimba singură prin Londra. De azi înainte te afli sub protecţia mea. Dacă vrei să te duci undeva vei fi însoţită de Ernest sau de unul dintre agenţi.

Nu i-a convenit – a văzut asta în privirea ei. Dar nu a protestat. Ross a continuat pe un ton distant:

– Restul zilei va fi de acomodare. Te voi prezenta mai tîrziu colegilor mei. Îşi vor face pe rînd apariţia, după ce se vor termina audierile la tribunal.

– Voi face cunoştinţă şi cu ceilalţi agenţi?

– Nu cred că-i vei putea evita prea mult timp, a răspuns sec Ross. Gîndul la cum aveau să reacţioneze ei la vederea unei asistente nu-i era deloc plăcut. S-a întrebat dacă acesta era motivul pentru care Sophia dorise să se angajeze acolo. Femeile din toată Anglia făcuseră din agenţi eroi de fantezii romantice. Imaginaţia li se înflăcărase cu ajutorul romanelor de jumătate de penny în care agenţii erau prezentaţi ca nişte eroi mereu în acţiune. Era posibil ca şi Sophia să-şi dorească să-l cucerească pe unul dintre ei.

– A propos, să ştii că nu tolerez idilele pe Bow Street, i-a spus Ross. Să nu te încurci cu vreun agent, poliţist sau grefier. Nu voi avea însă nimic de obiectat faţă de cineva din afara acestei lumi.

– Dar tu? a întrebat ea încet. Nici tu nu eşti liber?

Uimit, Ross s-a întrebat ce fel de joc încerca ea. A încercat să pară cît mai stăpîn pe el cînd i-a răspuns:

– Evident.

Ea a zîmbit şi s-a îndreptat spre măsuţa acoperită cu hîrtii.

În mai puţin de o oră, Sophia aranjase şi copiase notiţele cu un scris frumos, deliciul oricărui tipograf. Era tăcută şi ordonată şi nici nu s-a ridicat de pe scaun. Ross ar fi putut uita de ea dacă parfumul ei nu ar fi plutit prin încăpere. A inspirat adînc, încercînd să identifice aroma. Ceai, vanilie, ames-

tecate cu elixirul de piele caldă de femeie. A aruncat priviri furişe spre profilul ei delicat, fascinat de felul în care lumina se juca în părul ei. Avea urechi mici şi o bărbie ascuţită, bine definită, un nas fin şi gene lungi care îi umbreau pometii.

Absorbită de ceea ce făcea, Sophia s-a aplecat peste foaia de hîrtie. Ross nu s-a putut abţine să nu-şi imagineze ce senzaţie i-ar fi produs acele mîini lipite de trupul lui. Erau calde sau reci? Ştia să atingă cu îndrăzneală un bărbat sau ar fi ezitat? La exterior părea delicată şi supusă, dar avea şi ceva provocator, o sexualitate pe care i-o putea scoate la iveală doar bărbatul potrivit.

Sîngele îi clocotea. S-a blestemat pentru că se simţea într-atît de atras de ea. Forţa pasiunii neconsumate părea să fi umplut încăperea. Cît de ciudate i se păreau ultimele luni, în care celibatul i se păruse atît de uşor de suportat! Dar acum totul se schimbase. Îi era foame de o gură lacomă, care să-i răspundă la săruturi, de pielea catifelată de femeie...

Chiar în clipa în care dorinţa a devenit chinuitoare, Sophia s-a apropiat cu cîteva hîrtii:

– Aşa voiai să arate?

El le-a studiat rapid, abia descifrînd rîndurile. A dat din cap şi i le-a întins înapoi.

– I le dau atunci lui Ernest, a spus ea şi a plecat, cu fustele foşnind încet. Uşa s-a închis fără zgomot în urma ei, redîndu-i intimitatea de care avea atîta nevoie. Cu un oftat adînc, Ross s-a

apropiat de scaunul pe care stătuse Sophia şi şi-a plimbat degetele peste spătar şi braţe, încercînd să simtă orice urmă de căldură pe care ar fi lăsat-o ea. A inspirat adînc, încercînd să absoarbă ceea ce rămăsese din parfumul ei.

Da, şi-a spus, celibatul lui fusese mult prea lung.

Deşi fusese adesea chinuit de dorinţe fizice, Ross respecta prea mult femeile ca să apeleze la o prostituată. Nu voia să profite astfel de o femeie. Mai mult decît atît, i se părea că şi-ar fi bătut joc de ceea ce trăise cu soţia lui.

Se gîndise să se recăsătorească dar nu găsise încă femeia potrivită, nici măcar pe departe. Soţia unui magistrat trebuia să fie puternică şi independentă. Să se adapteze cu uşurinţă cercurilor sociale frecventate de familia lui dar şi lumii întunecate de pe Bow Street. În plus, trebuia să se mulţumească cu prietenia lui şi să nu se aştepte la iubire. Nu se mai putea îndrăgosti după tot ce trăise alături de Eleanor. Atunci cînd o pierduse durerea fusese mult prea mare iar inima îi fusese sfîşiată.

Voia doar ca nevoia de sex să poată fi ignorată la fel de uşor ca nevoia de iubire.

De zeci de ani, casa din Bow Street de la numărul patru servise drept reşedinţă privată, birou şi sală de judecată. Cu zece ani în urmă, cînd fusese numit magistrat-şef, Ross Cannon îşi extinsese într-atît jurisdicţia şi puterea încît fusese necesar

să cumpere şi clădirea învecinată, de la numărul trei. Acum numărul patru servea drept reşedinţă privată iar la numărul trei erau birourile şi sălile de judecată iar la subsol, într-o încăpere bine zăvorîtă erau ţinuţi şi interogaţi prizonierii.

Sophia s-a familiarizat repede cu casa de la numărul patru pentru că a fost nevoită să-l caute pe Ernest. L-a găsit jos, la bucătărie, mîncînd o bucată de pîine cu brînză la masa mare din lemn. Băiatul brunet cu picioare lungi a roşit cînd Sophia i s-a prezentat. Ea i-a dat hîrtiile pentru *Alarma generală* şi l-a rugat să-i aducă lucrurile de la o adresă aflată în apropiere iar băiatul a luat-o la fugă de parcă îl urmărea cineva.

Sophia a răsuflat uşurată pentru că rămăsese singură. A intrat în cămară, unde a găsit, printre altele, o roată de caşcaval, un borcan cu unt, o cană cu lapte şi cîteva bucăţi de carne. Încăperea era mică şi întunecată. Simţindu-se brusc copleşită de tensiunea acumulată în cursul după-amiezii, Sophia a început să tremure iar dinţii îi clănţăneau violent. Lacrimile i-au ţîşnit din ochi şi le-a şters cu mîneca.

Dumnezeule, cît de tare îl ura!

Făcuse apel la toată forţa ei să pară liniştită şi senină în biroul lui, deşi sîngele îi clocotea de dispreţ. Îşi ascunsese bine antipatia; îl făcuse chiar să o dorească. Ochii lui străluciseră şi nu putuse să ascundă faptul că era atras de ea. Era bine, era exact ce spera. Pentru că îi dorea mai mult decît

moartea. Voia să-l distrugă în orice mod posibil, să-l facă să sufere într-atît încît să-şi dorească să moară. Iar soarta părea să fie favorabilă planurilor ei.

Din clipa în care văzuse anunţul din *Times*, cum că se căuta un asistent pentru biroul din Bow Street, un plan i se conturase în minte. Trebuia să obţină slujba şi să aibă acces la dosare. Apoi avea să facă rost de ceea ce avea nevoie ca să-i distrugă reputaţia lui Ross şi să-l oblige să demisioneze.

Printre agenţi circulau zvonuri cum că ar fi existat corupţie: raiduri ilegale, brutalitate, intimidări şi acţiuni în afara jurisdicţiei. Toată lumea ştia că sir Ross şi oamenii lui aveau propriile lor legi. Sophia era hotărîtă să scoată la iveală toate informaţiile care îi puteau fi de folos ca să-l aducă la ruină.

Dar nu era de ajuns. Voia ca trădarea să meargă şi mai adînc, să fie mai dureroasă. Voia să-l seducă pe aşa-numitul *Călugăr din Bow Street* şi să-l facă să se îndrăgostească de ea. După care lumea lui avea să se prăbuşească.

Îi dădeau lacrimile, aşa că şi-a lipit fruntea de zidul rece, tremurînd. Un singur gînd o ţinea în viaţă. Sir Ross urma să plătească pentru că i-o răpise de pe faţa pămîntului pe singura persoană care o iubise. Pe fratele ei, John, care era acum înmormîntat alături de hoţi şi ucigaşi.

Sophia şi-a recăpătat autocontrolul şi a recapitulat în gînd ceea ce aflase pînă atunci despre sir Ross. Nu era deloc aşa cum se aşteptase.

Crezuse că era un bărbat îngîmfat şi corupt, greoi, cu guşă. Nu-şi dorise să fie un bărbat atrăgător.

Dar sir Ross chiar era frumos, chiar dacă nu dorea să recunoască asta. Era un bărbat relativ tînăr, înalt, puţin cam prea subţire. Trăsăturile lui erau ferme şi austere iar sprîncenele groase umbreau cei mai extraordinari ochi din cîţi văzuse vreodată. Erau de un gri deschis, atît de strălucitori încît păreau să arunce fulgere din irişi. Şi părea să se simtă confortabil în poziţia de autoritate – un bărbat care putea lua orice hotărîre era necesară, indiferent de consecinţe.

A auzit pe cineva intrînd în bucătărie, dinspre stradă, aşa că a ieşit din cămară. A văzut o femeie cam de o vîrstă cu ea, slăbuţă, cu părul închis la culoare şi dinţi stricaţi. Zîmbetul era însă autentic, era curată şi îngrijită iar şorţul îi era alb ca laptele şi apretat. Era bucătăreasa, a presupus Sophia şi i-a zîmbit prietenos.

– Bună ziua, a spus timid femeia făcînd o plecăciune. Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară?

– Sunt domnişoara Sydney, asistenta domnului Ross.

– Asistentă, a repetat uimită femeia. Dar nu eşti bărbat!

– Nu sînt, într-adevăr, a spus Sophia rotindu-şi privirea prin bucătărie.

– Eu sînt Eliza, bucătăreasa, a spus ea, făcînd ochii mari. Ar mai fi Lucie, camerista şi băiatul bun la toate...

– Ernest? L-am cunoscut deja.

Prin ferestrele pătrate pătrundea lumina, dezvăluind o încăpere bine utilată, cu duşumeaua din dale. La perete era o maşină de gătit din cărămidă, cu suporturi din piatră. Cinci sau chiar şase oale puteau fi încălzite simultan, la temperaturi diferite, pe o asemenea plită. Un cuptor cilindric, din fier, era aşezat orizontal în perete. Avea o formă ingenioasă şi într-atît de modernă că Sophia nu şi-a putut ascunde admiraţia:

– Trebuie să fie minunat să găteşti aici!

Eliza s-a strîmbat.

– Ştiu să fac doar mîncăruri simple, aşa cum m-a învăţat mămica. Nu mă deranjează să merg la piaţă sau să fac curat, dar nu-mi place să stau în faţa cratiţelor. Nimic nu-mi iese cum ar trebui.

– Aş putea să te ajut, a spus Sophia. Mie îmi place să gătesc.

Auzind-o, Eliza s-a luminat la faţă.

– Ar fi tare bine, domnişoară.

Sophia a cercetat dulapul în care erau aşezate o mulţime de oale, tigăi şi ustensile. Cîteva vase din alamă erau înşirate deasupra capului, atîrnînd în cîrlige – aveau cu siguranţă nevoie să fie curăţate temeinic. Şi celelalte vase aveau nevoie de atenţie. Totul era pătat, ciurul era murdar iar scurgerea chiuvetei emana un miros neplăcut.

– Noi mîncăm cu toţii la bucătărie: stăpînul, servitorii şi poliţiştii, a spus Eliza arătînd spre masa lungă care ocupa mare parte din încăpere. Nu

avem o cameră pentru servit masa, cum îi zice la carte. Sir Ross mănîncă fie aici fie în birou.

Sophia se uita la raftul plin cu condimente, ceai şi cafea. A încercat să păstreze un ton detaşat cînd a întrebat-o:

– Este un stăpîn bun?

– Oh, da, domnişoară! a răspuns imediat bucătăreasa. Deşi uneori este destul de ciudat.

– În ce fel?

– Sir Ross este în stare să muncească zile întregi fără să mănînce o masă ca lumea. Uneori şi doarme la birou, în loc să se ducă în pat şi să se odihnească aşa cum ar trebui.

– De ce munceşte atît de mult?

– Nimeni nu ştie, probabil nici chiar dînsul. Se spune că s-a schimbat după moartea soţiei. A murit la naştere, iar de atunci sir Ross este... Eliza a făcut o pauză, căutînd cuvîntul potrivit.

– Distant? i-a sugerat Sophia.

– Da, distant şi rece. Nu-şi îngăduie nici un semn de slăbiciune şi se aşteaptă ca şi ceilalţi să-şi facă datoria.

– Poate că într-o zi se va recăsători.

Eliza a ridicat din umeri şi a zîmbit.

– Cîte doamne cumsecade nu l-ar dori! Vin la el în birou să-i ceară să le ajute la operele lor de caritate sau să se plîngă de hoţii de buzunare. Dar nu reuşesc să-i atragă atenţia. Iar cu cît le arată mai puţin interes, cu atît se îndîrjesc ele mai tare.

– Am auzit că i se spune *Călugărul din Bow Street*, a şoptit Sophia. Să însemne că niciodată nu a... A făcut o pauză, roşind.

– Doar el poate să ştie, i-a răspuns gînditoare Eliza. Deşi ar fi o pierdere, nu crezi? E păcat de un bărbat bun şi sănătos ca el. I-a făcut cu ochiul Sophiei. Probabil că într-o bună zi o să apară şi femeia care să-l tenteze, nu-i aşa?

Da, şi-a spus Sophia mulţumită. Ea avea să pună capăt vieţii lui de călugăr. Avea să-i cîştige încrederea, poate chiar şi iubirea... după care urma să-l distrugă.

Veştile circulau repede pe Bow Street, aşa că Ross nu a fost deloc surprins cînd a auzit o bătaie în uşă, la doar un sfert de oră după plecarea Sophiei. Unul dintre magistraţii asistenţi, sir Grant Morgan, a intrat în biroul lui.

– Bună dimineaţa, Cannon, i-a spus Grant Morgan iar ochii verzi îi străluceau de bună dispoziţie. Nu mai încăpea îndoială că savura din plin viaţa de proaspăt căsătorit. Ceilalţi agenţi erau deopotrivă invidioşi şi bucuroşi pe Morgan, cîndva stoic iar acum îndrăgostit pe faţă de roşcata, miniona lui soţie.

Avînd o înălţime de peste un metru nouăzeci, Grant Morgan era singurul la care Ross trebuia să ridice privirea la propriu. Orfanul care lucrase cîndva pentru vînzătorii de peşte din Covent Garden se înrolase în patrulă la optsprezece ani şi fusese

imediat promovat, pînă cînd Ross îl alesese alături de alţi şase ca să facă parte din trupa de elită. Recent fusese numit magistrat asistent. Morgan era un bărbat bun, cumpătat şi inteligent, unul dintre puţinii oameni în care Ross avea încredere.

Trăgînd mai aproape scaunul pentru vizitatori, Morgan şi-a prăvălit trupul masiv şi l-a privit cu atenţie pe Ross.

– Am zărit-o şi eu pe domnişoara Sydney, a spus. Vickery mi-a spus că este noua ta asistentă. Bineînţeles că i-am spus că trebuie să fie o greşeală.

– De ce?

– Pentru că nu mi se pare deloc o idee bună să angajezi o femeie în acest post. Mai mult decît atît, să aduci în Bow Street o femeie atît de atrăgătoare ca ea mi se pare curată prostie. Iar cum tu nu eşti nici prost nici lipsit de simţ practic i-am spus lui Vickery că se înşeală.

– Deloc, i-a răspuns Ross printre dinţi.

Aplecîndu-se într-o parte, Morgan şi-a sprijinit bărbia cu degetele şi l-a privit atent pe magistratul şef.

– Ea va fi grefier şi va ţine dosarele în ordine? Şi le va nota depoziţiile tuturor hoţilor de drumul mare, ale tîrfelor şi...

– Da, a pufnit Ross.

– Nu fac decît să subliniez o evidenţă: orice bărbat care va trece pe aici – iar agenţii nu vor face excepţie – îi va da tîrcoale. N-or să fie în stare să

lucreze deloc. Domnişoara Sydney îţi va aduce numai necazuri, iar tu ştii prea bine asta. A făcut o pauză, după care a adăugat: mă interesează însă să ştiu de ce ai angajat-o, totuşi.

– Nu e treaba ta. Domnişoara Sydney este angajata *mea*. Pot angaja pe cine vreau iar ceilalţi bărbaţi ar face bine să o lase în pace, altfel vor avea de-a face cu mine.

Morgan îl privea într-un fel care nu-i plăcea deloc.

– Scuze, a spus el încet. Pare să fie un subiect sensibil.

– Nu este, la naiba!

Morgan i-a răspuns cu un zîmbet enervant:

– Cred că e prima oară cînd te aud înjurînd, Cannon.

Ross a înţeles mult prea tîrziu de ce era Morgan atît de amuzat. Faţada lui lipsită de orice emoţie cedase. A încercat să-şi ascundă iritarea, bătînd nerăbdător cu degetele în masă.

Morgan asista zîmbind la lupta lui interioară. Nu a rezistat să nu mai facă un comentariu:

– Un lucru este sigur: e un grefier mult mai drăguţ decît Vickery.

Ross l-a ţintuit cu privirea.

– Data viitoare cînd voi da un anunţ voi avea grijă să angajez o băbătie cu dinţi lungi, ca să-ţi fac plăcerea. Putem totuşi schimba subiectul – şi să discutăm despre treburile noastre?

– Absolut, i-a răspuns Morgan. Venisem de fapt să-ţi prezint raportul despre Nick Gentry.

Auzindu-l, Ross a făcut ochii mici. Dintre toţi criminalii pe care voia să-i vadă prinşi şi spînzuraţi, Gentry era pe primul loc de pe lista lui.

Profitînd de legea care îi recompensa pe cetăţenii care prindeau tîlhari, hoţi de buzunare sau dezertori, Nick Gentry şi oamenii lui îşi deschiseseră un birou în Londra şi se apucaseră de treabă. Cînd Gentry prindea un tîlhar nu primea doar recompensa ci şi armele, banii şi calul acestuia. Dacă recupera bunuri furate nu primea doar o taxă ci şi un procent din valoare. Iar cînd Gentry şi ai lui nu aveau suficiente dovezi împotriva unui răufăcător, atunci le fabricau. Obişnuiau chiar să convingă tineri să comită infracţiuni, numai ca să-i poată aresta şi să primească recompensa.

Gentry era privit cu teamă şi admiraţie deopotrivă, fiind regele necontestat al lumii interlope. Biroul lui devenise locul de întîlnire al criminalilor de pe tot cuprinsul Angliei. Gentry se făcea vinovat de toate: fraudă, mită, hoţie şi chiar crimă. Dar ceva era şi mai ciudat: mulţi londonezi îl priveau ca pe un erou, un binefăcător. Atrăgea atenţia oricui prin hainele bine croite, călărind pe calul lui negru prin cartierele Londrei. Băieţii de-o şchioapă visau să ajungă ca el. Iar femeile obişnuite şi cele de rang înalt erau intrigate de el.

– Aş vrea să-l văd pe ticălos atîrnînd în ştreang, a mormăit Ross. Haide, spune-mi ce ai aflat.

– Am găsit cîţiva martori care spun că Gentry a aranjat evadarea a trei dintre oamenii lui închişi la Newgate. Am deja două depoziţii scrise.

Ross stătea nemişcat, ca un animal de pradă care îşi adulmeca prada mult dorită.

– Adu-i la interogatoriu, a spus el. Şi fă-o repede, să nu se dea la fund.

Morgan a încuviinţat, ştiind că Gentry ar fi fost imposibil de găsit dacă s-ar fi ascuns, simţind că era în pericol.

– Bănuiesc că vrei să-i interoghezi personal.

Ross a dat din cap. În mod obişnuit ar fi lăsat asemenea lucruri pe mîinile capabile ale lui Morgan, dar acest lucru nu era valabil atunci cînd era vorba de Gentry. Nick Gentry era adversarul lui personal iar Ross făcuse mari eforturi ca să-l prindă şi să-l vadă condamnat.

– Foarte bine, domnule. Morgan s-a ridicat de pe scaun. Îl voi aduce pe Gentry imediat ce-l localizez. Îi mobilizez imediat pe Sayer şi pe Gee. A făcut o pauză iar zîmbetul i-a mai îndulcit trăsăturile aspre: asta dacă nu sînt prea ocupaţi să-i dea tîrcoale noii asistente.

Ross s-a abţinut cu greu să nu-i răspundă, furios la ideea că Sophia Sydney ar fi putut fi asaltată de cei doi.

– Te rog să faci ceva pentru mine, Morgan, a spus printre dinţi. Dă de veste printre agenţi că vor regreta dacă vreunul o va necăji pe domnişoara Sydney.

– Am înţeles, domnule. Morgan s-a întors dar Ross a reuşit să-i surprindă zîmbetul.

– Ce este atît de amuzant?

Morgan i-a răspuns pe un ton neutru.

– Mă gîndeam că s-ar putea să ajungi să regreţi că nu ai angajat o băbătie cu dinţi lungi.

După ce a pregătit la repezeală cina, încălzind nişte friptură de miel, Sophia şi-a despachetat lucrurile în camera de la etaj. Încăperea era mică şi mobilată simplu. Era curată, totuşi, iar patul părea confortabil. Şi mai avea un avantaj: fereastra ei dădea spre aripa vestică a clădirii cu numărul trei, direct spre biroul lui Cannon. Lumina lămpii de birou îi contura forma capului şi îi reliefa profilul în timp ce răsfoia paginile tomurilor groase. Era tîrziu şi ar fi trebuit să se retragă spre casă, la cină.

Sophia s-a schimbat în cămaşa de noapte şi s-a reîntors la fereastră, privindu-l pe Cannon care îşi freca bărbia, aplecat peste cărţi. S-a gîndit la tot ce-i spuseseră Eliza şi Lucie despre el. Aşa cum era tipic pentru servitori, înclinaţia lor spre bîrfă îi furnizase o mulţime de informaţii.

Se părea că susţinătorii lui sir Ross, numeroşi la număr, îl venerau pentru compasiunea lui, deşi erau mulţi care îl criticau pentru fermitatea lui. Era cel mai puternic magistrat din Anglia şi consultantul neoficial al guvernului. Îşi şcolise agenţii folosindu-se de cele mai inovatoare metode şi uza de principii ştiinţifice în aplicarea legii, stîrnind deopo-

trivă admiraţia şi neîncrederea oamenilor. Eliza şi Lucie o uimiseră atunci cînd îi povestiseră că agenţii prindeau adesea criminalii după ce examinau danturi, fire de păr, gloanţe şi răni. Nimic din toate astea nu i se părea că avea sens, dar se părea că tehnicile lui Ross erau la fel de complicate ca un nod gordian.

Servitorii îl respectau mult, asemenea tuturor celor care lucrau pe Bow Street. Sophia a trebuit să recunoască, fără voie, că magistratul nu era un om chiar atît de rău cum îl crezuse ea. Asta nu-i schimba cu nimic hotărîrea de a-şi răzbuna fratele. De fapt, era mai mult ca sigură că stricteţea lui şi respectarea principiilor duseseră la tragedia în urma căreia John îşi pierduse viaţa. Fără îndoială că sir Ross respecta litera legii, punînd principiile deasupra compasiunii şi legislaţia deasupra milei.

Gîndul a înfuriat-o. Cine era sir Ross ca să decidă cine putea să trăiască şi cine trebuia să moară? De ce era judecata lui mai presus decît a altora? Era el atît de infailibil, de înţelept, de perfect? Probabil că se şi considera aşa, ticălosul arogant!

Era încă uimită de uşurinţa cu care o iertase de dimineaţă, atunci cînd ea îi povestise despre scurta ei aventură. Majoritatea oamenilor ar fi condamnat-o, ar fi considerat-o o tîrfă şi i-ar fi spus că primise ceea ce merita. Se aşteptase ca şi sir Ross să o judece. În schimb, el fusese blînd şi

înţelegător şi recunoscuse că şi el făcuse greşeli la viaţa lui.

Tulburată, a dat deoparte perdeaua din muselină ca să vadă mai bine în biroul lui.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, sir Ross s-a întors şi a privit direct spre ea. În camera ei nu era nici o lumină aprinsă, doar luna o scălda în lumina ei. Şi-a dat imediat seama că era îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte subţire.

Dacă s-ar fi comportat ca un gentleman ar fi întors capul imediat. În schimb o privea intens, ca un lup înfometat urmărind iepuraşul care s-a aventurat departe de vizuina lui. Deşi întreg trupul îi ardea de ruşine, Sophia a mai rămas cîteva clipe în dreptul geamului, ca el s-o vadă bine. A numărat în gînd secundele: una, două, trei... Apoi s-a îndepărtat încet, a tras draperia şi şi-a dus palmele la obrajii îmbujoraţi. Ar fi trebuit să fie încîntată că el se arătase interesat de felul în care arăta în cămaşă de noapte. Cînd colo, ea fusese foarte stînjenită, aproape înfricoşată – ca şi cum planul ei de a-l seduce şi distruge putea duce la propriul declin.

CAPITOLUL 2

Ross şi-a început ziua în mod obişnuit, făcîndu-şi în viteză toaleta şi îmbrăcîndu-se aşa cum îi stătea în obicei, într-o haină neagră şi pantaloni gri. Şi-a legat cravata subţire din mătase cu un nod simplu şi şi-a periat părul. S-a uitat în fugă în oglinda de deasupra mesei de toaletă şi a văzut că pungile de sub ochi erau mai pronunţate ca de obicei. Nu dormise deloc bine noaptea trecută. Gîndul la Sophia îi ocupase mintea iar trupul lui fusese extrem de conştient de faptul că ea dormea la doar cîteva încăperi mai departe.

Îi fusese imposibil să nu se gîndească la momentul în care o văzuse la fereastră, cu părul căzîndu-i în valuri pe umeri, cu cămaşa de noapte translucidă în lumina lunii. Fusese sedus de acea imagine iar sîngele i se înfierbîntase gîndindu-se cum trebuia să arate trupul de femeie de sub veşmîntul de noapte.

Încruntat, Ross şi-a jurat că nu va mai visa la Sophia. Gata cu fanteziile, gata cu privirile furişe spre fereastra ei. De acum încolo avea să se dedice muncii, aşa cum îi stătea în obicei.

A coborît hotărît în bucătărie, cu gîndul să-şi ia o cană de cafea în birou. După care urma să-şi facă plimbarea zilnică prin Covent Garden şi pe străzile din împrejurimi, ca un doctor care îi ia pulsul pacientului preferat. Indiferent cît de detaliate erau rapoartele agenţilor lui, nimic nu se compara cu a vedea şi a auzi personal tot ce se întîmpla.

Lui Ross îi făcea plăcere să urmărească felul în care se desfăşurau lucrurile pe Bow Street, în fiecare zi. Imediat după răsăritul soarelui se auzeau răsunînd clopotele catedralei St. Paul, apoi zgomotele căruţelor care veneau la piaţă, al obloanelor care se deschideau şi al perdelelor care se trăgeau. Apoi se auzeau strigătele vînzătorilor de ziare şi de brioşe calde. La ora şapte străzile erau inundate de miros de pîine caldă şi cornuri venit din brutării, iar la ora opt se deschideau cafenelele. Cînd sosea ora nouă, oamenii se adunau în faţa biroului din Bow Street, aşteptînd ca funcţionarii şi ofiţerii să deschidă uşile. La ora zece, magistratul de şedinţă îşi ocupa locul în sala de judecată. În dimineaţa aceea Morgan era magistratul de şedinţă.

Totul era aşa cum trebuia să fie, şi-a spus mulţumit Ross.

Cînd a intrat în bucătărie l-a văzut pe Ernest aşezat la masa care strălucea de curăţenie. Băiatul devora ce avea în farfurie, de parcă era prima mîncare ca lumea pe care o primise de cîteva luni bune. Sophia era lîngă plită, alături de bucătăreasa cea uscăţivă şi îi arăta cum să pregătească micul dejun. În aer pluteau diverse mirosuri: de costiţă sfîrîind în tigaie, cafea şi aluat dospit.

Sophia arăta bine, proaspătă. Talia îi era marcată de şorţul alb care îi acoperea rochia gri. Îşi prinsese părul strălucitor într-un coc legat cu o panglică albastră. Cînd l-a văzut în prag ochii albaştri i-au strălucit, asemenea safirelor. Era atît de drăguţă încît Ross a simţit un gol în stomac.

– Bună dimineaţa, Ross, i-a spus ea. Mănînci?

– Nu, mulţumesc, a răspuns el din reflex. A făcut o pauză cînd bucătăreasa a aşezat o farfurie pe masă, plină cu papanaşi stropiţi cu sos de mure. Avea o slăbiciune pentru mure.

– Doar unul sau doi? a insistat Sophia. Brusc i s-a părut că vechile lui obiceiuri deveniseră lipsite de importanţă. Poate că reuşea să-şi facă puţin timp pentru micul dejun, şi-a spus. O întîrziere de cinci minute nu avea cum să-i afecteze programul.

S-a trezit aşezat la masă, avînd în faţă o farfurie cu ouă înăbuşite şi cosiţă prăjită. Sophia i-a umplut cana cu cafea şi i-a zîmbit încă o dată, după care s-a întors lîngă Eliza, la plită. Ross a

ridicat furculiţa în aer şi a rămas privind-o, de parcă nu ştia ce să facă cu ea.

– Sunt foarte bune, domnule, i-a spus Ernest în timp ce continua să se îndoape.

Ross a luat un dumicat din papanaşi şi o gură din cafeaua fierbinte. În timp ce continua să mănînce a simţit că-l cuprindea un sentiment plăcut. Dumnezeule, trecuse mult prea mult timp de cînd nu mai mîncase şi altceva decît fierturile anoste ale Elizei.

În minutele care au urmat Ross a dat gata toată mîncarea din farfurie. Sophia mai venea din cînd în cînd să-i umple cana cu cafea şi să-l întrebe dacă nu mai dorea ceva. Căldura plăcută din bucătărie şi imaginea Sophiei care se învîrtea pe lîngă el l-au făcut să simtă un val de plăcere neaşteptată. A lăsat furculiţa jos şi i-a spus fără să zîmbească:

– Trebuie să plec. Mulţumesc pentru masă, domnişoară Sydney.

Sophia i-a îndesat o ultimă cană de cafea în mînă şi l-a privit în ochi:

– Îţi vei petrece întreaga zi la birou?

Ross a clătinat din cap, fascinat de şuviţa care i se lipise de frunte. Căldura plitei o făcuse să se îmbujoreze. Ar fi vrut să o sărute pe loc, chiar acolo.

– Voi fi plecat toată dimineaţa, a spus răguşit. Conduc o investigaţie. Seara trecută a avut loc o crimă în Russell Square.

– Să ai grijă.

Trecuse mult timp de cînd nu mai auzise aceste cuvinte din gura cuiva. Ross s-a blestemat... dar nu putea nega fiorii catifelaţi de plăcere pe care îi simţea. A dat scurt din cap şi a ieşit fără să-i mai arunce vreo privire.

Sophia şi-a petrecut prima parte a dimineţii ocupîndu-se de teancul de hîrtii îngrămădite în colţul biroului lui Ross. În timp ce clasifica numeroasele informaţii, a profitat de ocazie ca să se familiarizeze cu încăperea prăfuită şi deloc întreţinută. Probabil că i-ar fi luat zile întregi să organizeze aşa cum trebuia acele materiale. În timp ce lucra, Sophia se gîndea la ceea ce aflase pînă atunci despre sir Ross din comentariile disparate ale slujitorilor, grefierilor şi agenţilor. Se părea că magistratul-şef era un bărbat extrem de controlat care nu bea în exces, nu înjura şi nu ţipa niciodată. Era aproape inuman. Agenţii se grăbeau să-i ducă la îndeplinire orice indicaţie spusă cu voce joasă. Sir Ross era admirat de toţi cei care lucrau pentru el, dar care se şi distrau pe seama firii lui reci şi metodice.

Sophia nu-l considera un bărbat rece. Ghicise ceva sub faţada lui austeră, o puternică sexualitate care aştepta să fie eliberată. Dată fiind natura lui impetuoasă, era clar că pentru Ross a face dragoste nu era ceva banal. Era un lucru prea important, prea rar – trebuia să ţină mult la partenera lui înainte de a se culca cu ea. Iar ca Sophia să

reuşească să-l seducă trebuia să-i cîştige mai întîi afecţiunea. Dar cum să faci un asemenea bărbat să se îndrăgostească? Probabil trebuia să aducă în viaţa lui tandreţea care acum îi lipsea. Nu era un zeu, la urma urmei. Era doar un bărbat, unul care muncea mult prea mult. Pentru cineva care avea atîtea responsabilităţi, să aibă pe cineva care să aibă grijă să-i satisfacă nevoile putea fi o uşurare.

Sophia s-a întors în biroul privat al lui Ross şi a şters praful de pe pervazul ferestrei. L-a zărit în stradă, lîngă poarta din fier forjat, vorbind cu o femeie care părea să-l fi aşteptat. Femeia avea capul şi umerii acoperiţi cu un şal maro. Sophia şi-a amintit că mai venise şi cu o zi înainte, iar Vickery îi spusese să plece şi să se întoarcă altădată, pentru că magistratul-şef era ocupat cu alte probleme presante.

Dar azi sir Ross i-a deschis poarta şi au intrat amîndoi în casa de la numărul trei. Sophia a fost impresionată de consideraţia pe care i-o arăta unei femei care făcea cu siguranţă parte din clasa de jos. Era îmbrăcată sărăcăcios şi ponosit dar cu toate astea magistratul-şef îi făcea loc să intre de parcă ar fi fost o ducesă.

Cînd au intrat în birou, Sophia a remarcat că el era încruntat.

– Bună ziua, domnişoară Sydney, a spus pe un ton neutru şi şi-a poftit musafira să se aşeze. Femeia era subţire, de vîrstă mijlocie, cu ochii roşii

de atîta plîns. Dînsa este domnişoara Trimmer, pe care înţeleg că Vickery a refuzat-o ieri.

– Probabil s-a gîndit că programul tău este deja mult prea plin, a murmurat Sophia.

– Îmi pot face timp atunci cînd este nevoie. Sir Ross era pe jumătate aşezat, pe jumătate sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept. A vorbit pe un ton încurajator, aşa cum Sophia nu-l mai auzise pînă atunci: înţeleg că te temi pentru sora ta, domnişoară Trimmer. Te rog să-mi spui ce anume te neliniştește.

Femeia îşi răsucea între degete capetele şalului. A vorbit cu glas tremurat:

– Sora mea mai mică, Martha, este căsătorită cu domnul Jeremy Fowler. A făcut o pauză pentru că emoţiile o copleşiseră.

– Cu ce se ocupă domnul Fowler? a întrebat Ross.

– Este farmacist. Locuiesc deasupra prăvăliei, în piaţa St. James. Au avut ceva probleme şi... A făcut o pauză, continuînd să mototolească şalul tricotat. Ea a făcut o prostie, cu o lună în urmă. El s-a înfuriat iar eu nu am mai văzut-o de atunci.

– Lipseşte de acasă?

– Nu, domnule... Fowler o ţine încuiată în camera ei şi nu-i dă voie să iasă. E acolo de peste patru săptămîni. Nimeni nu are voie să intre să o vadă... Cred că e bolnavă... L-am implorat pe soţul ei să-i dea drumul dar nu vrea. Şi-a pus în minte să o pedepsească.

– Pentru ce să o pedepsească? a întrebat încet Ross.

Obrajii femeii s-au făcut ca focul.

– Cred că Martha şi-a găsit pe altul. Nu trebuia să facă aşa ceva, ştiu. Dar are o inimă mare şi sînt sigură că regretă ce a făcut şi vrea ca Fowler să o ierte. Ochii domnişoarei Trimmer se umpluseră de lacrimi. I-a şters cu şalul şi a continuat: nimeni nu vrea să mă ajute să-mi eliberez sora. Toţi spun că e o problemă între soţi. Fowler susţine că a făcut asta numai pentru că o iubeşte iar ea l-a rănit profund. Nimeni, nici măcar cei din familia mea, nu-l condamnă pentru că a închis-o.

Ochii lui Ross deveniseră reci ca gheaţa.

– Întotdeauna mă uimeşte cînd aşa-zise dragoste îi face pe bărbaţi să-şi brutalizeze soţiile. După părerea mea, un bărbat care iubeşte cu ade-vărat o femeie nu-i va face rău intenţionat, indiferent în ce constă trădarea. Privirea i s-a îmblînzit cînd s-a uitat la femeia disperată din faţa lui. Voi trimite imediat un agent la casa familiei Fowler, domnişoară Trimmer.

– Oh, domnule! a răsuflat uşurată femeia. Mulţumesc şi Dumnezeu să vă binecuvînteze de o mie de ori.

Sir Ross a privit spre Sophia:

– Ştii cîţi oameni avem disponibili astăzi, domnişoară Sydney?

– Pe Sawyer şi pe Ruthven, a spus în şoaptă Sophia, uşurată la gîndul că el voia să o elibereze

pe Martha. N-ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi refuzat-o, pentru că era îndeobşte cunoscut că soţul avea toate drepturile asupra soţiei lui.

– Spune-i lui Ruthven să vină la mine.

Sophia s-a grăbit să-l asculte. A revenit curînd, însoţită de Ruthven, un bărbat înalt, brunet, cu trăsături aspre şi o dispoziţie mereu agresivă. Apetitul lui pentru bătăi era binecunoscut şi erau puţini cei care îndrăzneau să-l provoace. Din nefericire, mintea lui nu era făcută pentru subtilităţile muncii de investigaţie şi de aceea sir Ross îl folosea numai la treburi mai degrabă fizice decît cerebrale.

– Du-te cu domnişoara Trimmer în piaţa St. James, i-a spus sir Ross, calm. Îţi va arăta unde este farmacia lui Fowler şi unde este închisă de mai bine de o lună sora ei. Fă tot ce este necesar să o eliberezi şi ţine cont de faptul că ai putea întîmpina o oarecare rezistenţă din partea soţului ei.

Dîndu-şi seama că fusese chemat să intervină într-o dispută maritală, agentul s-a strîmbat:

– Domnule, tocmai voiam să merg la banca Tothill, unde a avut loc un jaf şi...

– Vei avea timp şi pentru treburi personale, mai tîrziu, i-a spus sir Ross. Acum trebuie să faci ceva mai important.

– Am înţeles, domnule. Evident iritat, Ruthven s-a întors pe călcîie.

– Ruthven, a spus în şoaptă Ross, dacă sora ta ar fi fost închisă în camera ei timp de o lună?

Agentul s-a gîndit la vorbele lui şi a părut uşor ruşinat.

– Mă ocup imediat de problemă, sir Ross.

– Bine, a spus magistratul. Şi, Fowler, după ce o eliberezi pe femeie aş vrea să-l interoghezi pe soţul ei.

– Îl aduc direct aici?

– Nu, du-l direct la Newgate. Vreau să aştepte acolo, să se poată gîndi la faptele lui înainte să vorbesc cu el.

În timp ce agentul o însoţea pe domnişoara Trimmer afară din încăpere, Sophia s-a apropiat de sir Ross şi l-a privit gînditoare. El rămăsese în aceeaşi poziţie, pe jumătate aşezat, aşa că feţele lor erau aproape la acelaşi nivel. El era concentrat, cu riduri adînci de-o parte şi de alta a gurii. Deşi Sophia auzise că magistratul-şef avea o deosebită compasiune pentru femei şi copii, a fost surprinsă cînd l-a văzut dispus să intervină într-un conflict domestic. Soţia era considerată prin lege o proprietate a bărbatului iar acesta putea face ce voia cu ea, în afară de crimă.

– A fost un gest foarte drăguţ, i-a spus ea.

Ross a continuat să fie încruntat.

– Aş vrea să-l fac pe Fowler să sufere tot atît cît a suferit soţia lui. Dar nu-l pot ţine la Newgate decît trei zile – şi nu mi se pare destul.

Sophia era complet de acord cu el dar nu a putut rezista tentaţiei să facă pe avocatul diavolului:

– Unii ar fi de părere că doamna Fowler a meritat o asemenea pedeapsă pentru că s-a culcat cu un alt bărbat.

– Indiferent de purtarea ei, soţul nu are dreptul să o pedepsească astfel.

– Dar *tu* ce ai face dacă soţia te-ar înşela cu altul?

Întrebarea l-a surprins. Într-o singură clipă Sophia dăduse discuţiei o turnură personală. Sir Ross a privit-o cu atenţie, tensionat.

– Nu ştiu, a recunoscut el. Soţia mea nu era genul de femeie care să cadă pradă unui asemenea gen de tentaţie. Problema asta nu m-a preocupat niciodată.

– Dar dacă te-ai căsători din nou? l-a întrebat Sophia, simţindu-se prizoniera privirii lui de argint. Nu ţi-ai face griji pentru fidelitatea soţiei tale?

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că ar fi într-atît de ocupată în patul meu încît n-ar mai avea nici timp nici chef să caute compania altui bărbat.

Cuvintele lui i-au produs Sophiei un gol în stomac. El îşi recunoştea făţiş apetitul sexual devorator, confirmînd tot ce auzise despre el pînă atunci. Sir Ross nu era bărbatul jumătăţilor de măsură. Nu s-a putut abţine să nu se întrebe cum ar fi fost în intimitate, cu buzele pe sînii ei, cu mîinile trasîndu-i cu blîndeţe conturul trupului. Obrajii i s-au înroşit de stînjeneală.

– Iartă-mă, i-a spus el încet. Nu ar fi trebuit să-ţi vorbesc atît de franc.

O altă surpriză. Sophia nu mai întîlnise pînă atunci un bărbat care să se coboare într-atît încît să-i ceară scuze unui angajat, cu atît mai puţin dacă era vorba de o femeie.

– A fost greşeala mea, a reuşit ea să spună. Nu ar fi trebuit să pun o întrebare atît de personală. Nu ştiu de ce am făcut-o.

– Sigur? Privirea lui a căutat-o pe-a ei, tăindu-i respiraţia.

Sophia încercase să afle mai multe despre caracterul şi despre inima lui. Doar ca să-l poată manipula, bineînţeles. Totul ca să-l facă să se îndrăgostească de ea. Din nefericire, îi era tot mai greu să ignore atracţia pe care o simţea pentru bărbatul pe care plănuise să-l rănească. Ar fi vrut să poată rămîne detaşată, neimplicată atunci cînd aveau să împartă patul. Numai că el avea o mulţime de calităţi seducătoare: inteligenţa, compasiunea pentru fiinţele vulnerabile.

Exact în clipa în care inima i se înmuia, gîndul la fratele ei mort revenea, făcînd-o şi mai hotărîtă. John trebuia să fie răzbunat, altfel viaţa ei nu mai avea sens. Dacă lăsa trecutul deoparte însemna că-l trăda pe John, iar ea nu putea să facă aşa ceva.

După cîteva clipe, a recunoscut:

– Bănuiesc că eram curioasă în ceea ce te priveşte. Vorbeşti atît de rar despre tine sau despre trecutul tău.

– Trecutul meu ascunde mult prea puţine lucruri care te-ar putea interesa, a asigurat-o el. Sînt un bărbat obişnuit care provine dintr-o familie obişnuită.

Declaraţia lui ar fi putut suna a falsă umilinţă.

La urma urmei, sir Ross era un bărbat cu realizări remarcabile, cu o minte ascuţită, arătos, cu o reputaţie sclipitoare. Şi totuşi nu se considera superior celorlalţi, a constatat uimită Sophia. Cerea atît de multe de la el însuşi încît nici măcar el nu se putea ridica la înălţimea propriilor standarde.

– Nu eşti un om obişnuit, a şoptit ea. Ci unul pur şi simplu fascinant.

Fără îndoială că de-a lungul timpului sir Ross fusese abordat de o mulţime de femei. Era un văduv care arăta bine, era bogat şi avea o poziţie socială de invidiat. Era probabil cel mai rîvnit bărbat de însurat din Londra. Cu toate acestea, însă, declaraţia Sophiei l-a luat prin surprindere. A privit-o uimit, incapabil să-i răspundă.

Tăcerea plutea prin aer. Într-un final, Sophia s-a hotărît să vorbească, pe un ton neutru:

– Mă duc să pregătesc cina. Mănînci aici sau la bucătărie?

Sir Ross şi-a îndreptat privirea spre birou:

– Trimite-mi aici o tavă. Mai am multe de făcut în seara asta.

– Ai nevoie de somn, i-a spus ea. Munceşti mult prea mult.

El a luat în mînă o scrisoare şi i-a rupt sigiliul.

– Noapte bună, domnişoară Sydney, i-a murmurat concentrîndu-se asupra scrisorii.

Sophia a ieşit din birou şi a străbătut încruntată coridorul. De ce-i păsa că el refuza să se odihnească, deşi ar fi avut nevoie? N-are decît să muncească pînă intră în pămînt, şi-a spus. Ce-i păsa ei că el îşi distrugea sănătatea? Era doar un bivol încăpăţînat. Şi-a adus însă aminte de cearcănele adînci de sub ochii lui. Îngrijorarea ei era mai puternică decît dorinţa de răzbunare. La urma urmei, un bărbat epuizat şi înfometat era şi mai greu de sedus.

În zilele în care Ross era la tribunal, Sophia îi aducea prînzul pe o tavă, în birou, atunci cînd se încheiau şedinţele. În timp ce el mînca la birou ea îi făcea ordine prin hîrtii, ştergea praful de pe rafturi şi întocmea rapoarte. El nu era obişnuit cu mese regulate şi le privea ca pe o neplăcută întrerupere a muncii sale.

Cînd refuzase mîncarea pentru prima dată, spunîndu-i Sophiei că era prea ocupat ca să mănînce, ea i-o oferise lui Vickery, care copia raportul unui agent.

– Vickery este şi el ocupat, i-o retezase scurt Ross. Poţi lua farfuria de aici.

– Bine, domnule, a spus Sophia fără să pară deloc afectată. Poate că mai tîrziu...

– Chiar îmi este foame, i-a întrerupt Vickery, uitîndu-se lung la farfurie. Era un bărbat masiv cu o poftă de mîncare pe măsură. Nu prea obişnuia să rateze vreo masă. Miroase grozav, domnişoară Sydney... Pot să te întreb ce anume este?

– Cîrnaţi cu cartofi. Şi cu fasole verde în sos de smîntînă.

Apetitul lui Ross fusese stîrnit de aromele care se ridicau din farfurie. În ultima vreme Sophia luase în stăpînirea ei bucătăria, învăţînd-o pe nepriceputa bucătăreasă să pregătească feluri de mîncare comestibile. Fusese foarte atentă la ce-i plăcea lui şi la ce nu, observînd că prefera mîncărurile condimentate şi că avea o slăbiciune pentru dulciuri. În zilele precedente Ross căzuse pradă tentaţiei prăjiturilor cu cremă de portocale... a celor cu prune... şi a merelor în aluat. Nu era deci surprinzător că luase deja în greutate. Obrajii nu-i mai erau supţi, hainele nu-i mai atîrnau – toate astea i-ar fi făcut fără îndoială plăcere mamei lui, care îşi făcea mereu griji pentru el.

Vickery a închis ochii şi a inspirat adînc.

– Fasole verde în sos de smîntînă... mama gătea aşa ceva. Spune-mi, domnişoară Sydney, ai pus şi un vîrf de nucşoară, aşa cum punea ea?

– Bineînţeles... a început Sophia.

– Dă-i lui tava, a mormăit Ross. Altfel nu voi mai avea o clipă de linişte.

Sophia l-a ascultat cu un zîmbet împăciuitor.

Vickery a luat tava şi a desfăcut şervetul, mulţumit. I-a strigat Sophiei, care se îndepărta:

– Mulţumesc, domnişoară Sydney!

În timp ce Ross semna mandate de arestare Vickery plescăia şi mormăia mulţumit devorîndu-şi mîncarea.

– Chiar trebuie să faci atîta zgomot? l-a întrebat în final Ross, ridicînd ochii din hîrtii.

Vickery şi-a îndesat din nou în gură nişte fasole:

– Scuze, domnule, dar e o mîncare demnă de un rege. Data viitoare cînd vei renunţa la mîncare să te gîndeşti la mine.

Nu avea să mai existe o dată viitoare, şi-a jurat în gînd Ross, enervat că altcineva îi mînca mîncarea *lui*. De atunci încolo masa de prînz luată în birou a devenit un ritual sacru pe care nimeni nu îndrăznea să-l tulbure.

Influenţa Sophiei s-a extins curînd în întreaga lui viaţă. Ea avea grijă ca apa pentru bărbieritul de dimineaţă să fie foarte fierbinte şi adăugase glicerină săpunului de ras ca să-i mai domolească barba ţepoasă. Văzînd că ghetele lui nu arătau prea bine îşi pregătise propria reţetă de cremă şi-l bătea mereu la cap pe Ernest să-i lustruiască încălţămintea.

Într-o dimineaţă Ross a descoperit că majoritatea cravatelor lui dispăruseră din sertarul de sus, aşa că a coborît în bucătărie doar în cămaşă. A găsit-o pe Sophia la masă, notîndu-şi ceva într-un

carneţel. Văzînd că nu avea nici vestă şi nici haină ea i-a aruncat o privire scurtă dar pătrunzătoare, din cap pînă în picioare. Văzînd acest semn discret de interes feminin, Ross a uitat imediat de ce coborîse.

– Domnişoară Sydney... a început el.

– Cravatele, a spus ea pocnind din degetele subţiri, amintindu-şi că le luase din dulap. Le-am spălat şi le-am călcat ieri, dar am uitat să le pun la loc. O trimit imediat pe Lucie cu ele.

– Mulţumesc, a spus Ross, a cărui atenţie fusese distrasă de o şuviţă care i se desprinsese din coc. Era tentat să întindă mîna şi să şi-o răsucească pe deget, în joacă.

– Trebuie însă să-ţi spun că unele cravate au dispărut.

– Au dispărut? a întrebat el încruntat.

– Le-am dat unui negustor de haine vechi. A zîmbit larg, provocîndu-l în tăcere să protesteze. Cîteva erau foarte uzate, aproape că se destrămau. Un bărbat cu statutul tău social nu poate fi văzut purtînd aşa ceva. Va trebui să-ţi cumperi unele noi.

– Înţeleg. Uşor iritat de impertinenţa ei, Ross s-a aplecat deasupra ei, sprijinindu-se cu o mînă de spătarul scaunului pe care era aşezată. Deşi nu o atingea, ea se simţea prinsă într-o cursă. Ei bine, domnişoară Sydney, de vreme ce ai luat de una singură hotărîrea să-mi arunci cravatele tot tu va trebui să le înlocuieşti. Ernest te va însoţi pe Bond

Street după-amiază şi poţi cumpăra cîte vrei. Pune-le în contul meu. Te las pe tine să le alegi.

Ea a înclinat uşor capul, întîlnindu-i privirea. Ochii îi străluceau, anticipînd expediţia de cumpărături.

– O voi face cu plăcere, domnule.

Ross îi privea chipul, nedumerit. Trecuse mult timp de cînd nu mai dăduse cineva atenţie unor amănunte precum cravatele sau temperatura apei lui de bărbierit. Parte din el se bucura de aceste atenţii, de care aproape că devenise dependent. Dar nu înţelegea ce motive ar fi putut avea Sophia. De ce oare îl alinta atît?

Genele lungi ale Sophiei s-au plecat, insistînd asupra zonei în care pieptul i se vedea prin cămaşa descheiată. Respiraţia i s-a accelerat uşor, trădînd-o. Lui Ross i-a trecut prin minte să o ia în braţe şi să-i acopere gura cu a lui. Dar trecuse mult prea mult timp de cînd îi făcuse asemenea avansuri unei femei şi nu era complet sigur că ea ar fi fost prea încîntată.

– Domnişoară Sydney, a spus el în şoaptă, uitîndu-se în ochii ei adînci, albaştri. Data viitoare, cînd vei dori să-mi arunci din haine, te rog să mă previi. S-a dat puţin mai aproape şi a adăugat, zîmbind şmecherește: nu cred că ţi-ai dori să cobor într-o zi fără pantaloni.

Spre nefericirea lui Ross, el nu era singurul bărbat care să aprecieze farmecul Sophiei. Aşa cum

prevăzuse Morgan, agenţii îi dădeau tîrcoale asemenea lupilor înfometaţi. Dimineţile, înainte să-i dea lui Ross raportul de la ora nouă, aşteptau cuminţi la uşa bucătăriei orice rămăşiţă rămasă de la micul dejun. O tachinau, flirtau cu ea, îi povesteau întîmplări de-ale lor, mult exagerate.

Descoperiseră că Sophia se pricepea să trateze răni minore, aşa că începuseră să inventeze dureri sau suferinţe. După trei glezne sucite, cîteva comprese şi un roşu în gît, Ross şi-a pierdut cumpătul.

– Spune-le tuturor agenţilor, s-a răstit el la Vickery, că i-am interzis domnişoarei Sydney să mai trateze vreun aşa-zis bolnav. Ai înţeles?

– Da, domnule. Vickery îl privea amuzat. Nu te-am mai văzut demult atît de nervos, sir Ross.

– Nu sînt deloc nervos!

– Te răsteşti şi înjuri, a continuat Vickery. Cum altfel poţi numi asta?

Ross s-a străduit să se liniştească. Cu mari eforturi a reuşit să-şi moduleze vocea.

– Am ridicat tonul doar ca să mă fac înţeles, a spus printre dinţi. Sunt convins că agenţii mei se prefac că sînt răniţi sau bolnavi doar ca să fie îngrijiţi de domnişoara Sydney. Iar ea are deja destule responsabilităţi. Nu vreau să fie deranjată mereu de o turmă de idioţi care lucrează pentru mine.

– Am înţeles, domnule, i-a răspuns Vickery ferindu-şi faţa, nu înainte ca Ross să-i observe zîmbetul.

Şi printre poliţiştii care patrulau se dusese vestea că sir Ross avea o nouă angajată tare drăguţă, aşa că a fost asaltată curînd şi de ei. I-a tratat pe toţi cu aceeaşi politeţe prietenoasă. Ross şi-a dat seama că se proteja cu mare grijă – şi îşi proteja şi inima. După cum fusese tratată de fostul ei logodnic, următorul bărbat din viaţa ei trebuia să lupte din greu ca să-i cîştige încrederea.

Ross era tot mai curios în ceea ce-l privea pe acel bărbat care o trădase: cum arăta, ce anume o atrăsese la el. Nu se mai putuse abţine, aşa că o întrebase pe Eliza dacă îi povestise ceva despre el. Era ziua liberă a Sophiei şi ieşise pe Bond Street, însoţită de Ernest. Casa din Bow Street părea ciudat de goală fără ea şi deşi trecuse abia o jumătate din zi, Ross s-a trezit uitîndu-se nerăbdător la ceas.

Auzind întrebarea, bucătăreasa a zîmbit.

– Şi dacă mi-a povestit cîte ceva, înseamnă că a avut încredere în mine. Mai mult decît atît, n-am uitat predica ţinută cu o lună în urmă, despre cît sînt de bîrfitoare şi nici că am promis să mă îndrept.

Ross o privise cu asprime.

– De ce ţi-ai adus aminte de asta tocmai acum, cînd mă interesează în sfîrşit una din bîrfele tale?

Ea a rîs, arătîndu-şi dinţii strîmbi.

– Ce anume aţi vrea să ştiţi?

Ross a încercat să nu-şi schimbe expresia.

– Te întrebam doar din politeţe, pentru că mă interesează binele ei.

Eliza a pufnit amuzată.

– Vă spun, dar să nu mă daţi de gol, domnule. Altfel o păţesc. Îl chema Anthony. Se pare că era tînăr şi frumos, cu părul blond. Îi plac blonzii, să ştiţi.

Ross a primit încruntat informaţia.

– S-au întîlnit pe cînd domnişoara Sophia ieşise la plimbare iar el călărea prin pădure. A fermecat-o... i-a recitat poezii şi chestii din astea.

Ross a mormăit nemulţumit. Imaginea Sophiei în braţele altui bărbat – unul blond, care recita poezii – l-a lovit ca un trăsnet.

– Din nefericire a uitat să-i spună că era căsătorit.

– Da. Laşul de el a părăsit-o după ce a profitat de naivitatea ei – şi nu s-a obosit să-i spună că avea o soţie. Domnişoara Sophia spune că nu se va mai îndrăgosti niciodată.

– Se va mărita într-o bună zi, i-a răspuns cinic Ross. Este doar o chestiune de timp.

– Da, probabil că se va mărita, a spus Eliza la rîndul ei, pragmatică. Eu spuneam că nu va mai *iubi* niciodată.

El a ridicat din umeri, nepăsător.

– Dacă e să te căsătoreşti, e mai bine să ai alte motive în afara iubirii.

– Exact asta spunea şi domnişoara Sophia. Eliza s-a îndreptat spre uşă, adăugînd cu sinceritate: cît

de raţionali puteţi fi, amîndoi! S-a îndepărtat chicotind.

După două săptămîni de cercetări asidue, agenţii Sayer şi Gee au reuşit în sfîrşit să-l localizeze pe Nick Gentry. Prin toate saloanele şi tavernele s-a răspîndit imediat vestea că fusese dus în Bow Street şi interogat. În clipa în care ajunsese fusese dus direct în camera de interogatoriu, încăpere pe care Sophia nu fusese lăsată să o vadă măcar. Bineînţeles că fusese curioasă, dar sir Ross îi poruncise să se ţină cît mai departe.

Auzind că Nick Gentry fusese întemniţat, o mulţime de pungaşi s-a strîns în faţa casei cu numărul trei şi a blocat strada, nelăsînd trăsurile să mai pătrundă. Gentry avea o mare influenţă, în orice colţ din oraş. Deşi se pretindea un duşman al hoţilor, făcuse de fapt multe pentru crima organizată din Londra. El conducea bandele, le spunea ce infracţiuni să comită şi cînd. Hoţii de buzunare, tîlharii, prostituatele şi criminalii aflau de la el de toate, de la cum să plaseze bunurile furate pînă la a evita să fie arestaţi.

Sophia sperase să-l zărească măcar pe faimosul infractor, dar el fusese adus în Bow Street la adăpostul întunericului. Sir Ross nu-l părăsise nici o clipă iar interogatoriul părea să se prelungească.

– Sir Ross nu-l poate reţine mai mult de trei zile, o informase Ernest, cu sufletul la gură. Va încerca din răsputeri să-l facă pe Gentry să recunoască

faptul că i-a ajutat pe oamenii aceia să evadeze de la Newgate, dar nu cred că va ceda. Nu, în nici un caz!

– Pari să-l admiri pe Gentry, a remarcat Sophia.

Băiatul a roşit şi s-a gîndit puţin înainte de a răspunde:

– Păi... Nick Gentry nu este chiar atît de rău precum se spune. Cîteodată îi mai ajută pe oameni... le dă bani... slujbe...

– Ce fel de slujbe? l-a întrebat sec Sophia. Sunt sigură că nu e vorba de lucruri legale.

Ernest a ridicat din umeri, stînjenit.

– Îi arestează pe hoţi şi pe tîlharii de drumul mare, aşa cum fac şi agenţii.

– Din cîte am auzit de la sir Ross, a murmurat Sophia, domnul Gentry îşi încurajează oamenii să comită infracţiuni, după care îi arestează. E ca şi cum şi-ar crea proprii infractori ca să poată beneficia de pe urma lor, nu ţi se pare?

Ernest i-a aruncat o privire defensivă iar apoi i-a zîmbit.

– Are şi el păcatele lui, domnişoară Sydney, dar nu e om rău. Nu ştiu cum să-ţi explic să mă înţelegi mai bine.

Sophia îl înţelegea foarte bine. Uneori o persoană era într-atît de carismatică încît lumea era tentată să-i treacă cu vederea toate păcatele. Se părea că Nick Gentry reuşise să înflăcăreze imaginaţia aristocraţilor, negustorilor şi hoţilor de buzunare deopotrivă... Toţi londonezii erau fascinaţi de

el. Iar rivalitatea lui cu sir Ross nu făcea decît să sporească totul.

Sir Ross nu a ieşit din încăpere toată ziua, doar l-a trimis din cînd în cînd pe Ernest după apă sau după vreun dosar anume. Sayer şi Gee, cei doi agenţi care îl prinseseră pe Gentry, au participat şi ei la interogatoriu, dar mai ieşeau din cînd în cînd să mai ia cîte o gură de aer proaspăt.

Roasă de curiozitate, Sophia a ieşit în curtea din spatele casei cu numărul patru şi s-a apropiat de Eddie Sayer. Strigătele celor adunaţi în faţa clădirii se auzeau tot mai tare. Sophia era mulţumită că îi despărţeau porţile din fier forjat dar se temea ca nu cumva vreun protestatar să îndrăznească să escaladeze gardul.

Sayer îşi înălţase faţa spre adierea răcoroasă de primăvară şi inspira adînc. A auzit paşii Sophiei răsunînd pe caldarîm şi s-a întors spre ea, zîmbind. Era un bărbat tînăr, frumos, care flirta cu orice femeie pe care o întîlnea, indiferent de vîrstă, de felul în care arăta sau de faptul că era sau nu căsătorită.

– Ah, domnişoara Sydney... exact compania pe care mi-o doream. Te-ai hotărît în sfîrşit să recunoşti că simţi ceva pentru mine, nu-i aşa?

– Da, i-a răspuns scurt Sophia, care învăţase că era mai bine să-i trateze pe agenţi cu aceeaşi lipsă de reverenţă pe care o manifestau şi ei. Am fost cucerită în sfîrşit de atmosfera romantică de pe

Bow Street. Unde anume vrei să-mi dai întîlnire, domnule Sayer?

Bărbatul a zîmbit:

– Va trebui să te dezamăgesc, din păcate, frumoasa mea. Cannon mi-a dat doar cinci minute răgaz, deci nu avem suficient timp. Asta este. Nu te arăta prea dezamăgită, te rog.

Sophia a încrucişat mîinile şi l-a privit surîzînd:

– Cum merg lucrurile acolo jos?

Agentul a oftat. Părea dintr-o dată foarte obosit.

– Cannon nu a reuşit să scoată prea multe de la Gentry pînă în clipa de faţă, dar insistă. Şi-a frecat bărbia şi a mormăit: cred că e timpul să mă întorc.

– Succes, i-a urat ea şi l-a urmărit cu privirea cum străbătea curtea.

După-amiaza era pe sfîrşite iar apropierea serii îi făcuse tot mai violenţi pe cei adunaţi în stradă. De la fereastră, Sophia i-a văzut pe cîţiva protestatari agitînd nişte bîte. Aprinseseră chiar focuri, ici şi colo. De la taverna de peste drum li se aducea băutură gratis, aşa că băuseră deja peste măsură. Luaseră cu asalt casele aflate de o parte şi de alta şi băteau cu furie, cu pumnii şi cu bîtele în uşile baricadate.

Cînd s-a lăsat seara, gloata s-a dezlănţuit. Ernest şi-a făcut apariţia în casa cu numărul patru şi le-a spus tuturor să rămînă înăuntru. Toţi agenţii disponibili aveau să încerce să-i disperseze pe protestatari. În cazul în care nu reuşeau aveau să ceară ajutorul armatei.

– Nu trebuie să ne facem griji, a spus Eliza, albă la faţă. Agenţii vor face faţă. Sunt oameni curajoşi. Nu avem de ce să ne temem.

– Unde este sir Ross? l-a întrebat Sophia pe Ernest, încercînd să-şi păstreze calmul deşi urletele mulţimii îi puneau nervii la încercare.

– Este în continuare cu Gentry, i-a răspuns Ernest. A spus că-l împuşcă cu mîna lui înainte să apuce să năvălească gloata.

Băiatul a plecat iar Sophia s-a reîntors la fereastră. Mulţimea arunca acum cu pietre şi sticle în pereţii casei.

– E o nebunie! a exclamat ea. Sir Ross ştie oare cît de mult au degenerat lucrurile? Nu mai durează mult şi totul se va transforma în ruină.

Cele trei femei au tresărit atunci cînd o piatră a spart geamul, împrăştiind cioburi pe podea.

– Dumnezeule! a exclamat Eliza.

– Ce e de făcut? a întrebat Lucie, făcînd ochii mari.

– Nu staţi în dreptul ferestrei, le-a spus scurt Sophia. Mă duc după sir Ross.

De afară venea un zgomot asurzitor iar în aer plutea un fum acru. Deşi niciunul dintre protestatari nu reuşise încă să escaladeze gardul, Sophia i-a văzut rezemînd o scară. Şi-a strîns fustele şi a străbătut în fugă curtea.

A deschis uşa şi a coborît scara cufundată în întuneric. A păşit cu grijă pentru că treptele erau destul de alunecoase. Pereţii erau verzi din cauza

mucegaiului iar în aer plutea un miros greu, acru, de urină. Sophia a auzit cîteva voci de bărbaţi, printre care şi pe cea a lui sir Ross. A urmărit geana de lumină care venea dintr-o încăpere ce semăna cu o pivniţă, în care se aflau trei celule cu gratii. De cealaltă parte a încăperii erau aşezate o masă şi scaune, chiar sub fereastra îngustă prin care răzbăteau ţipetele mulţimii.

Sophia a văzut doi agenţi, pe sir Ross şi un bărbat bine îmbrăcat, cu o atitudine insolentă. Se sprijinea cu un umăr de perete în timp ce mîinile îi erau vîrîte adînc în buzunare. Probabil că el era Nick Gentry, şi-a spus Sophia. Înainte să apuce să-i vadă faţa, sir Ross s-a apropiat, din cîţiva paşi rapizi.

– Ce cauţi aici? Vocea îi suna aproape sălbatic, speriind-o.

Deşi în încăpere era rece, Cannon era doar în cămaşă. Umerii şi muşchii puternici i se ghiceau prin ţesătura fină, albă. Era descheiat la gît, dînd la iveală un crîmpei din părul negru care îi acoperea pieptul. Sophia a ridicat privirea spre el. Trăsăturile îi erau feroce, ochii gri parcă îi ardeau.

– Ţi-am spus să nu cobori aici, a repezit-o el. Deşi nu ridicase tonul, în voce i se citea furia.

– Scuze, dar trebuia să-ţi spun ceva...

– Cînd îţi spun să faci ceva e cazul să mă asculţi, indiferent de ce se întîmplă. Ai înţeles?

– Da, domnul şi stăpînul meu, i-a răspuns sarcastic Sophia. Spaima i se transformase în mînie.

Am crezut că e necesar să te anunţ că mulţimea a luat cu asalt casa de la numărul patru. Poliţiştii nu-i mai pot ţine în frîu. Au spart toate ferestrele. Dacă nu ceri ajutorul armatei totul va fi curînd mistuit de flăcări.

– Sayer, a spus si Ross. Uită-te ce e afară. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, trimite după garda călare. S-a întors din nou cu faţa spre Sophia: Iar *tu*... du-te înapoi şi rămîi înăuntru, pînă îţi spun eu.

Uimită de tonul cu care i se adresase, ea a dat scurt din cap şi a ieşit cît de repede o ţineau picioarele.

După ce Sophia a părăsit încăperea, Nick Gentry s-a întors cu faţa spre Ross. Pînă atunci privise pe geam, printre zăbrele.

– Cam frumuşică, a spus referindu-se la Sophia. Să-mi spui cînd termini cu ea, ca să-mi încerc şi eu norocul.

De obicei vorbele prizonierilor nu aveau nici un efect asupra lui Ross. De data aceasta, însă, nu a reuşit să se controleze. Felul în care vorbise despre Sophia, ca şi cum ar fi fost o prostituată, i-a dezlănţuit furia.

– Închide gura aia spurcată, altfel ţi-o închid eu.

Gentry a zîmbit ironic, mulţumit de efectul pe care îl avuseseră cuvintele lui.

– Toată ziua ai încercat să mă faci să vorbesc iar acum îmi spui să închid gura?

Nick Gentry era foarte bine îmbrăcat şi surprinzător de tînăr. Era un bărbat frumos, cu părul negru, ochii albaştri şi un zîmbet cuceritor. Nu vorbea ca un gentleman dar nici nu avea accent cockney, ca oamenii de rînd. Ar fi putut fi confundat cu uşurinţă cu un aristocrat care-şi pierdea timpul cu jocuri de noroc şi alergînd după fuste, aşteptînd să intre în posesia unei moşteniri. Dar ceva pe figura lui trăda faptul că era un om al străzii... răceala din ochii lui, lipsa oricărui înţeles din zîmbetul lui. Undeva, în trecut, Nick Gentry aflase că viaţa era doar o luptă pentru dominaţie. Şi avusese de gînd să învingă, după propriile reguli. Loialitatea, dreptatea, mila, toate acestea erau calităţi pe care el nu le cunoştea. Pe Ross îl uimise mereu faptul că o brută ca Gentry cîştigase o asemenea susţinere din partea maselor.

Gentry a zîmbit şmecherește, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

– Vei avea de furcă în seara asta, Cannon. Ascultă mulţimea... vor distruge totul în cale dacă nu-mi dai drumul.

– Nu pleci nicăieri în următoarele două zile, i-a răspuns Ross. Vei rămîne aici cît timp te pot reţine, legal vorbind. Aşa că fă-te comod.

– În cocina asta? Greu de crezut.

CAPITOLUL 3

Sophia a descoperit, alarmată, că mulţimea se dezlănţuise. Oamenii escaladaseră gardul şi mişunau prin curte ca şobolanii. Cîţiva poliţişti şi patrule călare încercau să-i împrăştie dar eforturile lor păreau zadarnice.

S-a grăbit să intre în casa de la numărul trei, sperînd că va fi în siguranţă. Din nefericire, nici acolo nu era mai bine. Peste tot răsunau strigătele furioase, fiecare încăpere, fiecare coridor părea înţesat. Agenţii îi arestaseră pe cei mai violenţi dintre protestatari şi acum îi escortau, încătuşaţi.

Vickery, grefierul, se învîrtea bezmetic printre ei, încercînd să scrie într-un registru numele tuturor celor care fuseseră arestaţi. A zărit-o pe Sophia şi i-a strigat ceva, dar zgomotul era asurzitor. *Du-te înapoi*, părea să fi spus, dînd frenetic din mînă.

Sophia s-a întors, încercînd să-l asculte, dar tocmai atunci cîţiva au năvălit pe uşă. A fost dată cît-colo şi abia a scăpat să nu fie călcată în picioa-

re. Mirosul de alcool şi de trupuri nespălate umplea aerul. Sophia a fost strivită la perete, împunsă cu coatele şi cu umerii.

Încercînd să nu intre în panică, Sophia s-a uitat după grefier dar acesta nu se mai vedea.

– Domnule Vickery, a strigat ea, dar vocea i s-a pierdut în hărmălaie. Domnule Vickery!

Cîţiva bărbaţi au început să o pipăie, încercînd să-i rupă corsetul. Mîneca rochiei s-a rupt iar vederea umărului gol a părut să-i înfierbînte şi mai tare. Sophia încerca să se ferească dar era prinsă cu spatele la perete. Cineva a tras-o tare de păr, făcînd-o să-i dea lacrimile.

– Luaţi mîinile de pe ea! a strigat unul dintre agenţi, luptîndu-se să ajungă la ea. Nenorociţilor!

Sophia s-a întors cu faţa la perete, lipindu-şi obrazul de zid. Încerca să respire, dar era strivită de ceilalţi. Simţea cum coastele erau pe cale să-i trosnească. Mintea i se înceţoşase, nu mai putea gîndi limpede.

– Lăsaţi-mă în pace, a suspinat ea. Opriţi-vă, *opriţi-vă*!

Brusc apăsarea a dispărut şi i-a auzit pe cei din jurul ei gemînd. Întorcîndu-se, Sophia a văzut o siluetă masivă care răzbătea prin marea de oameni. Era sir Ross, iar privirea îi era aţintită asupra Sophiei. Avea o expresie stranie şi violentă deopotrivă. Îşi croia drum prin mulţime fără să-i pese că lăsa în urmă o grămadă de lovituri şi de nasuri însîngerate.

A ajuns la Sophia şi a luat-o în braţe, protejînd-o ca într-o colivie între trupul lui şi perete. Ea s-a agăţat de el cu un oftat de uşurare. Era doar în cămaşa albă prin care răzbăteau căldura şi aroma pielii lui. S-a lipit de pieptul lui şi l-a auzit ţipînd spre protestatari că Nick Gentry avea să rămînă în custodia lui şi că toţi cei care se aventurau în clădire urmau să fie arestaţi şi duşi la Newgate. Cuvintele lui au avut un efect imediat. Intruşii au început să plece grăbiţi, pentru că nu voiau să se trezească la închisoarea căreia i se mai spunea şi *temniţa de piatră*.

Sophia rămăsese cu obrazul lipit de pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii. Nările îi erau pline de mirosul proaspăt de săpun de bărbierit, aromă de cafea şi un uşor iz de transpiraţie. Părul creţ de pe piept o gîdila. Anthony nu avusese deloc păr pe piept. Cum era oare să te lipeşti de o pădure de păr creţ, aspru? Înghiţind cu greutate, Sophia a ridicat privirea spre faţa lui, cu barbă de-o zi. Mîna lui mare rămăsese lipită de spatele ei iar Sophia s-a gîndit înfiorată la ce-ar fi fost dacă i-ar fi cuprins sînul în palmă, dacă s-ar fi jucat cu sfîrcul ei...

Dumnezeule – cuvintele încercau sa-i ajungă la creier – *nu te gîndi la asta, nu!* Dar trupul ei simţea o durere stranie, caldă, care abia dacă o mai lăsa să respire. Abia se abţinea să nu-l îmbrăţişeze şi să-i strivească gura cu sărutul ei.

– Totul va fi bine, i-a şoptit el la ureche. Nu te teme.

Crezuse că tremura de spaimă. Mai bine să o creadă o lașă prostuță decît să bănuiască adevărul. Jenată, Sophia a încercat să se liniștească. Și-a umezit buzele uscate și a vorbit, cu gura îngropată în cămașa lui.

– Bine că te-ai hotărît în sfîrșit să faci ceva, i-a spus încercînd să pară cît mai obraznică. Ai așteptat cam mult.

Ross a scos un sunet care ar fi putut fi luat drept iritare sau amuzament.

– Eram ocupat cu Gentry.

– Credeam că o să sfîrșesc strivită.

El a strîns-o și mai tare în brațe.

– Acum ești în siguranță. Nimeni nu-ți va face vreun rău.

Dîndu-și seama că era mai mult decît dornic să o aline, Sophia s-a hotărît că era o bună ocazie să apeleze la latura lui protectoare. Îl cunoștea prea bine și știa că nu va rezista în fața unei doamne aflate la ananghie. Deși se simțea în continuare copleșită de rușine, a continuat să se agațe de el, ca și cum s-ar fi temut peste poate.

– Am strigat la Vickery dar nu m-a auzit, a spus ea pe un ton plîngăreț.

El i-a șoptit liniștitor la ureche și a mîngîiat-o pe spate. Deși încerca să ignore plăcerea provocată de atingerea lui, Sophia a închis ochii, întrebîndu-se cît mai putea să îndure o asemenea stare de bine. Își simțea sînii îngreunați iar sfîrcurile i se întăriseră.

Ross i-a atins cu blîndeţe o şuviţă care îi alunecase pe umăr. Atingerea degetelor lui i-a produs un nou val de senzaţii prin tot corpul.

– Ai fost cumva rănită în învălmăşeală, Sophia?

– Sunt... Doar m-au zgîriat puţin. Prefăcîndu-se copleşită, ea şi-a pus mîinile pe după gîtul lui şi l-a ţinut strîns. Apropierea de trupul masiv de bărbat a făcut-o să se simtă protejată, în siguranţă. Ar fi vrut să rămînă pentru totdeauna îmbrăţişaţi. Era duşmanul ei, şi-a amintit, dar pentru moment acest lucru nu mai conta.

Sir Ross a aruncat o privire în jur. Coridorul începea să se golească. S-a aplecat să o ridice în braţe.

– Nu e nevoie, domnule... Pot să merg şi singură. Eu...

I-a ignorat protestele şi a purtat-o în braţe de-a lungul holului. Era o femeie obişnuită să se descurce singură, aşa că postura de domniţă neajutorată i se părea destul de stînjenitoare. Dar trebuia să-şi atingă scopul. Roşie la faţă, Sophia s-a agăţat de umerii lui puternici. Din fericire, poliţiştii şi agenţii erau mult prea ocupaţi ca să le mai dea şi lor atenţie.

Sir Ross a dus-o în braţe pe hol, apoi pe scări. Cînd au ajuns în biroul lui, a lăsat-o cu grijă jos.

– Te simţi bine?

Ea a dat din cap. Inima continua să-i bată cu putere.

– Vreau să discutăm ceva, i-a spus el încet. Cînd ai venit mai devreme în camera de interogatoriu era un moment foarte tensionat iar eu...

– Îmi pare rău.

– Lasă-mă să termin. A zîmbit. N-am mai cunoscut pe nimeni care să mă întrerupă atît de des.

Sophia a reuşit să-şi ţină gura închisă iar zîmbetul lui a devenit şi mai larg.

– Să-l interoghezi pe Gentry nu este nici pe departe o ocupaţie plăcută. Am fost indispus toată după-amiaza iar vederea ta acolo a fost ultima picătură. Îmi pierd rareori cumpătul şi regret că s-a întîmplat tocmai în faţa ta.

Sophiei nu-i venea să creadă că un bărbat cu poziţia lui îşi cerea scuze pentru atîta lucru. Şi-a umezit buzele şi l-a întrebat:

– De ce era atît de important să mă ţin departe de locul acela?

El s-a jucat cîteva clipe cu părul care-i cădea peste umeri. Degetele lui lungi mîngîiau şuviţele mătăsoase de parcă ar fi fost petalele înmiresmate ale unei flori.

– Cînd te-am angajat mi-am promis că te voi proteja. Există anumite lucruri la care o femeie nu ar trebui să fie expusă niciodată. Iar acolo se aflau cîţiva dintre cei mai răi oameni de pe acest pămînt.

– Cum ar fi Nick Gentry?

Sir Ross s-a încruntat.

– Da. Mi se pare destul de rău că eşti expusă zilnic în faţa celor care trec prin biroul din Bow

Street. Nu voi admite însă să te afli în apropierea unuia ca Nick Gentry.

– Nu mai sînt un copil neajutorat. Sunt o femeie care a împlinit deja douăzeci şi opt de ani.

Ochii lui au strălucit amuzaţi.

– În ciuda vîrstei tale respectabile, aş vrea să-ţi păstrezi inocenţa cît mai mult timp.

– Dar nu sînt deloc inocentă. Iar tu ştii prea bine asta, doar ţi-am povestit despre trecutul meu.

El i-a cuprins faţa între palme.

– *Eşti* o inocentă, Sophia. Aşa cum ţi-am spus de la început, n-ar trebui să lucrezi aici. Ar trebui să te măriţi cu un bărbat care să aibă grijă de tine.

– Nu vreau să mă mărit niciodată.

– Nu? El nu a rîs, spre marea ei mirare. De ce nu? Pentru că ai fost dezamăgită în dragoste? Vei uita, cu timpul.

– Crezi? l-a întrebat, fără să fie prea convinsă de asta. Nu devenise sceptică în privinţa iubirii din cauza a ceea ce aflase despre Anthony. Ci din cauza a ce aflase despre ea însăşi.

– Există o mulţime de bărbaţi demni de încrederea ta, a continuat el serios. Bărbaţi care să-ţi ofere respectul şi onestitatea pe care le meriţi. Într-o zi vei întîlni un asemenea bărbat şi te vei căsători cu el.

Sophia i-a aruncat o privire provocatoare, printre gene:

– Şi cine va mai avea grijă de tine, după plecarea mea?

El a rîs şi şi-a coborît mîinile de-a lungul corpului, continuînd să o fixeze cu privirea.

– Nu-ţi poţi petrece tot restul vieţii lucrînd pentru un magistrat morocănos de pe Bow Street.

Sophia a rîs de descrierea pe care Ross şi-o făcuse lui însuşi. Nu l-a contrazis însă ci s-a dat un pas înapoi, uitîndu-se de jur împrejur prin biroul lui.

– Trebuie să fac curat.

Sir Ross a clătinat din cap.

– E tîrziu. Şi ai nevoie de odihnă. Totul poate aştepta pînă mîine.

– Foarte bine. Mă retrag la culcare... doar dacă şi tu vei face la fel.

Lui nu a părut să-i convină sugestia ei.

– Nu pot. Mai am multe de făcut. Noapte bună, domnişoară Sydney.

Sophia ştia că ar fi trebuit să-l asculte fără comentarii, dar cearcănele lui adînci erau o dovadă că era extenuat. Dumnezeule, chiar trebuia să muncească atît de mult?

– Nu am nevoie de mai mult somn ca tine, domnule. Dacă rămîi treaz pînă tîrziu pot şi eu să fac la fel. Am şi eu destulă treabă de făcut.

El s-a încruntat:

– Du-te la culcare, domnişoară Sydney.

Sophia nici măcar nu a clipit.

– Odată cu tine.

– Ora mea de culcare nu are nici o legătură cu a ta, i-a spus el. Asta dacă nu vrei să te culci cu mine.

Clar, remarca era menită să o intimideze şi să o reducă la tăcere.

Prin minte i-a trecut un răspuns necugetat, unul atît de îndrăzneţ încît a trebuit să-şi muşte limba. După care şi-a spus: *de ce nu?* Era timpul să-şi mărturisească interesul în ceea ce-l privea... să avanseze cu un pas în planul de a-l seduce.

– Bine, i-a răspuns repede. Dacă asta trebuie să fac doar ca să te odihneşti puţin, fie.

El a pălit. Tăcerea prelungită care a urmat a fost dovada faptului că-l luase prin surprindere. *Dumnezeule*, şi-a spus, panicată. *De data asta chiar am făcut-o.* Nu putea să prevadă ce anume avea să-i răspundă sir Ross. Pentru că era un gentleman era foarte probabil să o refuze. Şi totuşi ceva în expresia lui, strălucirea gri din ochii lui – toate o făceau să se întrebe dacă nu cumva avea de gînd să dea curs invitaţiei. Iar dacă o făcea, ea trebuia să se ţină de cuvînt şi să se culce cu el. Gîndul îi sfîşia sufletul. Era adevărat, asta urmărise, astă îşi propusese, dar acum era brusc îngrozită.

Îngrozită pentru că-şi dădea seama cît de mult îl dorea.

Sir Ross s-a apropiat încet iar ea s-a dat cîţiva paşi înapoi, lipindu-se cu spatele de uşă. Privirea lui nu s-a desprins de chipul ei îmbujorat. Şi-a pus mîinile de-o parte şi de alta a uşii, în dreptul capului ei.

– Dormitorul meu sau al tău? a întrebat-o încet.

Se aştepta probabil ca ea să dea înapoi, să se bîlbîie, să o ia la fugă.

A strîns din pumni.

– Pe care-l preferi?

El a înclinat uşor capul şi a studiat-o, cu ochi mîngîietori.

– Patul meu este mai mare.

– Oh, a fost tot ce-a reuşit ea să articuleze. Inima îi bătea atît de tare încît era pe punctul să-i iasă din piept.

A privit-o de parcă ar fi fost în stare să-i citească fiecare gînd, fiecare emoţie.

– Şi totuşi, a continuat el, dacă ne culcăm în acelaşi pat mă îndoiesc că ne vom odihni cîtuşi de puţin.

– P-probabil că nu, a încuviinţat ea.

– Aşa că ar fi mai bine să revenim la aranjamentul iniţial.

– Cel iniţial...?

– Tu te vei duce în patul tău iar eu într-al meu.

A răsuflat uşurată, deşi în adîncul sufletului era dezamăgită.

– Nu stai tîrziu, bine?

El i-a zîmbit din nou.

– Dumnezeule, cît poţi fi de tenace! Dar nu vreau să te supăr. Mă tem de consecinţe. I-a deschis uşa. Mai e ceva, domnişoară Sydney.

Sophia s-a întors spre el.

– Da, domnule?

A întins mîna spre ea şi i-a cuprins ceafa. Sophia a fost mult prea uimită ca să se mai poată mişca sau să mai poată respira. El a coborît capul spre ea şi a atins-o doar cu buzele, dar ea se simţea neajutorată, de parcă ar fi fost legată de el cu lanţuri groase.

Nu avusese timpul necesar să se pregătească... era lipsită de apărare, înmărmurită, nu putea să nu-i răspundă. La început buzele lui au fost blînde, extrem de atente, ca şi cum se temea să nu o rănească. Apoi a încercat să o determine să-i ofere mai mult. Gustul lui, aroma vagă de cafea, toate o ameţeau ca un drog. Vîrful limbii lui a început să exploreze, să o guste. Anthony nu o sărutase niciodată aşa. Ameţită de pasiune, Sophia s-a lipit şi mai strîns de el, agăţîndu-se de gîtul lui.

Cu un sunet înfundat, Ross a prins-o brusc de umeri şi a îndepărtat-o de el, ignorîndu-i protestele. Privirea Sophiei a întîlnit-o pe a lui într-un moment de uimire. Liniştea era tulburată doar de răsuflările lor întretăiate. Nici un bărbat nu o mai privise astfel, ca şi cum ar fi vrut să o posede cu totul, fiecare centimetru din corp şi din suflet. Puterea răspunsului trupului ei o speria, dorinţele ei nemărturisite o şocau.

Sir Ross a privit-o fără să-i zîmbească.

– Noapte bună, Sophia.

A murmurat ceva în semn de răspuns şi s-a îndepărtat repede, fără să alerge. Era încă tulburată atunci cînd a ajuns la casa cu numărul patru.

Absentă, a remarcat că mulţimea se împrăştiase iar pe stradă era din nou ordine. Patrulele călare îşi făcuseră datoria.

A intrat în casă şi a văzut că Eliza şi Lucie măturaseră deja cioburile şi astupau ochiul de fereastră cu un cearşaf.

– Domnişoară Sophia! a exclamat Eliza văzîndu-i rochia sfîşiată şi părul răvăşit. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, i-a răspuns Sophia, distrasă. A întins mîna după mătură, dar cele două femei au gonit-o de acolo, insistînd că avea nevoie de odihnă. Le-a ascultat fără prea mare tragere de inimă, şi-a aprins o lumînare şi a pornit-o spre camera ei.

Picioarele îi erau de plumb în timp ce urca treptele. A ajuns în cameră, a închis cu grijă uşa în urma ei şi a pus sfeşnicul pe măsuţa de la capul patului.

Amintirile nu-i dădeau pace... Ochii lui zîmbitori, gri, felul în care pieptul îi urca şi îi cobora în ritmul respiraţiei, căldura gurii lui, plăcerea sărutului...

Anthony îi povestise despre experienţele lui cu alte femei, despre cît de bun amant era, dar Sophia înţelegea acum că erau doar laude deşarte. În doar cîteva minute, sir Ross o tulburase mai mult decît reuşise vreodată Anthony... şi o lăsase cu promisiunea nespusă pentru mai mult de atît... O speria gîndul că după ce va împărţi patul cu el nimic nu va mai fi la fel. Pe jumătate furioasă, pe jumătate disperată, Sophia s-a întrebat de ce sir Ross nu putea fi bărbatul fudul şi prost pe care şi-l

imaginase ea. Avea să-i fie îngrozitor de greu să-l trădeze iar experienţa aceasta urma să o schimbe pentru totdeauna.

S-a schimbat în cămaşă de noapte, şi-a periat părul şi şi-a spălat faţa cu apă rece. Trupul ei mai păstra încă amintirea atingerilor lui, urma buzelor lui. Oftînd, a luat cu ea lumînarea şi s-a apropiat de fereastră. A dat perdeaua deoparte. Casa de la numărul trei era cufundată în întuneric, doar din biroul lui Ross străbătea lumina lămpii de birou.

Conturul feţei lui se ghicea în semiîntuneric.

Tot mai lucrează, şi-a spus nemulţumită. Nu avea de gînd să-şi ţină promisiunea şi să se odihnească?

Parcă simţind că era privit, sir Ross a ridicat capul şi a privit pe fereastră. O clipă mai tîrziu a făcut, ironic, o plecăciune plină de reverenţă, apoi a stins lampa de birou, lăsînd încăperea într-un întuneric adînc.

CAPITOLUL 4

Ross l-a chestionat cu perseverenţă pe Nick Gentry timp de trei zile. De obicei, chiar şi cele mai dure caractere cedau în acest interval de timp. Numai că Nick Gentry făcea parte dintr-o altă categorie decît cei pe care îi întîlnise Ross pînă atunci. Părea clădit din fier, extrem de relaxat, genul de bărbat care nu avea motive să se teamă şi nici nimic de pierdut. Ross încercase din greu să-şi dea seama ce anume putea conta pentru el, ce slăbiciuni ar fi putut să aibă, dar nimic. Ore întregi îl interogase în legătură cu hoţiile pe care se spunea că le-ar fi comis, cu trecutul lui, cu benzile de infractori din Londra, dar fără rezultat.

Pentru că toată lumea ştia că Gentry era închis în Bow Street şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lor, Ross nu a îndrăznit să-l reţină nici o clipă peste cele trei zile legale. În cea de-a treia dimineaţă, Ross a dat ordin ca Gentry să fie eliberat, la o oră

la care să poată fi evitate demonstraţiile de bucurie ale susţinătorilor lui.

Cu chipul împietrit, lipsit de orice expresie, Ross a intrat în biroul său fără să se mai oprească să ia micul dejun. Nu voia să mănînce, să stea la căldură, în bucătărie şi să se bucure de mici atenţii din partea Sophiei. Voia doar să se afunde în muncă.

În acea zi Grant Morgan era magistratul de serviciu, lucru pentru care Ross era profund recunoscător. Nu avea dispoziţia necesară să judece cazuri minore, să asculte depoziţii, să le pună întrebări celor vinovaţi şi nevinovaţi deopotrivă. Voia să fie singur, în biroul lui.

Aşa cum îi stătea în obicei, Morgan a trecut pe la el înainte de a merge la tribunal. Lui Ross îi făcea plăcere compania lui, pentru că se număra printre puţinii care îi înţelegeau determinarea de a-l prinde pe Nick Gentry. În ultimele şase luni, de cînd fusese avansat de la simplu agent la magistrat asistent, Morgan se dovedise demn de încrederea lui Ross. Ca agent, Morgan era recunoscut pentru curaj şi inteligenţă, dar şi pentru impulsivitate. Unii critici fuseseră de părere că nu era potrivit, din punct de vedere al temperamentului, pentru postul de magistrat pe Bow Street.

– Slăbiciunea ta, îi spusese adesea Ross, constă în faptul că te hotărăşti mult prea repede, înainte de a cîntări atent toate dovezile.

– Mă bazez pe instinct, ripostase Morgan.

– Instinctul este un lucru bun, îi răspunsese sec Ross, dar trebuie să ai mintea deschisă. Instinctul nimănui nu este infailibil.

– Nici măcar al tău? venise întrebarea bine ţintită.

– Nici măcar.

Morgan se maturizase rapid, transformîndu-se într-un bărbat mai hotărît, mai flexibil. Ca magistrat era chiar mai aspru în decizii decît Ross, însă era foarte corect. Într-o bună zi, cînd Ross avea să se retragă, putea lăsa totul în mîinile lui Morgan, fără urmă de regret. Dar asta urma să se întîmple peste destulă vreme. Ross nu se grăbea deloc să lase locul liber.

În timp ce stăteau de vorbă s-a auzit o bătaie în uşă.

– Intră, a spus scurt Ross.

Sophia a intrat în cameră, aducînd un ibric cu cafea aburindă. Ross a simţit un val de plăcere la vederea ei. Silueta ei frumoasă era acoperită de o rochie cu mîneci lungi, cu pliseuri, de culoare gri. Culoarea închisă a materialului rochiei dădea ochilor ei o strălucire aparte, de safir. Părul ei de aur, strălucitor, era ascuns aproape complet de boneta pe care ar fi vrut să i-o smulgă de pe cap, imediat.

După ce se sărutaseră, cu două seri în urmă, Ross şi Sophia se evitaseră reciproc. Ross încercase să se concentreze asupra muncii lui. Pe de altă parte, i se păruse evident că pe Sophia episodul o iritase. De atunci nu-i mai căutase privirea şi

îi văzuse mîinile tremurînd atunci cînd îi servise micul dejun, în dimineaţa următoare.

Şi totuşi nu păruseră să-i displacă săruturile lui. Ba chiar din contră. Îi răspunsese cu o dulceaţă care îl stîrnise şi mai tare. La început, pe Ross îl uimise felul şcolăresc, neexperimentat în care săruta ea. Poate că iubitului ei nu-i plăcuse să sărute, sau poate nu se pricepuse şi de aceea Sophia nu învăţase prea multe de la el. Şi totuşi, era cea mai dezirabilă femeie din cîte întîlnise vreodată.

– Bună dimineaţa, a spus Sophia, privindu-l mai întîi pe Morgan şi apoi uitîndu-se spre Ross. I-a umplut cana goală de pe birou. M-am gîndit că ţi-ar prinde bine o cafea proaspătă înainte să plec.

– Unde te duci? a întrebat-o Ross morocănos, dîndu-şi seama că era ziua ei liberă.

– Mă duc la piaţă, pentru că Eliza nu este în stare. A alunecat pe scări şi s-a lovit rău la genunchi. Cred că se va vindeca repede, dar trebuie să aibă grijă să nu stea prea mult în picioare.

– Cine te însoţeşte?

– Nimeni, domnule.

– Nici Lucie?

– E la ţară, să-şi viziteze părinţii, i-a reamintit Sophia. A plecat ieri dimineaţă.

Ross cunoştea bine Covent Market, cu hoţii de buzunare, mulţimea de pierde-vară şi cerşetorii care mişunau printre arcade. O femeie ca Sophia nu era în siguranţă acolo, mai ales că venise de

curînd în oraş. Ar fi putut fi jefuită sau chiar violată. Inima i-a stat în loc la acest gînd.

– Nu mergi nicăieri singură, i-a spus scurt Sophiei. O să ai de furcă cu toţi nemernicii de pe-acolo.

– Eliza merge adesea singură la piaţă şi nu am auzit să fi avut vreo problemă.

– Nu-ţi pot răspunde fără să fac o referire care să n-o flateze deloc pe Eliza, aşa că mai bine tac. Şi totuşi, nu vei merge singură în Covent Garden. Te va însoţi unul dintre agenţi.

– Sunt plecaţi cu toţii, a intervenit şi Morgan, uitîndu-se cînd la unul cînd la celălalt, plin de interes.

– Chiar toţi? a întrebat nervos Ross.

– Da. Chiar tu l-ai trimis pe Flagstad la Banca Angliei, pe Ruthven să ancheteze o tîlhărie iar pe Gee...

– Ernest unde este?

Morgan a făcut un gest, a zădărnicie.

– Ernest duce materialele pentru ziar la tipografie.

Ross s-a întors din nou spre Sophia.

– Trebuie să-l aştepţi pe Ernest să se întoarcă. Va merge el cu tine la piaţă.

– Nu cred să ajungă mai devreme de prînz, a spus ea indignată. Iar eu nu pot aştepta atît. Legumele cele mai bune se găsesc doar dimineaţa. Cred că au început deja să-şi strîngă tarabele.

– Mare păcat, a spus Ross fără să pară prea impresionat. Dar nu pleci nicăieri de una singură. Am spus.

Sophia s-a aplecat peste biroul lui. Era pentru prima oară în ultimele două zile că îi căuta înadins privirea. Ochii îi străluceau, provocîndu-l.

– Cînd ne-am cunoscut m-am întrebat dacă ai şi tu vreun defect. Acum am aflat că ai.

– Oh? şi-a arcuit el sprîncenele. Şi care ar fi acesta?

– Eşti poruncitor, îţi dai aere de stăpîn şi eşti extrem de încăpăţînat.

Morgan a întrerupt-o, pufnind în rîs.

– Şi ţi-a trebuit *o lună întreagă* ca să ajungi la această concluzie, domnişoară Sydney?

– Nu-mi dau aere de stăpîn, a contracarat Ross. Numai că ştiu ce e mai bine pentru fiecare.

Sophia a rîs şi l-a privit cu atenţie în liniştea care a urmat. Ross i-a pîndit următoarea mişcare, fascinat de cuta fină care îi apăruse între sprîncene. După care fruntea i s-a luminat, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie care o mulţumea:

– Foarte bine, sir Ross. Nu voi merge singură la piaţă. Mă va însoţi singurul bărbat disponibil – tu. Ne întîlnim în faţa uşii, în zece minute.

Lăsat fără replică, Ross a urmărit-o cu privirea cum ieşea din birou. Fusese tras pe sfoară– şi cu cîtă îndemînare! Pe de altă parte, trecuse destulă vreme de cînd o femeie încercase să-l manipuleze

– şi să reuşească. Iar lui acest lucru îi făcea plăcere acum, fără să ştie din ce motiv.

După ce uşa s-a închis în urma Sophiei, Morgan s-a întors să-l privească pe Ross.

– Ce te holbezi aşa? a mormăit Ross.

– Nu te-am mai auzit niciodată ciorovăindu-te aşa.

– Nu mă ciorovăiam, purtam o discuţie.

– Exact asta făceai, într-o manieră care poate fi catalogată drept flirt.

Ross s-a strîmbat.

– Discutam despre siguranţa ei. E cu totul altceva decît un flirt.

Morgan a zîmbit cu subînţeles.

– Cum spui tu.

Ross a dus cana la gură şi a golit-o pe jumătate dintr-o singură înghiţitură. S-a ridicat de pe scaun, a luat haina de pe spătar şi a îmbrăcat-o.

Morgan îl privea surprins.

– Unde te duci, Cannon?

Ross i-a împins o mînă de documente peste masă.

– La piaţă, bineînţeles. Uită-te pe hîrtiile astea, te rog.

– Dar... dar... Din cîte îşi amintea Ross, era pentru prima oară de cînd se cunoşteau că Morgan rămăsese fără replică. Trebuie să mă pregătesc pentru tribunal!

– Şedinţa începe abia peste un sfert de oră, i-a răspuns Ross. De cît timp ai nevoie, pentru numele

lui Dumnezeu? A ieşit surîzînd din birou, simţindu-şi inima ciudat de uşoară.

Sophia o însoţise de cîteva ori pe Eliza la piaţă, aşa că era familiarizată cu locul, cu arcadele care dădeau în aşa-zisele piaţete de pe laterală. Cele mai frumoase flori şi cele mai proaspete fructe şi legume se găseau acolo. Peste tot se învîrteau nobili, hoţi de buzunare, oameni de teatru, scriitori şi prostituate. Diferenţele de clasă socială păreau să fi dispărut în Covent Garden iar atmosfera era destinsă, ca de carnaval.

În acea zi o trupă de circari dădea un mic spectacol: doi jongleri, un clovn, chiar şi un înghiţitor de săbii. Sophia l-a urmărit cum îşi vîra sabia pe gît şi cum a scos-o, cu iscusinţă. A clipit, aşteptîndu-se să-l vadă cum îşi scuipa maţele afară. În loc de asta, bărbatul i-a zîmbit şi a făcut o plecăciune, prinzînd cu îndemînare şi moneda pe care i-o aruncase sir Ross.

– Cum reuşeşte? l-a întrebat Sophia.

El a zîmbit, văzînd-o că făcuse ochii mari.

– În majoritatea cazurilor, înghit înainte un tub din plastic, pe post de teacă.

– Ugh... S-a cutremurat şi l-a luat de braţ, îndrumîndu-l spre tarabele cu fructe. Trebuie să ne grăbim. Nu m-ar surprinde să se fi terminat deja merele.

În timp ce Sophia trecea de la o tarabă la alta, sir Ross o urma îndatoritor. Nu s-a amestecat în tîr-

guielile ei, a aşteptat răbdător ca ea să se tocmească pentru cel mai mic preţ şi cea mai bună calitate. I-a dus coşul plin cu de toate, iar ea punea şi punea: fructe şi legume, o roată de caşcaval, un calcan măricel învelit într-o hîrtie maro.

În clipa în care lumea şi-a dat seama că faimosul magistrat şef din Bow Street se afla acolo, au început să se audă voci cu accent cockney, răsunînd într-un cor vesel. Vînzătorii de la tarabe şi cumpărătorii îl strigau, îl trăgeau de mînecă. Toţi păreau să-l fi cunoscut personal, sau cel puţin aşa pretindeau, iar Sophia s-a trezit deodată cu o mulţime de cadouri: un măr în plus, o legătură de salvie, o scrumbie afumată.

– Am ceva pentru dumneata! era o propoziţie repetată adesea. Curioasă, Sophia l-a întrebat care era motivul.

– Sunt darurile lor, răsplată pentru o favoare.

– Le-ai făcut favoruri tuturor acestor oameni?

– Multora, a recunoscut el.

– Cum ar fi?

A ridicat din umeri.

– Fii sau nepoţii unora dintre ei au încălcat măcar o dată legea. Hoţie, vandalism, lucruri de genul acesta. Pedeapsa obişnuită pentru astfel de fapte este fie biciuirea fie întemniţarea, iar închisoarea i-ar perverti şi mai mult. Numai că eu i-am trimis să se înroleze în armată sau marină, să se pregătească pentru a deveni ofiţeri.

– Şi le-ai dat şansa unei noi vieţi, a spus Sophia. Ce plan minunat!

– A funcţionat foarte bine pînă acum, i-a răspuns Ross şi a încercat să schimbe subiectul. Uită-te la taraba de acolo, cea cu peşti afumaţi. Ştii să găteşti kedgeree, felul acela de mîncare indiană?

– Bineînţeles, a spus Sophia. Dar nu mi-ai povestit totul despre faptele tale bune.

– N-am făcut nimic demn de laudă. A fost doar o chestiune de bun simţ. Este evident că dacă trimiţi un băiat la închisoare, alături de criminali, o să ducă la coruperea lui. Şi chiar dacă legea nu face distincţie între faptele comise de copii şi cele ale adulţilor, trebuie să ne gîndim mai mult la cei aflaţi la vîrste fragede.

Sophia s-a întors cu spatele, prefăcîndu-se că privea spre tarabe. Furia o copleşea. Aproape că i se făcuse rău iar lacrimile o înecau. Găsise o cale de a nu-i trimite pe tineri la închisoare, dar era al naibii de tîrziu. Dacă ar fi găsit mai devreme această soluţie, fratele ei ar fi trăit şi acum. Îi venea să urle în faţa nedreptăţii. Îl voia pe John înapoi, voia să şteargă momentul în care vasul cu prizonieri îl purtase către moarte. Dar el nu mai era, iar ea rămăsese singură. Şi toate numai din vina lui Ross.

Ferindu-şi privirea, Sophia s-a apropiat de o tarabă plină cu flori: primule roz, crini, nemţişori albaştri de munte şi camelii albe, fragile. A inspirat

adînc şi s-a străduit să se liniştească. Cîndva, s-a consolat ea, sir Ross avea să-şi primească pedeapsa binemeritată, chiar din partea ei.

– Spune-mi, l-a întrebat apropiindu-şi chipul de flori, cum se face că un bărbat născut într-o familie atît de distinsă a devenit magistrat?

Privirea lui Ross i-a mîngîiat profilul.

– Tatăl meu a insistat să mă pregătesc pentru o profesie, să nu duc o viaţă de indolenţă. Ca să-i fac pe plac, am început să studiez dreptul. Pe la mijlocul studiilor mele, tata a murit într-un accident de vînătoare şi a trebuit să le abandonez şi să-mi asum rolul de cap de familie. Interesul meu pentru magistratură nu a scăzut nicidecum. Îmi era foarte clar deja că erau multe de făcut în domeniul metodelor judiciare. Într-un final am acceptat numirea la biroul din Great Marlboro Street şi curînd am fost transferat la cel din Bow Street, ca şef al agenţilor.

Bătrîna care stătea în spatele tarabei cu flori a privit-o zîmbind pe Sophia, apoi s-a întors spre Ross.

– E tare frumuşică femeiuşca ta. Şi i-a întins un bucheţel de violete.

Sophia a dus imediat mîna la geantă, căutînd înfrigurată bani să o plătească.

Sir Ross a prins-o de mînă, oprind-o. I-a dat vînzătoarei cîteva monede din propriul buzunar.

– Vreau un trandafir perfect, i-a spus. Roz.

– Bine, sir Ross. A zîmbit larg, dezvelindu-şi dinţii stricaţi şi i-a întins un trandafir roz abia îmbobocit, cu petalele încă strălucind de roua dimineţii.

Sophia a acceptat trandafirul din mîna lui sir Ross şi l-a dus la nas. Mirosul bogat i-a umplut nările.

– E foarte frumos, i-a spus destul de înţepată. Mulţumesc.

În timp ce se îndepărtau, Sophia păşea cu atenţie pe caldarîmul spart. A simţit cum Ross o prindea de braţ, ca să o susţină, şi a trebuit să facă apel la toată voinţa ei ca să nu-l respingă.

– Am auzit bine? Femeia aceea mi-a spus „femeiuşcă"? Nu-şi dădea seama dacă era sau nu cazul să se simtă jignită.

Ross i-a zîmbit.

– În limbajul străzii este un compliment. Cuvîntul nu are nici o conotaţie negativă.

– Înţeleg. Felul acesta cockney de a vorbi mi se pare fascinant. Aproape ca o limbă străină. Trebuie să mărturisesc că nu înţeleg mai bine de jumătate din ce aud la piaţă.

– Ceea ce este un lucru bun, sînt sigur.

Cînd au intrat în bucătărie, Eliza îi aştepta cu un zîmbet întipărit pe faţă.

– Îţi mulţumesc, domnişoară Sophia. Îmi pare rău că nu m-am putut duce eu la piaţă.

– Nici o problemă, i-a răspuns Sophia. Ai grijă de genunchiul tău, să se vindece cum trebuie.

Văzînd că era însoţită de sir Ross, Eliza a făcut ochii mari.

– Vai, domnule... ce drăguţ din partea dumneavoastră! Îmi pare rău că v-am creat atîtea necazuri!

– Nu-i nici un necaz, i-a spus el.

Privirile Elizei rămăseseră aţintite pe trandafirul roz din mîna Sophiei. Deşi nu şi-a permis să comenteze, era clar că făcea speculaţii în minte. Călcînd cu grijă, Eliza a cules cîteva lucruri din coş şi a intrat în cămară. Vocea ei răzbătea de acolo:

– Avem de toate pentru plăcintă? Chimen, secară şi agrişe pentru ornat?

– Da, i-a răspuns Sophia. Numai că nu am găsit agrişe şi atunci...

A fost redusă brusc la tăcere. Sir Ross a luat-o în braţe şi a sărutat-o atît de tandru încît ea nu a avut cum să nu-i răspundă. Uluită, a încercat să-şi aducă aminte cît de mult îl ura, cîte greşeli făcuse în trecut, numai că buzele lui erau nespus de calde şi de convingătoare iar gîndurile ei zburau nebuneşte. Trandafirul roz i-a scăpat printre degete. Sophia s-a lipit de el, încercînd să-şi recapete echilibrul. Limba lui o cerceta... delicios... intim şi dulce. Sophia a oftat şi a dat capul pe spate, în semn de capitulare. Întreaga ei existenţă părea să se rezume la acest moment arzător.

Deşi bătăile inimii îi răsunau în urechi, a auzit totuşi vocea Elizei venind dinspre cămară:

– Nu avem agrişe? Şi cu ce vom orna plăcinta?

Sir Ross s-a desprins din sărut. A rămas cu faţa aproape de a ei iar Sophia a simţit că se cufunda în adîncimea argintie a ochilor lui. A mîngîiat-o uşor pe obraz, apoi a coborît spre colţul gurii ei. Cumva, Sophia a reuşit să-i răspundă Elizei:

– A-am găsit stafide...

De îndată ce a rostit cuvintele, sir Ross a sărutat-o din nou, explorînd-o, aţîţînd-o. I-a cuprins ceafa între degete iar senzaţia i-a dat fiori, accelerîndu-i pulsul. A profitat de capitularea ei şi a sărutat-o şi mai apăsat, mai adînc, savurîndu-i cu nesaţ gustul. Sophia simţea că genunchii îi cedau, aşa că s-a agăţat de el iar Ross a susţinut-o, fără să se oprească din sărut.

– Stafide? bombănea Eliza, nemulţumită. Gustul nu va mai fi acelaşi, dar tot e mai bine decît nimic.

Sir Ross şi-a desprins buzele de ale ei, continuînd să o ţină strîns de talie. I-a zîmbit în treacăt şi a ieşit din bucătărie, exact în clipa în care Eliza îşi făcea apariţia din cămară.

– Unde este sacul cu zahăr, domnişoară Sophia? Credeam că l-am dus şi pe el în cămară dar nu-l mai văd... A făcut o pauză şi s-a uitat în jur. Unde este sir Ross?

– A... Sophia s-a aplecat să ridice trandafirul căzut. A plecat.

Îşi simţea pulsul bătînd nebuneşte în cele mai vulnerabile locuri din trup. Dorea mai mult, tînjea

după săruturile şi mîngîierile bărbatului pe care îl ura. Era o ipocrită, o destrăbălată.

O proastă.

– Domnişoară Sydney. Ernest intrase în bucătărie, cu un pachet învelit în hîrtie. L-a adus cineva, cu vreo zece minute în urmă.

Sophia era aşezată la masă şi-şi bea ceaiul. A luat pachetul cu o exclamaţie de surprindere. Nu făcuse nici un fel de cumpărături, nu comandase nimic pentru casă. Iar verişoara în casa căreia locuise după moartea părinţilor ei nu era genul care să trimită cadouri neaşteptate.

– Mă întreb ce poate fi, a spus cu voce tare, studiind pachetul. Pe hîrtie era trecut numele ei şi adresa din Bow Street, fără vreun indiciu referitor la cel care îl trimisese. Nu e nici un bilet? l-a întrebat pe Ernest. A luat un cuţit să taie sfoara groasă care era înfăşurată în jurul pachetului.

El a clătinat din cap.

– Poa' să fie înăuntru. Să-l desfac eu, domnişoară? Sfoara pare tare greu de tăiat. Să nu-ţi alunece cuţitul şi să te tai. Te ajut eu.

Sophia i-a zîmbit.

– Îţi mulţumesc, Ernest, eşti tare drăguţ. Dacă nu mă înşel, nu cumva te-a rugat domnul Grant să-i iei de la librărie cîteva sticluţe cu tuş?

– Ba da. Ernst a oftat adînc, ca şi cum ar fi fost epuizat de cîtă treabă făcuse în ziua aceea. Ar fi

bine să le găsească pe birou cînd se întoarce de la tribunal.

Sophia i-a zîmbit şi mai larg şi i-a făcut cu mîna în semn de rămas-bun. S-a întors la pachetul misterios, a tăiat sfoara şi l-a desfăcut. Cîteva straturi de pînză fină acopereau un obiect moale şi foşnitor. Curioasă, Sophia le-a dat imediat deoparte.

Şi-a ţinut răsuflarea cînd a descoperit o rochie – nu era una banală, ca toate celelalte rochii ale ei, ci era făcută din mătase şi dantelă. Potrivită pentru un bal. Dar de ce i-ar fi trimis cineva tocmai ei o asemenea rochie? Cu degete tremurînde a căutat biletul. Cel care trimisese rochia fie uitase să-l pună acolo fie o făcuse deliberat. A scuturat uşor rochia şi a privit-o confuză. Ceva familiar o tulburase, ceva care rămăsese ascuns într-un colţ al minţii ei...

Da, îi amintea de rochia mamei ei! Fetiţă fiind, Sophiei îi plăcea să probeze rochiile mamei, pantofii şi bijuteriile şi să se joace ore întregi de-a prinţesa. Rochia ei preferată era dintr-un material cu o culoare mai neobişnuită, care părea lavandă privită într-o anume lumină şi argintie privită într-alta. Şi rochia aceasta avea aceeaşi nuanţă, acelaşi decolteu şi aceleaşi mîneci care se terminau cu o dantelă delicată. Şi totuşi nu era rochia mamei ei, ci o copie făcută într-un stil mai modern, cu talia mai joasă şi fuste mai ample.

Profund tulburată, Sophia a împăturit rochia la loc în hîrtie. Cine ar fi putut să-i trimită un aseme-

nea dar? Şi de ce? Să fi fost doar o stranie coincidenţă faptul că semăna atît de mult cu rochia mamei ei?

A părăsit bucătăria luînd rochia cu ea şi s-a dus la singura persoană în care avea încredere. Mult mai tîrziu avea să se întrebe de ce se gîndise tocmai la sir Ross, dat fiind că ani întregi nu avusese încredere în nimeni, doar în ea însăşi. Se schimbase mult, iar acest gînd nu-i dădea pace.

Uşa biroului lui Ross era închisă şi după sunetele care răzbăteau dinăuntru şi-a dat seama că era într-o întîlnire. A rămas în faţa uşii, ezitînd.

Tocmai atunci s-a întîmplat ca Vickery să treacă pe acolo.

– Bună dimineaţa, domnişoară Sydney. Nu cred că sir Ross e gata să înceapă audierile, încă.

– Eu... voiam să discut ceva cu el. O chestiune personală. Sophia ţinea pachetul strîns la piept. Înţeleg că e ocupat, aşa că nu vreau să-l deranjez.

Vickery s-a încruntat şi a privit-o gînditor.

– Sir Ross ne-a spus răspicat că dacă vei avea vreodată vreo problemă doreşte să fie informat imediat.

– Problema poate să mai aştepte, a spus ea ferm. E un fleac. Mă întorc mai tîrziu, cînd sir Ross va fi liber. Nu, domnule Vickery, te rog să nu baţi la uşă! Dar bărbatul i-a ignorat protestele.

Spre consternarea ei, uşa s-a deschis iar sir Ross îşi însoţea vizitatorul care pleca. Bărbatul cărunt, deşi mic de statură, era impozant, îmbrăcat

în haine fine. I-a aruncat o privire Sophiei şi s-a întors zîmbind şmecherește spre Ross.

– Acum înţeleg, Cannon, de ce erai atît de nerăbdător să închei întîlnirea noastră. Compania acestei fiinţe încîntătoare este sigur de preferat.

Ross nu a negat.

– La revedere, lord Lyttleton. Voi examina proiectul de lege cu mare atenţie. Deşi sînt sigur că nu-mi voi schimba părerea.

– Am nevoie de sprijinul tău, Cannon, i-a spus bărbatul pe un ton plin de subînţelesuri. Iar dacă îl voi primi vei avea în mine un prieten extrem de util.

– Nu mă îndoiesc de asta.

S-au salutat iar Lyttleton s-a îndepărtat, călcînd zgomotos pe podea cu pantofii lui cei scumpi.

Ross a privit-o pe Sophia cu ochii strălucind.

– Intră, i-a spus cu blîndeţe şi a condus-o în biroul lui. Atingerea palmei lui pe spatele ei era caldă şi uşoară. Sophia s-a aşezat cu spatele drept pe scaunul pe care i-l arătase el.

– Lyttleton, a repetat ea numele bărbatului care tocmai plecase. Doar nu este *acel* Lyttleton, secretar de stat la Ministerul de Război?

– Nimeni altul.

– Oh, nu, a spus Sophia îmbujorată. Sper că nu v-am întrerupt. Îmi vine să-l omor pe Vickery!

Sir Ross a izbucnit în rîs.

– Nu ai întrerupt nimic. Lyttleton ar fi trebuit să plece de vreo jumătate de oră, aşa că ai sosit la

ţanc. Acum spune-mi de ce ai venit la mine. Bănuiesc că are legătură cu pachetul din poala ta.

– Dă-mi voie să-mi cer scuze mai întîi. Eu...

– Sophia. O privea atent. Niciodată nu sînt prea ocupat cînd e vorba de tine. Niciodată.

Ea nu reuşea să-şi desprindă privirea de la el. Cu gesturi stîngace a pus pachetul pe biroul lui.

– L-am primit cu vreo oră în urmă. Mi l-a adus Ernest. Se pare că l-a adus un curier şi nu ştiu cine ar putea fi expeditorul.

Sir Ross a citi atent adresa de pe ambalaj. A dat hîrtia deoparte, dînd la iveală rochia care a strălucit în lumina spartană a biroului. Chipul lui sir Ross a rămas impasibil, doar a ridicat întrebător o sprînceană cînd a examinat atent rochia.

– Nu ştiu cine ar fi putut să o trimită, a spus îngrijorată Sophia. Mai ales că e ceva ciudat cu ea. I-a povestit despre asemănarea dintre rochia aceea şi cea care îi aparţinuse mamei ei.

Cînd Sophia a terminat de vorbit, sir Ross s-a sprijinit de spătarul scaunului şi a privit-o gînditor, într-un fel care ei nu i-a plăcut deloc.

– Domnişoară Sydney, crezi că este posibil să fi fost trimisă de fostul tău iubit?

Ideea a surprins-o şi a amuzat-o deopotrivă.

– Oh, nu. N-are nici cea mai mică idee că lucrez aici. Şi apoi, n-ar avea nici un motiv să-mi trimită un cadou.

Sir Ross a ridicat rochia şi i-a examinat îndeaproape cusăturile, materialul, dantela.

– E o rochie scumpă, a spus. E bine făcută, din material foarte bun. Dar nu are eticheta croitoresei pe dedesubt, ceea ce mi se pare ciudat. Aş fi înclinat să cred că cel care ţi-a trimis-o nu a vrut să i se dea de urmă. Modista ar fi putut să-i dezvăluie identitatea.

– Deci nu avem cum să aflăm de la cine este?

A ridicat privirea spre ea.

– Voi vorbi cu unul dintre agenţii mei. Îi va pune cîteva întrebări lui Ernest, legate de curierul care a adus-o. Şi va încerca să afle ce modiste ar fi putut să coasă o asemenea rochie. Materialul este destul de neobişnuit. Asta ar trebui să mai scurteze lista.

– Mulţumesc. Zîmbetul i s-a şters însă de pe faţă cînd i-a auzit următoarea întrebare.

– Ai întîlnit cumva în ultima vreme vreun bărbat care să se fi arătat interesat de tine? Cu care să fi flirtat, să fi vorbit la piaţă sau...

– Nu! Întrebarea lui o agitase iar obrajii i se înroşiseră violent. Te asigur, sir Ross, că nu aş încuraja nici un bărbat să... Adică... S-a oprit, confuză, dîndu-şi seama că de fapt încurajase un anume bărbat – pe sir Ross însuşi.

– Nu te supăra, Sophia, i-a spus blînd. Nu te-aş condamna dacă ai face-o. Eşti liberă să trăieşti cum vrei.

Ea a vorbit fără să se gîndească.

– Ei bine, nu am un peţitor şi nici nu m-am purtat în aşa fel încît să atrag vreunul. Nu-mi doresc deloc să repet experienţa trecută.

Privirea lui a devenit alertă, ca a unui lup.

– Din cauza felului în care te-a părăsit? Sau pentru că nu ai găsit plăcerea în braţele lui?

Sophia a fost uimită că-i punea asemenea întrebări intime, aşa că a roşit şi mai tare.

– Nu văd ce legătură ar putea avea cu cel care mi-a trimis rochia.

– Nu are, a recunoscut el. Dar sînt curios.

– Ei bine, aşa vei rămîne! S-a forţat să-şi recapete stăpînirea de sine. Pot pleca, domnule? Am multă treabă, mai ales acum că Eliza e rănită.

– Da, i-a răspuns el imediat. Îl voi ruga pe Sayer să cerceteze cazul rochiei şi să te anunţe în caz că află ceva.

– Mulţumesc. Sophia s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, urmată îndeaproape de Ross. El a întins mîna spre clanţă dar s-a oprit cînd a auzit-o spunînd: eu... într-adevăr, nu am găsit plăcerea în braţele lui. Nu-şi dezlipea privirea de pe lambriul din lemn de stejar. Dar a fost probabil mai mult vina mea decît a lui.

I-a simţit răsuflarea fierbinte pe păr şi buzele atingîndu-i creştetul. Apropierea de el a făcut-o să geamă uşor, plină de dorinţe. A apucat orbeşte mînerul uşii şi a ieşit, fără să-i mai arunce vreo privire.

Ross a închis uşa şi s-a întors la birou, sprijinindu-se cu palmele de el. A oftat adînc, tensionat. Dorinţa pe care şi-o ţinuse în frîu atîta timp ieşise la suprafaţă. Toată forţa voinţei lui, toate nevoile fizice şi toate obsesiile se îndreptau acum într-o singură direcţie. Spre Sophia. Abia dacă mai rezista să se afle în aceeaşi încăpere cu ea fără să o atingă.

A închis ochii, absorbind atmosfera familiară din biroul lui. Îşi petrecuse mai bine de cinci ani între acei pereţi, înconjurat de hărţi, dosare şi cărţi. Ieşise mult şi pe teren, la diverse anchete, dar se întorcea întotdeauna aici. Era brusc uimit de faptul că îşi dedicase atîta timp muncii lui.

Rochia de culoarea lavandei strălucea pe biroul lui. Îşi imagina cum ar fi arătat Sophia în ea... culoarea ar fi avantajat-o,scoţîndu-i în evidenţă ochii albaştri şi părul blond închis. Cine i-o trimisese oare? Se simţea sufocat de gelozie şi de felul aproape violent de posesiv în care se gîndea la ea. Voia să aibă drepturi exclusive asupra ei, să-i dea doar el tot ce avea nevoie, tot ce i-ar fi făcut plăcere.

A oftat adînc încercînd să înţeleagă sentimentele care îl asaltau, un amestec de bucurie şi de ostilitate. Îşi jurase să nu se mai îndrăgostească niciodată. Nu uitase ce însemna să ţii cu adevărat la o femeie, să te temi pentru ea, să-i doreşti fericirea mai presus decît a ta. Trebuia să facă în aşa fel

încît asta să nu se întîmple din nou, să-şi satisfacă nevoia neţărmurită pentru Sophia fără să-i dăruiască şi inima lui.

CAPITOLUL 5

La căderea serii, cînd a fost convinsă că sir Ross era plecat să ancheteze vreun caz, Sophia a rugat-o pe Lucie să o ajute, să-i întoarcă salteaua şi să-i schimbe cearşafurile.

– Aş vrea, domnişoară, i-a răspuns Lucie, numai că îmi sîngerează rău mîinile din cauză că am frecat de dimineaţă toate oalele din cupru.

– Ce-ai făcut? Să văd! A tras aer în piept cînd a văzut cît de rău arătau mîinile servitoarei, din cauza leşiei. De ce nu mi-ai spus mai devreme, Lucie? A aşezat-o pe fată pe un scaun şi s-a dus în cămară. A adus de acolo o mulţime de sticluţe. A turnat într-un bol glicerină, apă de flori de soc şi ulei şi le-a amestecat pe toate cu furculiţa. Stai cu mîinile în soluţia aceasta o jumătate de oră iar la noapte să dormi cu mănuşi.

– Dar nu am, domnişoară.

– Nu ai mănuşi? Sophia s-a gîndit la singura pereche pe care o avea şi s-a hotărît să o sacrifi-

ce, nu fără strîngere de inimă. Cînd a privit din nou mîinile fetei a cuprins-o un val de ruşine. Du-te după aceea în camera mea şi ia-le pe ale mele, din coşul de sub noptieră.

Lucie o privea îngrijorată.

– Dar le stric, domnişoară!

– Mîinile tale sînt mai importante decît o pereche nefericită de mănuşi.

– Şi salteaua lui sir Ross?

– Nu-ţi bate capul cu asta. Mă descurc şi singură.

– Dar e greu de întors de una singură...

– Tu îngrijeşte-ţi mîinile, i-a spus Sophia, pe un ton cît mai ferm. Altfel nici mîine nu vei fi bună de nimic.

Lucie i-a zîmbit recunoscătoare.

– Nu vreau să par lipsită de respect, domnişoară, dar eşti o dulceaţă.

Sophia a dat din mînă şi s-a grăbit să urce în camera lui sir Ross înainte ca acesta să se întoarcă. A pus un braţ de cearşafuri curate pe unul din scaune şi s-a uitat în jur. Praful fusese şters şi podeaua fusese măturată dar salteaua trebuia neapărat întoarsă iar hainele din ziua precedentă nu fuseseră adunate şi duse la spălat.

Încăperea i se potrivea lui sir Ross. Mobila era masivă, din lemn de mahon, tapiţată cu brocart verde închis. Şi draperiile erau de aceeaşi culoare. Unul dintre pereţi era acoperit cu o tapiserie veche, cu culorile şterse. O serie de trei gravuri erau agă-

ţate pe celălalt perete, toate fiind nişte caricaturi care-l înfăţişau pe sir Ross, fie ca o creatură olimpiană masivă care ţinea politicieni şi guvernanţi pe genunchi, fie ca un păpuşar care trage de sforile agenţilor-păpuşi care aveau buzunarele ticsite de bani. Era evident că acele caricaturi erau menite să critice imensa putere pe care o acumulaseră sir Ross şi agenţii lui.

Sophia înţelegea prea bine sursa îngrijorării artistului. Majoritatea englezilor respingeau ideea unei poliţii puternice şi bine organizate, considerînd-o neconstituţională şi extrem de periculoasă. Se simţeau mai în largul lor cu vechiul sistem, în care cetăţenii obişnuiţi serveau drept poliţişti, timp de un an. Numai că aceştia se dovediseră neputincioşi în faţa valurilor de jafuri, violuri, crime şi fraude care asaltaseră Londra. Parlamentul refuzase să autorizeze o forţă poliţienească reală, aşa că agenţii de pe Bow Street făceau legea. Nu răspundeau decît în faţa lui sir Ross, care era acum mai puternic ca niciodată.

După ce a privit caricaturile, Sophia s-a întrebat de ce le atîrnase Ross pe peretele din dormitor. Şi-a dat seama că era un mod în care îşi reamintea că orice decizie a lui era atent studiată iar comportamentul trebuia să-i fie mai presus de orice reproş.

Alungîndu-şi aceste cuvinte din minte, Sophia a strîns cearşaful de pe patul imens. I-a fost greu să mînuiască singură salteaua grea, dar a reuşit să o

pună la loc, pufnind şi icnind. Se mîndrea cu felul în care ştia să facă patul: cearşaful era atît de întins încît moneda sărea cît-colo dacă o aruncai. După ce a bătut pernele, Sophia s-a apropiat de scaunul pe care fuseseră lăsate hainele. A luat cravata neagră din mătase într-o mînă şi cămaşa albă în cealaltă.

Un miros plăcut i-a invadat nările. Era mirosul lui Ross, păstrat de materialul subţire. Sophia a dus cămaşa la nas, inspirînd mirosul de transpiraţie şi de săpun de ras amestecate cu cel de bărbat viril, sănătos. Niciodată aroma unui bărbat nu i se păruse atît de atrăgătoare. În ciuda presupusei ei iubiri pentru Anthony, ea nu remarcase asemenea detalii la el. Probabil că fusese îndrăgostită de ideea de Anthony, de o fantezie şi nu de bărbatul adevărat. Îşi dorise ca prinţul din poveste să vină după ea, pe un cal alb, iar Anthony jucase acest rol, atîta timp cît îi convenise.

Uşa s-a deschis brusc.

Speriată, Sophia a scăpat cămaşa din mînă şi a pălit, vinovată. Sir Ross intra în cameră, îmbrăcat într-o haină neagră. Umilinţa era prea mare. Dumnezeule, o surprinsese mirosindu-i cămaşa, îngropîndu-şi nasul în ea!

Numai că sir Ross nu părea să fi observat nimic. Privirea nu-i era alertă, ca de obicei. Mirată, Sophia s-a întrebat dacă nu cumva băuse. Nu-i stătea în obicei, dar ea nu găsea altă explicaţie.

– Te-ai întors mai devreme decît credeam, i-a spus ea. Tocmai îţi făceam ordine prin cameră.

El a clătinat din cap, ca şi cum ar fi încercat să se limpezească, şi s-a apropiat de ea.

Sophia s-a dat un pas înapoi, atingînd comoda din spatele ei şi l-a privit atentă, cu îngrijorare.

– Ţi-e rău?

Sir Ross şi-a pus mîinile de o parte şi alta a comodei, prinzînd-o între ele. Era palid iar părul lui şi sprîncenele păreau mai negre decît de obicei.

– L-am prins pe cel pe care îl căutam. Se ascundea într-o casă de pe Rose Street. O şuviţă i-a căzut pe fruntea plină de broboane de sudoare. S-a urcat pe acoperiş... şi a sărit pe casa alăturată înainte ca Sayer să-l poată prinde. M-am alăturat şi eu celor care îl urmăreau... Nu-l puteam lăsa să scape.

– Te-ai urcat pe acoperiş? Sophia era îngrozită. Dar e periculos! Puteai fi rănit.

– De fapt... Sir Ross era cît pe ce să-şi piardă echilibrul. Cînd să-l prind a scos un pistol din haină.

– Ai fost împuşcat? Sophia i-a cercetat frenetică haina. Te-a nimerit? Dumnezeule! Şi-a pus palmele pe piepţii hainei şi şi-a dat seama că partea din stînga era rece şi alunecoasă. A strigat speriată cînd şi-a văzut palma plină de sînge.

– E doar o zgîrietură.

– Ai spus cuiva? l-a întrebat Sophia, împingîndu-l spre pat. Ai trimis după doctor?

– Nu e nevoie, i-a răspuns el. E doar o zgîrietură, după cum ţi-am zis... A gemut de durere cînd Sophia a încercat să-i scoată haina.

– Întinde-te! Era speriată de cît de mult sînge avea pe cămaşă. I-a desfăcut nasturii şi a inspirat adînc văzîndu-i rana. Nu e deloc o zgîrietură, e o gaură de-a dreptul. Să nu cumva să îndrăzneşti să te mişti! De ce nu ai spus nimănui, pentru numele lui Dumnezeu?

– E doar o rană minoră, s-a încăpăţînat el.

Sophia a înşfăcat cămaşa pe care o purtase cu o zi înainte şi i-a apăsat-o pe rană. De durere, sir Ross a şuierat printre dinţii încleştaţi.

– Eşti un încăpăţînat, i-a spus Sophia dîndu-i deoparte şuviţa care i se lipise de frunte. Nu eşti invulnerabil, în ciuda a ceea ce credeţi şi tu şi toţi ceilalţi de pe Bow Street! Ţine apăsat aici pînă trimit după doctor!

– Cheamă-l pe Jacob Linley, a murmurat el. La ora asta trebuie să fie peste drum, la *Tom's.*

– La cafenea?

Ross a dat din cap, cu ochii închişi.

– Îl găseşte Ernest, sigur.

Sophia a ieşit ca un fulger din cameră, strigînd după ajutor. Servitorii au apărut imediat, părînd ca loviţi de trăsnet cînd au aflat că sir Ross fusese rănit.

Toţi servitorii din Bow Street numărul patru erau obişnuiţi cu situaţiile de urgenţă de un fel sau altul, aşa că au răspuns foarte rapid. Ernest a fugit după

doctor, Eliza a plecat după cîrpe şi cearşafuri curate iar Lucie a alergat alături, să-l anunţe pe sir Grant de cele întîmplate.

Sophia s-a întors la sir Ross. Inima îi bătea cu putere, de teamă, văzîndu-l zăcînd nemişcat pe pat. I-a îndepărtat cu blîndeţe mîna de pe rană şi a apăsat ea, cu mai multă putere. El a gemut şi a întredeschis ochii.

– Au trecut ceva ani de cînd am mai fost împuşcat, a murmurat el. Uitasem cît de tare doare!

Sophia era copleşită de îngrijorare.

– Sper să doară! a spus, vehementă. Poate că aşa te vei învăţa minte să nu mai alergi pe acoperişuri! Ce ţi-a venit să faci una ca asta?

– Dacă suspectul nu voia să coboare! Altminteri l-aş fi prins uşor.

– Eu ştiam că doar agenţii se lansează în asemenea urmăriri, i-a răspuns ea. Tu trebuia doar să le spui ce au de făcut, fără să te expui pericolului.

– Nu merge întotdeauna aşa.

Sophia şi-a înghiţit replica acidă şi s-a aplecat să-i desfacă butonii.

– Trebuie să-ţi scot cămaşa. Crezi că poţi să o scoţi sau trebuie să o tai cu foarfeca?

Sir Ross a întins o mînă drept răspuns. Sophia i-a scos cămaşa din partea de corp neafectată de glonţ, dezvelindu-i astfel pieptul acoperit cu păr des. Avea muşchii mult mai bine conturaţi decît se aşteptase, umerii largi şi pieptul puternic. Sophia nu mai văzuse niciodată un trup de bărbat atît de frumos. A

simţit cum roşea. Şi-a strecurat mîna pe după ceafa lui:

– Trebuie să te ridic puţin ca să-ţi scot de tot cămaşa.

– Mă descurc şi singur. În ochii gri-argintii se citea durerea, dar i-a susţinut privirea.

– Lasă-mă pe mine, a insistat ea. Altfel vei sîngera şi mai tare.

L-a ridicat uşor şi a tras cămaşa de sub el.

– Nu aşa m-am imaginat în pat, lîngă tine, i-a şoptit el.

Ea a rîs, surprinsă.

– Voi trece cu vederea remarca, pentru că probabil delirezi din cauză că ai pierdut atîta sînge.

A răsuflat uşurată la apariţie Elizei, care a adus un vas cu apă clocotită şi un teanc de cîrpe curate, frumos împăturite. Sir Ross a tot mormăit ceva dar nu s-a mişcat deloc cît timp ele i-au curăţat pieptul de sînge.

– Mi se pare că glonţul i-a rămas în umăr, a spus Eliza, pragmatică. Va trebui ca doctorul să i-l scoată. Bine că rana nu e aproape de inimă.

Sophia s-a aplecat peste sir Ross şi i-a aranjat perna sub cap. Dacă suspectul îşi nimerea mai bine ţinta, ar fi putut să-i atingă inima. Teama o copleşise.

– Sînt bine, i-a spus sir Ross, citindu-i gîndurile. Voi fi din nou pe picioare într-o zi-două.

– Ba nu, i-a răspuns ea. Vei rămîne în pat pînă te vei pune complet pe picioare – sînt dispusă să fac orice pentru asta.

Nu şi-a dat seama de conotaţia sexuală a cuvintelor ei pînă cînd nu a văzut sclipirea din ochii lui Ross. L-a ameninţat din priviri aşa că el a tăcut, doar buzele i s-au conturat într-un zîmbet amuzat. Aflată nu prea departe, Eliza era brusc interesată să aranjeze din nou cîrpele pe care tocmai le adusese.

Tensiunea din încăpere s-a risipit odată cu sosirea doctorului. Jacob Liney era un bărbat frumos, suplu, cu părul de un blond strălucitor, mereu zîmbitor. Sophia mai auzise cîte ceva despre el, pentru că era adesea chemat în birourile din Bow Street, pentru îngrijiri sau cîte o opinie medicală. Era însă pentru prima oară că-l vedea în carne şi oase.

– Cannon, a spus el aşezîndu-şi geanta grea, din piele maro, pe scaunul din apropiere. Se pare că ai avut parte de aventuri în seara asta. S-a concentrat imediat asupra rănii. Hmm... S-a tras de aproape. Cum s-a întîmplat?

Sir Ross s-a încruntat.

– Am ajutat la prinderea unui fugar.

– L-a urmărit pe acoperişuri, a adăugat Sophia, incapabilă să tacă

Doctorul s-a întors spre ea. Ochii lui căprui au zîmbit, prietenoşi.

– Pe acoperişuri, care va să zică? Cred că de aici încolo ar face bine să rămînă cu picioarele pe pămînt, nu-i aşa?

Sophia a dat hotărîtă din cap.

Continuînd să zîmbească, doctorul Linley a făcut o plecăciune în faţa ei.

– Bănuiesc că eşti domnişoara Sydney, asistenta despre care se vorbeşte atît? Sunt nevoit să recunosc că m-am înşelat atunci cînd am crezut că descrierile agenţilor erau exagerate.

Înainte ca Sophia să apuce să-i răspundă s-a auzit vocea morocănoasă a lui Ross, venind dinspre pat.

– Ai de gînd să flecăreşti toată seara sau îmi scoţi glontele, Linley?

Doctorul i-a făcut cu ochiul Sophiei şi a redevenit serios.

– Am nevoie de un vas mai mare cu apă clocotită, un săpun din cel mai bun, un borcan cu miere şi un pahar de coniac. Şi de mai multă lumină.

Sophia s-a grăbit să-i aducă ce-i ceruse iar Eliza a alergat după lumînări.

Cînd s-a întors din bucătărie, camera era luminată ca ziua. S-a apropiat de pat şi l-a văzut pe doctor ştergîndu-şi cu grijă instrumentele cu o cîrpă umedă.

Linley a zîmbit văzînd cu cît interes privea ceea ce făcea el.

– Încerc să am şi mîinile şi instrumentele cît mai curate, pentru ca rana să nu se infecteze.

– Dar mierea pentru ce este?

– Se pare că ajută la vindecare. Iar bandajul nu se va lipi de rană, aşa că este mai uşor să-l schimbi.

– Şi coniacul?

– Pe acesta l-am cerut pentru că-mi era sete, i-a răspuns vesel Linley şi a luat o înghiţitură. După ce mă spăl pe mîini îi voi scoate glontele, ceea ce va atrage după sine o avalanşă de înjurături din partea lui sir Ross. Te sfătuiesc să aştepţi în camera alăturată.

– În nici un caz, i-a răspuns Sophia. Vreau să rămîn.

– Foarte bine. Linley a luat un cateter lung şi subţire şi s-a aşezat pe pat. Încearcă să nu te mişti, i-a spus lui Ross. Dacă nu reuşeşti, trimit după Grant, să te imobilizeze.

– Nu mă mişc, l-a asigurat Ros.

La rugămintea doctorului, Sophia a ridicat o lampă peste umărul lui. Nu se uita la ce făcea doctorul, pentru că nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul lui Ross. Singurele semne că l-ar fi durut erau cîteva grimase sau cîte un oftat, atunci cînd cateterul pătrundea şi mai adînc. Într-un final, doctorul a găsit glontele care rămăsese înfipt într-un os.

– Asta a fost, a spus calm Linley. Fruntea îi strălucea de sudoare. Păcat că ai aşa o constituţie robustă, Cannon. Ar fi fost mai bine să leşini înainte să extrag glontele.

– Eu nu leşin niciodată, a murmurat Ross. Ochii lui o căutau pe Sophia, care i-a zîmbit încurajator.

– Domnişoară Sydney, a spus doctorul, ţine te rog cateterul exact în poziţia asta, fără să-i modifici unghiul.

– Da, domnule. A făcut întocmai, apucînd instrumentul delicat care semăna cu un cleşte.

– Ai mîini sigure, a remarcat el cu admiraţie şi i-a luat cateterul din mînă. A început să extragă glontele. Dacă te vei plictisi vreodată să lucrezi pe Bow Street, te angajez asistenta *mea*.

Înainte ca Sophia să apuce să răspundă, a intervenit Ross:

– Nu, a mormăit el. E a mea. După care a leşinat.

CAPITOLUL 6

După ce glontele a fost extras a urmat un val de sînge roşu. Sophia şi-a muşcat buzele văzînd cum doctorul îi apăsa pe rană cu o cîrpă curată. Cuvintele lui Ross, *e a mea*, păreau să plutească prin aer. Sophia a încercat să şi le alunge din minte.

– Ce drăguţ din partea lui sir Ross să-mi aprecieze astfel munca, a încercat ea să găsească o explicaţie.

– Nu asta a vrut să spună, i-a răspuns doctorul, continuînd să se concentreze asupra muncii lui. Crede-mă că am înţeles prea bine ce a vrut să spună.

După ce a terminat de bandajat rana, doctorul s-a uitat mai întîi la Sophia şi apoi la Eliza, care strîngea cîrpele murdare aruncate pe jos.

– Cine îl va îngriji pe sir Ross?

A urmat o tăcere iar cele două femei s-au uitat una la alta. Sophia şi-a muşcat buzele. Îşi dorea cu disperare ca ea să fie cea care să-l îngrijească. În

acelaşi timp, o alarma toată tandreţea care îi umpluse sufletul. Repulsia pe care o simţise cîndva pentru Ross se topise. Nu mai putea să-l urască, iar asta o făcea să fie cuprinsă de disperare. Îmi pare rău, John, a spus în gînd. Meritai ceva mai mult. Dar pentru moment planurile ei de răzbunare trebuiau lăsate deoparte. Nu avea de ales. Trebuia să se gîndească altădată la ele şi să hotărască ce avea de făcut.

– Îl îngrijesc eu, a spus Sophia. Spune-mi ce trebuie să fac, doctore.

El i-a răspuns imediat:

– Bandajul trebuie schimbat de două ori pe zi. Îl aplici aşa cum m-ai văzut pe mine acum. Dacă observi puroi sau un miros neplăcut, dacă umărul se înroşeşte sau se umflă mă chemi imediat. La fel dacă zona din jurul rănii este mult mai fierbinte la atingere decît restul pielii. Trebuie să aflu imediat toate astea. A făcut o pauză şi i-a zîmbit lui Ross care începuse să clipească. Dă-i de mîncare ce i se dă de obicei unui bolnav: supă de vită, pîine prăjită muiată în lapte– şi pentru Dumnezeu, să nu mai bea atîta cafea! Trebuie să se odihnească. Continuînd să zîmbească, a pus mîna pe umărul lui sănătos: am terminat pentru astă-seară, prietene. Mă întorc într-o zi-două, să te mai chinui puţin. Acum îi voi spune lui sir Grant că poate urca să te vadă. Bănuiesc că aşteaptă cu nerăbdare.

Doctorul a ieşit păşind fără zgomot, lucru destul de neobişnuit pentru un bărbat de talia lui.

– Ce domn fermecător! a remarcat Sophia.

– Da, a încuviinţat chicotind Eliza. Şi nici nu este căsătorit. Multe femei i-ar dori serviciile, şi pe cele profesionale dar şi pe cele personale. Cea care va pune mîna pe el poate să se considere norocoasă.

– Ce vrei să spui prin personale? a întrebat-o uimită Sophia. Sper că nu te referi la...

– Ba da, i-a zîmbit prosteşte fata. Se spune că doctorul este foarte priceput în dormitor şi că...

– Eliza, a întrerupt-o morocănos Ross, dacă trebuie neapărat să bîrfeşti, măcar fă-o undeva unde să nu te aud eu. Privirea lui le-a cuprins pe ambele femei. Sunt sigur că aveţi şi alte subiecte de discutat în afară de ce se întîmplă în dormitorul fiecăruia.

Sophia i-a zîmbit Elizei:

– Sir Ross are dreptate. N-ar trebui să ne coborîm într-atît încît să bîrfim în faţa lui. A făcut o pauză şi a adăugat, şmechereşte: îmi povesteşti restul la bucătărie.

Pentru că umărul îl durea foarte tare, Ross a acceptat ca Sophia să-l ajute să se dezbrace. A făcut singur cît de mult a putut, dar efortul l-a epuizat.

– Îţi mulţumesc, i-a spus în şoaptă şi s-a sprijinit de perne cu un geamăt.

Sophia l-a acoperit pînă la mijloc. În ochi i se citea îngrijorarea, privirea ei o căuta pe a lui.

– Grant aşteaptă după uşă. Îl poţi vedea acum sau să-i spun să se întoarcă mai tîrziu?

– Acum. I-a scăpat un oftat. Nu voia să vorbească nici cu Morgan, nici cu altcineva. Îşi dorea pace, linişte şi doar prezenţa blîndă a Sophiei la căpătîiul lui.

Ea a întins instinctiv mîna spre el, apoi a ezitat. Nu era pentru prima oară cînd Ross simţea că în interiorul ei se ducea o luptă, un conflict între intimitate şi repulsie, ca şi cum îşi refuza cu obstinaţie ceva ce-şi dorea foarte tare. I-a atins totuşi fruntea şi părul cu degetele ei reci.

– Să nu staţi mult de vorbă, i-a şoptit. Ai nevoie de odihnă. Mă întorc imediat cu ceva de mîncare.

– Nu mi-e foame.

Ea l-a ignorat şi a ieşit. Ross a zîmbit, convins că ea nu avea să renunţe pînă nu-l vedea mîncînd.

Sir Grant Morgan a băgat capul pe uşă. L-a privit pe Ross, ochii lui zăbovind pe bandajul proeminent de pe umăr.

– Cum te simţi? l-a întrebat încet, aşezîndu-se pe un scaun.

– Mai bine, acum. E o rană minoră. Mă întorc chiar mîine la lucru, poimîine cel tîrziu.

Morgan a izbucnit în rîs.

– La naiba, Cannon! Aş fi curios să ştiu ce mi-ai fi spus tu dacă eu aş fi riscat nebuneşte, aşa cum ai făcut tu în seara asta.

– Dacă nu mă alăturam celorlalţi Butler ar fi scăpat cu siguranţă.

– Bineînţeles, i-a răspuns ironic Morgan. Sayer spunea că a fost un spectacol de-a dreptul. Că te-ai urcat ca o felină pe acoperiş şi l-ai urmărit pe Butler, sărind pe clădirea învecinată. Dacă ratai îţi găseai cu siguranţă moartea. Iar după ce Butler a tras cu pistolul nimeni nu şi-a dat seama că ai fost rănit, pentru că tu ai continuat urmărirea şi nu te-ai oprit pînă cînd nu l-ai prins. Sayer spune că eşti un adevărat erou. Din tonul lui Morgan se înţelegea că nu era de acord cu ce auzise.

– Nu am căzut, asta contează. Nu are rost să mai discutăm.

– Să nu mai discutăm? Deşi Morgan încă mai reuşea să-şi controleze tonul, obrajii i se înroşiseră. Cum ai putut să-ţi rişti viaţa astfel? Ştii ce s-ar fi ales de Bow Street dacă îţi pierdeai viaţa în seara aceasta? Nu trebuie să-ţi amintesc cîţi ar fi fost fericiţi, cîţi ar fi profitat de ocazie ca să dea Londra pe mîinile criminalilor şi infractorilor asemenea lui Nick Gentry.

– Nu aş fi lăsat să se întîmple aşa ceva.

– Nu ai fi avut cum să opreşti asta, a ripostat Morgan. Eu nu am abilităţile tale, nici cunoştinţele şi nici influenţa ta politică. Nu încă, în orice caz. Moartea ta ar fi pus în pericol tot ce am realizat pînă acum– şi ai riscat totul doar de dragul unei femei, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ce-ai spus? l-a chestionat Ross. Crezi că am urcat pe acoperiş din cauza unei femei?

– Din cauza domnişoarei Sydney. Morgan îl fixa cu ochii lui cei verzi. Te-ai schimbat de cînd a apărut ea iar seara aceasta este doar un exemplu. Deşi nu prea înţeleg ce e în capul tău...

– Mulţumesc, a mormăit Ross.

– ... E clar că te lupţi cu anumite probleme. Care izvorăsc, bănuiesc eu, din interesul tău pentru domnişoara Sydney. Trăsăturile lui Morgan s-au mai îmblînzit. Dacă o vrei, fă-o a ta, i-a spus încet. Dumnezeu e martor că şi ea te vrea. E un lucru evident pentru oricine.

Ross a căzut pe gînduri. Preferase mereu să analizeze motivele şi emoţiile celorlalţi în loc de ale lui. Spre mare lui surpriză şi-a dat seama că Morgan avea dreptate. Acţionase într-adevăr nesăbuit, din frustrare şi poate dintr-un sentiment de vinovăţie. Părea să fi trecut atît de mult timp de cînd îi murise soţia iar durerea resimţită atunci se mai atenuase. În ultima vreme, treceau zile întregi pînă cînd să se gîndească măcar la ea, deşi o iubise sincer. Şi totuşi amintirile despre Eleanor păliseră de cînd Sophia intrase în viaţa lui. Ross nu-şi mai amintea dacă avusese sentimente la fel de pătimaşe pentru soţia lui. Sigur, era lipsit de decenţă să facă o asemenea comparaţie între ele, dar nu se putea abţine. Eleanor fusese atît de mlădioasă, de fragilă şi de ştearsă... în timp ce Sophia era plină de vitalitate, de o frumuseţe izbitoare.

S-a întors spre Grant Morgan, afişînd o mină impenetrabilă.

– Interesul meu pentru domnişoara Sydney este numai şi numai problema mea, i-a spus sec. Iar după acţiunile mele cam precipitate din seara aceasta, de aici încolo voi încerca să mă limitez la cele de natură intelectuală.

– Şi vei lăsa prinderea hoţilor în grija agenţilor, aşa cum am făcut şi eu, a completat Morgan.

– Da. Vreau însă să te corectez într-o anume privinţă. Nu sînt de neînlocuit. Nu va mai trece mult pînă cînd vei fi în stare să-mi iei locul.

Morgan a zîmbit

– Poate că ai dreptate.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă iar Sophia a intrat cu grijă. Arăta nespus de tentant, cu părul care i se desprinsese din ace. Adusese o tavă pe care era o farfurie acoperită şi un pahar în care părea să fie doar apă. În ciuda epuizării, Ross s-a simţit animat de prezenţa ei.

Sophia i-a zîmbit lui Morgan.

– Bună seara, sir Grant. Dacă doreşti să iei cina ţi-o pot aduce imediat.

– Nu, mulţumesc, i-a răspuns Morgan. Trebuie să mă duc acasă. Mă aşteaptă soţia. Şi-a luat la revedere de la amîndoi şi s-a îndreptat spre uşă. Ajuns în prag i-a căutat privirea lui Ross, peste capul Sophiei. Să te gîndeşti la ce ţi-am spus.

Din cauza durerii din umăr, Ross abia dacă a reuşit să se odihnească. S-a trezit adesea şi chiar s-a gîndit la un moment dat să ia o linguriţă din siropul pe bază de opiu de pe noptieră.

A renunţat însă, pentru că voia să rămînă cu mintea limpede. S-a gîndit la Sophia, care dormea doar la cîteva încăperi distanţă şi a început să înşire în minte o seamă de motive pentru care ar fi putut să o cheme la el. Se plictisea, nu se simţea bine şi o dorea. Singurul lucru care l-a oprit a fost convingerea că ea avea mare nevoie de odihnă.

S-au ivit zorile, lumina a început să pătrundă printre draperii iar Ross a început să audă zgomote prin casă: paşii uşori ai Sophiei care urca la mansardă să-l trezească pe Ernest... servitoarele care curăţau şemineele, aducînd cu ele găleţi cu cărbuni... paşii şovăielnici ai Elizei care se îndrepta spre bucătărie.

Într-un final Sophia a intrat în dormitorul lui. Faţa îi strălucea, îşi pieptănase părul într-o coadă împletită pe care şi-o prinsese la ceafă. S-a apropiat de pat.

– Bună dimineaţa. I-a pus uşor mîna pe frunte, apoi pe obraz. Ai puţină febră, a observat ea. Îţi voi schimba bandajul şi apoi le voi spune fetelor să-ţi pregătească o baie călduţă. Doctorul Linley a spus că poţi face baie, atîta timp cît nu-ţi uzi bandajele.

– Mă ajuţi tu să mă îmbăiez? a întrebat-o Ross, văzînd-o cum roşea.

– Îndatoririle mele de asistentă nu sînt chiar atît de cuprinzătoare, i-a răspuns Sophia, amuzată. Dacă ai nevoie de ajutor îl putem chema pe Ernest.

L-a privit mai îndeaproape, fascinată de barba care îi umbrea acum faţa. Nu te-am mai văzut niciodată nebărbierit.

Ros şi-a trecut mîna peste bărbie.

– Dimineţile sînt ţepos ca un arici.

– Arăţi foarte bine, să ştii. Semeni cu un pirat.

A urmărit-o cu privirea pe Sophia cum îşi vedea de treabă: a dat draperiile deoparte ca să intre lumina zilei, a turnat apă fierbinte într-un lighean şi şi-a spălat cu grijă mîinile. Deşi încerca să pară stăpînă pe situaţie, era evident că nu era obişnuită să se afle singură cu un bărbat în dormitorul acestuia. Şi-a ferit privirea cînd s-a apropiat din nou de pat şi a început să-şi aranjeze cele trebuincioase pentru schimbarea bandajului.

– Sophia, a şoptit el, dacă nu poţi să...

– Nu, i-a răspuns ea repede, privindu-l în ochi. Vreau să te ajut.

Ross i-a zîmbit.

– Eşti roşie la faţă.

Roşeaţa nu a dispărut, dar i-a apărut o gropiţă în obraz atunci cînd a desfăcut borcanul de miere şi a turnat puţin pe un bandaj pătrat.

– Dacă aş fi în locul tău nu l-aş necăji pe cel care e pe punctul să mă doftoricească.

Ross a tăcut imediat iar Sophia a început să-i desfacă nasturii cămăşii. Fiecare centimetru de

piele dezgolită o făcea să roşească şi mai tare. Se lupta cu fiecare nasture în parte, iar Ross era absurd de conştient de ritmul respiraţiei lui. A încercat să-l controleze, dar pulsul i-o luase razna. Nu-şi mai amintea cînd fusese dezbrăcat de o femeie ultima oară. Părea să fie cea mai erotică experienţă din viaţa lui: Sophia, aplecată deasupra lui în camera cufundată în linişte, extrem de concentrată. Iar mirosul de miere plutea prin aer, amestecîndu-se cu cel proaspăt, feminin, al Sophiei.

Ea a reuşit să desfacă şi ultimul nasture din fildeş şi i-a dat cămaşa deoparte, dezvelindu-i umărul bandajat. S-a uitat la părul des care îi acoperea pieptul, fără să aibă vreo reacţie. Ross s-a întrebat imediat dacă nu cumva prefera bărbaţii fără păr pe piept. Fostul ei iubit fusese blond, îi recitase poezii... în timp ce el era negricios ca un satir şi al naibii să fie dacă îşi mai amintea măcar un singur vers. S-a foit, deranjat. Atmosfera devenise prea încinsă, prea tensionată. Pilota grea îl acoperea de la brîu în jos, dar chiar şi aşa erecţia lui era evidentă. Sophia nu avea cum să n-o vadă dacă se uita în direcţia aceea.

Ross i-a auzit respiraţia nesigură, atunci cînd a început să-i desfacă bandajul. Era prea mult pentru el: pielea catifelată de femeie, patul, faptul că el era pe jumătate gol. Intelectul i-a fost umbrit de dorinţele primitive, de bărbat. Trebuia să fie a lui, să-i fie stăpîn. Cu un geamăt înfundat a luat-o de talie şi a tras-o pe pat, lîngă el.

– Ross... ce... Şi-a lipit palmele de pieptul lui. Ar fi vrut să-l împingă dar nu voia să-l rănească şi mai tare. Nu vreau să te lovesc cumva...

– Atunci nu te mişca, i-a spus el.

I-a acoperit buzele cu ale lui. La început Sophia a părut paralizată. Săruturile lui au devenit şi mai umede, mai adînci. Ea a oftat şi a capitulat aproape magic, sărutîndu-l cu patimă.

Fustele ei voluminoase erau ca o barieră între ei. I le-a dat deoparte nerăbdător şi şi-a strecurat piciorul între picioarele ei. Ea îi mîngîia pieptul, jucîndu-se cu părul cîrlionţat.

Simpla ei atingere îi dădea o plăcere vecină cu agonia. Înfometat, Ross şi-a dezlipit buzele de pe gura ei şi a început să o sărute pe gît, pe ureche, în scobitura umărului. Ea s-a arcuit spre el, cu ochii închişi şi faţa îmbujorată.

– Să nu vină cineva...

– Nu vine nimeni, i-a spus el distrăgîndu-i atenţia cu săruturile lui, în timp ce degetele i se luptau cu nasturii rochiei. Vom auzi podeaua scîrţîind, în caz că se apropie cineva.

Cu un oftat, ea s-a întins lîngă el iar el i-a desfăcut rochia, apoi şnurul cămăşii de dedesubt. Şi-a strecurat mîna mare printre cutele de muselină, descoperindu-i pielea incredibil de catifelată, rotunjimea dulce a sînului. S-a jucat cu sfîrcul roz, făcînd cercuri concentrice cu degetul, pînă cînd acesta s-a întărit.

Sophia şi-a îngropat faţa în gîtul lui, respirînd greu.

– Ross...

Îl excita simpla rostire a numelui său. Şi-a coborît capul, trasînd cu vîrful limbii conturul sfîrcului. Sophia s-a încordat, apoi s-a arcuit şi mai tare spre el.

– Te rog... Îi ţinea capul între palme, ghidîndu-l tot mai jos. Te rog, Ross.

– Vrei mai mult?

– Da. *Oh, da...*

El i-a cuprins uşor sfîrcul între dinţi, jucîndu-se, în timp ce-i mîngîia şi celălalt sîn. Sophia şi-a trecut degetele prin părul lui şi l-a tras spre ea. L-a sărutat cu o intensitate care aproape că l-a şocat, de parcă nu mai exista nimic în afara lor, acolo, în patul lui. Şi-a trecut palmele peste spatele lui, explorîndu-i-l.

– Sophia, i-a spus el răguşit, cîţi ani de singurătate te-am aşteptat!

Ea l-a privit în ochi. Pupilele i s-au dilatat cînd i-a dat fustele deoparte, descoperindu-i mai întîi genunchiul, banda strînsă a elasticului care îi ţinea ciorapii, apoi dantela pantalonaşilor din muselină. Palma lui urca tot mai sus, ajungînd pînă la triunghiul de păr creţ. L-a cuprins uşor în palmă, după care şi-a coborît iar mîna, făcîndu-şi loc pe sub material. Îi şoptea cuvinte liniştitoare, cu buzele lipite de pielea ei, în timp ce degetele lui se strecurau în triunghiul umed dintre coapsele ei.

– Eşti atît de frumoasă, Sophia, atît de dulce... Deschide-te pentru mine. Aşa.

A încercat-o cu grijă, cu un singur deget. Sophia a tresărit, dar el a liniştit-o.

– Nu, nu, i-a şoptit. Nu-ţi fac nici un rău. Dă-mi voie.

A sărutat-o lung, pînă cînd ea s-a relaxat din nou, apoi şi-a strecurat din nou degetele între picioarele ei. De data aceasta ea nu s-a mai opus. A sărutat-o cu blîndeţe, apoi a trecut la ureche, prinzîndu-i lobul între dinţi.

– Vreau să fac dragoste cu tine, i-a şoptit.

Ea şi-a ascuns faţa la pieptul lui şi a şoptit:

– Da. După care a izbucnit în lacrimi.

Izbucnirea ei l-a uimit. Gîndindu-se că-i era probabil frică, că se temea ca nu cumva şi această experienţă să se sfîrşească precum cea de dinainte, a cuprins-o în braţe şi i-a sărutat obrajii uzi de lacrimi. În voce i se ghicea remuşcarea.

– Nu plînge. Vrei să mai aşteptăm? Asta vom face, Sophia.

Ea s-a lipit şi mai tare de el şi l-a surprins spunînd:

– Nu vreau să mai aştept. Fă-o acum. *Acum*.

El i-a răspuns cu un oftat lacom. Degetul lui a pătruns adînc în ea. Sophia a gemut şi şi-a lipit buzele de gîtul lui, cu săruturi fierbinţi. Cînd şi-a retras degetul, ea a scos un strigăt slab de protest.

– Uşor, i-a şoptit el. Ai răbdare, iubito.

– Te rog, s-a tînguit ea. Te vreau. Te rog.

A aşezat-o deasupra lui, pregătindu-se să o pătrundă. Inima îi bătea necontrolat.

– Cuprinde-mă cu mîinile, i-a spus răguşit.

În clipa aceea s-a auzit un zgomot înfundat... scîrţîitul duşumelei. Cineva se apropia de camera lui.

Era în stare să-l omoare pe cel care se pregătea să intre. După ani de aşteptare îşi găsise în sfîrşit perechea şi era cu ea, în pat. Nu avea chef de întreruperi. S-a întors pe o parte, fulgerat de durerea din umăr. Era însă o durere binevenită, pentru că îl ajuta să uite de erecţia chinuitoare.

Sophia s-a agăţat de el cu disperare.

– Nu te opri, nu...

Ross a tras-o aproape şi a sărutat-o pe frunte. Cînd a reuşit să vorbească, în voce i se citea frustrarea:

– Vine cineva, Sophia. Iar uşa este descuiată. Trebuie să te dai jos din pat, dacă nu vrei să fii văzută aşa.

I-au trebuit cîteva secunde pînă să înţeleagă ce-i spunea. Sîngele i-a părăsit brusc obrajii. A coborît panicată din pat, trăgînd după ea şi cearşafurile mototolite.

Ross a tras imediat cearşafurile, acoperindu-se pînă la brîu, apoi s-a întors pe burtă. Şi-a înăbuşit în saltea un geamăt de furie. Încerca fără succes să facă să-i dispară erecţia, în timp ce o auzea pe Sophia aranjîndu-şi hainele. Ea s-a repezit apoi la ligheanul din porţelan şi a început să-şi spele fre-

netic mîinile, de parcă s-ar fi pregătit să-i schimbe pansamentul.

S-a auzit o bătaie scurtă în uşă, apoi Ernest şi-a făcut apariţia. Foarte jovial, nu şi-a dat seama de tensiunea care plutea prin cameră.

– Bună dimineaţa, sir Ross. M-a trimis Eliza să vă spun că soseşte mama dumneavoastră în vizită. Curînd. A trimis vorbă printr-un servitor.

– Minunat, a spus Ross printre dinţi. Mulţumesc, Ernest.

– Cu plăcere, domnule.

Băiatul a ieşit grăbit, lăsînd uşa deschisă în urma lui.

Ross s-a uitat spre Sophia, care refuza să se întoarcă cu faţa spre el. Nu se mai spăla pe mîini, dar continua să fixeze cu privirea apa tulbure din lighean.

– Mi-am dat acum seama că ar fi mai bine să-ţi schimb bandajul după baie. Îl trimit imediat pe Ernest să-ţi aducă micul dejun, după care Lucie îţi va pregăti baia.

– Sophia, i-a spus el cu blîndeţe. Vino încoace.

Ea l-a ignorat şi a dat să iasă.

– Mă întorc repede...

– Du-te, atunci, i-a spus el frustrat. Dar nu mă vei putea evita la nesfîrşit.

Sophia a alergat în camera ei şi a încuiat repede uşa. Inima îi bătea cu putere, să-i sară din piept.

– Dumnezeule, a şoptit, privindu-se în oglinda mică, dreptunghiulară de pe măsuţa de toaletă. Părul îi era răvăşit, buzele îi erau umflate, iar pe gît avea un semn. Şi-a dat seama că o zgîriase Ross cu barba.

S-a sprijinit cu palmele desfăcute de masă, a închis ochii şi a gemut. Nu se mai simţise niciodată atît de chinuită, trupul ei nu mai tînjise astfel de dorinţă. O durea inima pentru că ştia că era o trădătoare lipsită de voinţă. Cînd Ross începuse să o sărute ea nu se mai gîndise la nimic şi i se abandonase. Dorinţa ei de răzbunare se risipise. Nu mai voia să-l pedepsească, indiferent cît de mult ar fi meritat-o. Voia doar să-l iubească, să i se dăruiască întru totul... iar asta avea să ducă la distrugerea ei, nu a lui.

După ce Ross a terminat cu micul dejun şi baia, Sophia s-a aventurat din nou la etaj. El era în pat, părînd nerăbdător, bătînd cu degetele pe cearşafurile proaspăt schimbate. Ea nu-şi mai putea lua privirea de pe chipul lui proaspăt bărbierit, de la părul umed, periat spre spate, de la pielea lui care contrasta puternic cu feţele imaculate de pernă.

El i-a întîlnit privirea fără să zîmbească.

– Nu ştiu cît mai pot rezista, i-a şoptit.

La început Sophia a crezut că se referea la ce se întîmplase între ei şi a roşit. Apoi şi-a dat seama că se referea la starea lui, la faptul că nu avea voie să părăsească patul.

– O să-ţi facă bine odihna asta forţată. Nu petreci suficient de mult timp în pat.

– Ai putea schimba asta.

– Mă refeream la somn. A rîs nervos. Dacă vei continua să mă necăjeşti să ştii că o chem pe Eliza să-ţi schimbe bandajul.

– Nu, te rog. I-a zîmbit. Voi fi cuminte.

Şi-a ţinut promisiunea şi a stat nemişcat cît timp ea i-a schimbat pansamentul. Încruntată, Sophia a observat că rana era roşie şi părea să se fi umflat, deşi nu erau semne că s-ar fi infectat. I-a atins fruntea. Părea să aibă temperatură.

– Eşti mai fierbinte decît mai devreme. Cum te simţi?

– Vreau să mă dau jos din pat şi să fac ceva.

Sophia a clătinat din cap.

– Vei sta aici cît timp va spune doctorul. Între timp, cred că ar fi bine să nu le permiţi vizitatorilor tăi să te obosească peste măsură.

– E bine, a spus el ironic. Ar fi o scuză excelentă să scap de familia mea. Altfel vor sta aici întreaga zi, flecărind vrute şi nevrute.

– Să pregătesc nişte răcoritoare? I-a întrebat ea.

– Dumnezeule, nu! Nu este cazul să le prelungeşti şederea.

– Am înţeles, domnule. Deşi nu se uita spre el, Sophia îi simţea privirea aţintită asupra ei.

– Sophia, a spus el încet, ce s-a întîmplat?

Ea s-a forţat să zîmbească:

– Nimic!

– În legătură cu ceea ce s-a întîmplat mai devreme...

Spre uşurarea Sophiei, el a fost întrerupt de zgomot de paşi şi de voci animate, venind dinspre hol. Eliza a apărut în prag.

– Sir Ross, a spus ea, au sosit doamna Cannon şi conaşul Matthew...

– Dragule! O femeie înaltă, cu părul grizonant a trecut pe lîngă Eliza şi s-a apropiat de pat. Era subţire, îmbrăcată într-o rochie din mătase de culoarea mării şi învăluită într-un nor subtil de parfum exotic. I-a mîngîiat cu degetele lungi obrazul lui Ross iar inelele cu pietre preţioase i-au strălucit în lumină. Sophia s-a retras într-un colţ al camerei, privind-o pe Catherine Cannon cu un interes discret. Mama lui Ross nu era o frumuseţe dar avea mult stil iar efectul general era uimitor.

Ross i-a murmurat ceva mamei lui care a izbucnit în rîs şi s-a aşezat pe marginea patului.

– Dragul meu băiat, mă aşteptam să te găsesc palid, alb precum cearşaful, a exclamat ea. Dar tu arăţi la fel de bine ca oricînd. Şi te-ai mai îngrăşat! Îţi stă foarte bine.

– Trebuie să-i mulţumeşti domnişoarei Sydney pentru asta, a spus Ross întorcîndu-şi privirea spre Sophia. Vino încoace. Vreau să te prezint mamei mele.

Sophia a rămas în colţul camerei dar a făcut o reverenţă politicoasă, zîmbind timid.

– Îmi pare bine să vă cunosc, lady Cannon.

Femeia a studiat-o scurt, cu o privire prietenoasă.

– Ce tînără fermecătoare! a remarcat ea uitîndu-se întrebător spre Ross. E cam prea drăguţă ca să lucreze într-un loc ca acesta.

– Asta aşa este, s-a auzit o voce ironică venind dinspre prag. Mă întreb ce motive a avut fratele meu să angajeze o femeiuşcă cu atîta vino-încoace.

Matthew, fratele mai mic al lui Ross stătea sprijinit într-un picior, cu umărul lipit de cadrul uşii. Asemănarea fizică dintre cei doi era izbitoare, aveau amîndoi aceeaşi constituţie, aceeaşi piele întunecată. Şi totuşi trăsăturile lui Matthew erau mai puţin colţuroase, nasul îi era mai mic, bărbia mai puţin pronunţată. Probabil că majoritatea femeilor îl considerau pe Matthew mai frumos, pentru că îşi păstrase aerul unui băieţandru. Şi totuşi, şi-a spus Sophia, era doar o versiune neterminată a fratelui său mai mare. Ross era un bărbat adevărat, elegant şi dur. Iar Matthew era doar o palidă imitaţie.

Sophia l-a privit pe bărbatul insolent din pragul uşii şi a înclinat puţin capul.

– Domnule Cannon, a şoptit.

Ross s-a uitat încruntat la fratele lui:

– Nu te mai prosti, Matthew, şi intră odată. Unde ţi-e soţia?

I-a răspuns mama:

– Biata Iona a răcit şi s-a temut să nu cumva să-ţi dea şi ţie răceala. Îţi transmite toate urările ei de bine.

Sophia a străbătut camera, făcînd o nouă plecăciune.

– Vă las singuri, a şoptit. Te rog să suni dacă ai nevoie de ceva.

După ce Sophia a ieşit din încăpere, Ross s-a uitat întrebător spre fratele lui. Nu-i plăcuse felul în care Matthew se referise la ea, nici felul în care o privise. Exasperat, s-a întrebat cînd avea să înceteze să privească fiecare femeie ca pe o posibilă cucerire.

Deşi soţia lui, Iona, era o fată drăguţă, era clar că el era în continuare interesat de alte femei. Ross nu ştia cu siguranţă ca el să fi călcat strîmb, dar era foarte adevărat că nu i-ar fi trecut cu vederea infidelităţile. Ross se ocupa de finanţele întregii familii şi îi dădea fratelui lui o sumă anuală. Dacă ar fi avut dovada infidelităţii lui n-ar fi ezitat deloc să-l disciplineze cu orice mijloace, inclusiv reducîndu-i substanţial resursele financiare.

– De cînd lucrează aici? a întrebat Matthew.

– De vreo două luni.

– Nu e cam nepotrivit să angajezi o astfel de femeie? Ştii ce va spune lumea. Că-ţi face şi alt gen de servicii.

– Matthew, a protestat mama, uimită. Nu e necesar să faci asemenea insinuări.

Matthew a zîmbit cu subînţeles.

– Sunt anumite lucruri de care un bărbat îşi poate da seama doar uitîndu-se la o femeie, mamă. Este evident că e doar o tîrfă, deşi se străduieşte să pară altceva.

Ross nu-şi putea stăpîni furia. A strîns în pumn cearşaful.

– Niciodată nu te-ai priceput la oameni, Matthew. Te sfătuiesc să-ţi ţii gura – şi să nu uiţi că eşti un bărbat însurat.

Matthew se holba la el.

– Ce naiba vrei să spui?

– Că mi se pare că eşti nepermis de interesat de asistenta mea.

– Nu sînt, a răspuns indignat Matthew. Am spus doar...

– Încetaţi amîndoi, vă rog! a intervenit Catherine. Mă întristează să vă aud mereu certîndu-vă.

Ross i-a aruncat fratelui său o privire plină de răceală.

– Nu-i voi permite lui Matthew să-i insulte pe cei care lucrează pentru mine.

Matthew i-a răspuns:

– Spune-mi, ce fel de relaţie ai cu domnişoara Sydney, de vreme ce-i sari imediat în apărare?

Înainte ca Ross să-i poată răspunde, Catherine a pufnit, iritată.

– Matthew, ştiu că încerci deliberat să-l iriţi pe Ross! Relaţia lui cu domnişoara Sydney îl priveşte

personal. Nu este treaba noastră. Acum te rog să ieşi puţin din cameră, să ne laşi cîteva minute în pace.

– Cu plăcere, i-a răspuns Matthew posac. Nu mi-au plăcut niciodată camerele bolnavilor.

Cum a ieşit, Catherine s-a aplecat mai aproape:

– Spune-mi, Ross, ce este între tine şi domnişoara Sydney?

Ross a izbucnit în rîs:

– Tocmai ai spus că mă priveşte doar pe mine!

– Păi da, dar sînt mama ta şi am dreptul să ştiu dacă te interesează o femeie anume.

Era foarte curioasă, se vedea clar.

– Nu recunosc nimic!

– *Ross,* a protestat ea, dînd ochii peste cap şi zîmbind. A trecut prea multă vreme de cînd nu te-am mai auzit rîzînd. Începusem să cred că ai uitat cum este. Dar, dragul meu... o servitoare? Ai fi putut alege ce mai frumoasă moştenitoare din Anglia.

Ross i-a susţinut privirea, conştient că a te însura cu o servitoare era o umilinţă din punct de vedere social. Aventurile cu servitoare erau acceptate dar un gentleman nu se căsătorea niciodată cu una. Lui Ross nici că-i păsa. În anii în care interacţionase cu tot felul de oameni, de la membri ai familiei regale pînă la cerşetori, învăţase că era o ipocrizie să te consideri ca aparţinînd unei clase anume din societate. Văzuse nobili capabili de

crime atroce şi vagabonzi care ştiau ce înseamnă onoarea.

– Domnişoara Sydney este fiică de viconte, i-a spus el mamei. Deşi nu ar fi contat nici dacă tatăl ei ar fi fost vînzător de haine vechi.

Mama lui s-a strîmbat.

– Mă tem că munca ta pe Bow Street ţi-a dat vederi foarte... democratice. Comentariul ei nu suna deloc a compliment. Şi totuşi... fiică de viconte? Se putea şi mai rău, bănuiesc.

– Nu începe să faci tot felul de presupuneri, mamă. Nu ţi-am spus că aş avea vreo intenţie serioasă cu ea.

– Dar ai, i-a răspuns ea. O mamă simte aceste lucruri. Iar acum povesteşte-mi cum se face că o fată de familie bună ajunge să muncească pe Bow Street.

A privit-o ironic, arcuindu-şi o sprînceană.

– Nu ai de gînd să mă întrebi nimic de rana mea?

– O să-ţi mai provoc imediat încă una dacă nu-mi spui mai multe despre fată!

CAPITOLUL 7

Sophia nu a mai intrat în camera lui Ross cîteva ore bune după plecarea familiei lui. El era nerăbdător, întrebîndu-se ce treburi avea, ce era atît de important încît nu mai venea odată. O trimisese pe Lucie cu tava cu cina şi cu medicamentele, împreună cu ceva de citit, să-i mai treacă timpul. Numai că lui nu-i era deloc foame şi începuse chiar să-l doară capul. Se lăsa deja întunericul iar Ross se tot foia în pat. Simţea că ardea şi-l dureau toate, dar mai ales umărul. Şi ceea ce-l înnebunea mai tare era faptul că se simţea izolat. Lumea mergea înainte şi fără el. Şi-a scos cămaşa, pentru că îi era prea cald şi s-a acoperit pînă la brîu cu cearşaful.

Pe la ora opt, cînd Sophia şi-a făcut apariţia, Ross era deja morocănos şi epuizat. Zăcea cu faţa în jos, în ciuda durerii cauzate de poziţia aceea.

– Ross? A aprins o lampă, cu flacăra foarte mică. Ai adormit? Am venit să-ţi schimb bandajul.

– Nu, n-am adormit, a mormăit el. Ard tot şi mă doare cumplit umărul. Plus că m-am săturat să zac în patul acesta blestemat.

Ea s-a aplecat şi i-a pus mîna pe frunte.

– Da, ai temperatură. Haide, lasă-mă să te întorc. Nu e de mirare că te doare umărul dacă stai în poziţia asta. L-a ajutat să se ridice. Braţele ei, deşi subţiri, erau puternice. Ross s-a întors, morocănos, iar cearşaful i-a alunecat. Sophia i-a sprijinit capul şi i-a dus un pahar la buze. A băut cu înghiţituri mari lichidul rece, uşor îndulcit. Aroma ei proaspătă răzbătea prin aerul stătut din încăpere.

– Cine a închis ferestrele? a întrebat ea.

– Mama. Spune că aerul de afară nu e bun cînd ai febră.

– Nu cred că aerul rece al nopţii îţi va face rău. S-a dus să le deschidă şi o adiere răcoroasă s-a făcut imediat simţită.

Ross s-a sprijinit între perne şi a inspirat aerul curat.

– Ai lipsit ziua întreagă, i-a spus. Şi-a ridicat cearşaful pînă la piept, întrebîndu-se dacă ea îşi dăduse seama că era gol pe dedesubt. Ce-ai făcut?

– Le-am ajutat pe fete să cureţe lună bucătăria, după care am spălat cîteva rufe şi am cîrpit cîteva. Iar după-amiază am făcut gem de agrişe, împreună cu Eliza.

– Las-o pe Eliza să se ocupe singură de casă. Tu trebuie să stai cu mine.

– Da, domnule, i-a răspuns Sophia zîmbind, amuzată de tonul lui autoritar. Dacă îţi doreai compania mea trebuia doar să spui.

Ross s-a strîmbat şi a rămas tăcut cît timp ea i-a schimbat bandajul. Se mai liniştise acum că-i putea privi chipul senin şi ochii albaştri umbriţi de genele lungi. Şi-a amintit felul în care îi răspunsese şi a avut un sentiment de triumf. În ciuda temerilor ei. Sophia fusese dornică să facă dragoste cu el. Nu avea să mai încerce deocamdată, pînă cînd nu se înzdrăvenea. Dar atunci... oh, atunci...

Sophia a terminat de legat bandajul.

– Nu văd semne că s-ar infecta, a spus înmuind o cîrpă curată într-un vas cu apă rece. Cred că rana a început să se vindece. Probabil că şi febra va ceda curînd.

I-a şters faţa înfierbîntată şi fruntea cu cîrpa rece. O adiere răcoroasă i-a atins pielea umedă, făcîndu-l să se înfioreze.

– Ţi-e rece? s-a auzit vocea dulce a Sophiei.

Ross a clătinat din cap, cu ochii închişi.

– Nu, i-a răspuns el. Nu te opri. E atît de bine!

Ea a umezit din nou cîrpa. Ross a oftat adînc atunci cînd i-a simţit atingerea rece pe gît şi pe piept. Cît timp trecuse de cînd nu mai avusese cineva grijă de el? Nici nu-şi mai aducea aminte. Mulţumit, o asculta pe Sophia care îngîna uşor un cîntec.

– Ştii şi cuvintele? a întrebat-o, pe jumătate adormit.

– Cîteva din ele...

– Cîntă-mi.

– Nu am o voce grozavă, i-a spus ea. Dacă te aştepţi la ceva peste mediocru vei fi dezamăgit crunt.

I-a prins degetele subţiri care îi atingeau uşor pieptul.

– Nu m-ai putea dezamăgi niciodată.

Sophia a rămas tăcută o vreme, fără să-şi retragă mîna din strînsoarea lui. După care a început să cînte abia şoptit, liniştitor.

Cînd voi găsi iubirea...

După ce a tăcut, Ross a deschis ochii şi i-a surprins expresia dulce-amară, de parcă s-ar fi gîndit la trecuta ei dragoste. S-a simţit cuprins de gelozie dar şi de îngrijorare în acelaşi timp şi a căutat să o scoată cît mai repede din acea stare.

– Ai dreptate, i-a spus. N-ai cine ştie ce voce. A zîmbit văzînd-o că-l privea ameninţător. Dar mi-a plăcut foarte mult, a adăugat el.

Sophia i-a pus o compresă rece pe frunte.

– Acum este rîndul tău, i-a spus. Poţi să începi oricînd.

– Eu nu ştiu să cînt.

– Nici nu mă aşteptam, cu o voce ca a ta.

– Dar ce are vocea mea?

– E foarte gravă. Cine crezi că s-ar aştepta să ai voce de bariton? A rîs uşor, văzînd că se încrunta-

se. Şi-a trecut mîna pe după gîtul lui, i-a ridicat capul şi i-a dus paharul la buze. Haide, mai bea puţin.

El a băut, cu o grimasă.

– N-am mai băut zeamă de orz de ani de zile.

– Eliza mi-a spus că nu eşti niciodată bolnav. Sophia a pus paharul deoparte. Majoritatea agenţilor sînt uimiţi că ai fost rănit. Cred că şi-au imaginat că gloanţele ar fi trebuit să ricoşeze din trupul tău.

Ross a zîmbit cu tristeţe.

– N-am pretins niciodată că aş avea puteri supraomeneşti.

– Şi cu toate astea ei asta cred despre tine. L-a privit cu şi mai mare atenţie şi a continuat: mai presus de nevoile oricărui om şi de slăbiciuni. Invulnerabil.

Au rămas nemişcaţi, privindu-se în ochi, iar Ross a înţeles brusc că ea îi pusese un fel de întrebare.

– Nu sînt, a spus într-un final. Am şi eu nevoi. Şi slăbiciuni.

Sophia şi-a aţintit privirea pe tăblia patului.

– Dar nu cedezi în faţa lor, i-a răspuns netezind o cută a cearşafului.

El i-a prins mîna , mîngîindu-i uşor degetele.

– Ce vrei să ştii, Sophia?

Ea a ridicat privirea spre el.

– De ce nu te-ai recăsătorit după moartea soţiei tale? A trecut mult timp de-atunci. Şi eşti relativ tînăr, încă.

– Relativ? a repetat el, strîmbîndu-se.

Ea a zîmbit:

– Spune-mi de ce ţi se spune *Călugărul din Bow Street* cînd ai fi putut oricînd să te recăsătoreşti.

– N-am vrut. Mă descurc foarte bine şi singur.

– Ţi-ai iubit soţia?

– Eleanor era uşor de iubit. Ross a încercat să-şi readucă în faţa ochilor imaginea soţiei lui, chipul ei palid şi delicat, părul blond, mătăsos. I se părea însă că o cunoscuse într-o altă viaţă. Şi-a dat seama cu surprindere că acum Eleanor nu i se mai părea reală. Era rafinată, inteligentă... şi foarte blîndă. Nu ridica niciodată tonul la cineva. A zîmbit, amintindu-şi. Lui Eleanor nu-i plăcea deloc să audă pe cineva înjurînd. S-a chinuit din răsputeri să mă dezveţe şi pe mine.

– A fost o femeie deosebită, înţeleg.

– Da, a încuviinţat el. Numai că avea o constituţie fragilă – neobişnuit de fragilă, aş putea spune. De fapt, familia ei nu a fost de acord ca ea să se căsătorească.

– De ce?

– Eleanor se îmbolnăvea foarte des. Am ieşit să ne plimbăm în parc într-o după-amiază de toamnă şi după asta a zăcut în pat mai bine de o săptămînă. Era foarte delicată. Părinţii ei se temeau că obligaţiile de soţie aveau să o epuizeze – şi mai

ales pretenţiile mele de soţ. S-au temut că o sarcină ar putea să o omoare. În voce i se citea vinovăţia atunci cînd a continuat: am reuşit să-i conving că o voi proteja, că nu i se va întîmpla nimic rău. Am fost fericiţi aproape patru ani. Am crezut chiar că era infertilă, pentru că nu a rămas însărcinată în acest răstimp. Chiar mă bucuram să fie aşa.

– Nu-ţi doreai copii?

– Nu conta. Voiam doar ca Eleanor să fie sănătoasă, să o ştiu în siguranţă. Dar într-o zi mi-a spus că era însărcinată. Era absolut încîntată. Mi-a spus că nu se mai simţise niciodată atît de bine. Iar eu am reuşit să mă autoconving că şi ea şi copilul aveau să fie bine.

Ross s-a oprit. Era mult prea tulburat ca să mai poată continua. Îi era prea greu să-i pomenească numele măcar, dar cu toate acestea nu voia să-i ascundă nimic Sophiei.

– Ce s-a întîmplat? a şoptit Sophia.

Ross a simţit că în mintea lui se producea un declic. Toată reţinerea dispăruse. A început să-i povestească lucruri pe care nu le mai spusese nimănui.

– În ziua cînd au început durerile am ştiut că ceva nu era în regulă. Eleanor era mult prea slăbită ca să poată împinge. Travaliul a durat douăzeci şi patru de ore, iar la începutul celei de-a doua zile... Dumnezeule, a fost un coşmar! Am trimis după o mulţime de doctori. Se certau între ei, se contra-

ziceau în legătură cu ce trebuia făcut. Ea avea dureri atroce şi mă implora să o ajut. Aş fi făcut orice. Orice. Şi-a dat seama că încleştase pumnii doar atunci cînd a simţit-o mîngîindu-l uşor. Singurul lucru cu care au fost cu toţii de acord a fost că bebeluşul era prea mare. A trebuit să aleg... Bineînţeles că le-am spus să o salveze pe Eleanor... dar asta însemna să... S-a oprit, pentru că nu mai putea respira. Nu-i putea spune ce urmase, ce anume îi făcuseră doctorii lui Eleanor. Curgea atît de mult sînge... Eleanor ţipa şi mă implora să-i opresc. Voia să moară, voia să dea copilului o şansă la viaţă. Dar eu nu puteam face asta. Aşa că amîndoi au... Ross a făcut din nou o pauză, încercînd să-şi controleze ritmul respiraţiei.

Sophia nu s-a mişcat, nu a scos vreun sunet. Ross a crezut că o dezgustase, că vorbise prea mult. Probabil că era îngrozită de cele auzite.

– Am făcut alegerea greşită, a şoptit el. Şi au murit amîndoi din această cauză. S-a cutremurat. I se făcuse frig dintr-o dată.

Sophia i-a luat compresa de pe frunte şi l-a mîngîiat uşor pe obraz.

– Nu a fost vina ta, i-a spus. Sînt sigură că ştii asta.

Era clar: nu înţelesese întreaga poveste. Trebuia să o facă să înţeleagă cît de egoist fusese.

– N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Eleanor. Ar fi trăit şi azi dacă o lăsam în pace.

– Nu ai de unde să ştii. Şi dacă ar fi adevărat şi nu te-ai fi căsătorit cu ea, cum ar fi arătat viaţa ei? Ţinută departe de lume, neîmplinită, lipsită de iubire. Sophia l-a învelit bine după care s-a dus să mai aducă o pătură din dulap. L-a acoperit cu ea şi s-a aşezat din nou pe marginea patului. Nu ai obligat-o tu pe Eleanor să se căsătorească cu tine. Sînt convinsă că a ştiut care erau riscurile. Şi a considerat că a meritat, pentru că a fost fericită în anii în care a fost măritată cu tine. Şi a fost iubită. A trăit aşa cum şi-a dorit. Şi sînt sigură că nu ar vrea ca tu să te învinovăţeşti pentru cele întîmplate.

– Nu contează dacă ea m-ar învinovăţi sau nu. Ştiu a cui e vina – doar a mea.

– E normal să gîndeşti aşa, i-a răspuns Sophia. Chiar şi tu te crezi omnipotent, crezi că tot ce-i rău şi tot ce-i bine ţi se datorează. Cît de greu trebuie să-ţi fie să accepţi că anumite lucruri sînt mai presus de puterea ta.

Deşi îşi dădea seama că îşi bătea joc de el, Ross s-a simţit reconfortat. O privea adînc în ochi, simţind un imens val de uşurare.

– Eşti un bărbat, atîta tot. Nu eşti un zeu.

Doar un bărbat.

Ştia şi el asta. Dar abia acum îşi dădea seama ce povară simţise atunci cînd încercase să convingă întreaga lume de contrariul. Făcuse tot ce fusese omeneşte posibil să le dovedească tuturor că era invulnerabil şi în mare parte reuşise. Aproape că era o cerinţă a postului pe care îl

ocupa. Oamenii doreau să creadă că magistratul-şef era atotputernic, că muncea fără încetare ca să-i protejeze pe ei. Timp de cîţiva ani Ross trăise izolat, doar ca să se poată achita de această sarcină. Nimeni nu-l cunoştea cu adevărat, nimeni nu-l înţelesese. Iar acum, pentru prima oară în viaţa lui de adult, găsise o persoană care să nu-l privească cu adulaţie. Care îl trata ca pe un bărbat obişnuit.

Sophia s-a ridicat şi a început să se învîrtă prin cameră, punînd obiectele de toaletă la locul lor, împăturind prosoapele. Ross o devora din priviri, gîndindu-se la ce va face cu ea atunci cînd îşi va reveni. Era convins că ea nici nu bănuia unde-i fugeau lui gîndurile, altfel n-ar fi fost atît de liniştită.

CAPITOLUL 8

– Eşti un pacient îngrozitor, a exclamat Sophia văzînd că Ross se dăduse jos din pat şi se îmbrăcase. Doctorul Linley a spus că ar trebui să mai stai în pat măcar o zi.

– Nu le ştie nici el pe toate, i-a răspuns Ross în timp ce se încălţa.

– Nici tu! Exasperată şi îngrijorată, l-a urmărit cu privirea cum se apropia de dulap, în căutarea unei cravate. Ce ai de gînd să faci?

– Să mă duc la birou o oră-două.

– Şi vei rămîne acolo toată ziua! În cele patru zile care trecuseră de cînd Ross fusese împuşcat, Sophiei îi fusese extrem de greu să-l determine să se odihnească. Puterile îi reveniseră, umărul nu-l mai durea atît de tare, aşa că abia aştepta să-şi reia ritmul obişnuit, epuizant. Ca să-l facă să nu coboare din pat, Sophia îi adusese teancuri de dosare de la birou şi luase notiţe, după dictare. Îi adusese mîncarea la pat şi petrecuse ore întregi

citindu-i. Îl studiase atunci cînd aţipea, memorînd fiecare detaliu al chipului său, felul în care părul îi cădea pe frunte.

Mirosul lui îi devenise familiar, felul în care înghiţea cafeaua, textura muşchilor atunci cînd îi schimba bandajul. Barba ţepoasă, înainte de a se rade. Sunetul răguşit pe care îl scotea atunci cînd rîdea, de parcă nu era prea deprins cu rîsul. Felul în care i se răzvrătea părul în fiecare dimineaţă, înainte să apuce să-l pieptene spre spate. Felul în care o surprindea cu cîte un sărut, atunci cînd îi lua tava cu mîncare sau îi aranja pernele... săruturi dulci, furate.

Iar ea i se abandona, în loc să-l respingă.

Spre marea ei ruşine, Sophia începuse să aibă diverse fantezii cu el. Într-o noapte visase că se urcase lîngă el în pat şi-şi lipise trupul gol de-al lui. Cînd se trezise, cearşafurile erau ude de transpiraţie, inima îi bătea cu putere iar locul dintre picioarele ei părea să se fi trezit la viaţă. Pentru prima oară în viaţa ei se mîngîiase uşor acolo, cuprinsă de plăcere, imaginîndu-şi că Ross era cel care o atingea, cel care îi mîngîia sînii. Prinsă între ruşine şi vinovăţie, a continuat să se auto-satisfacă, descoperind că plăcerea era cu atît mai mare cu cît mişcările creşteau în intensitate. A sfîrşit cu un geamăt, lac de sudoare, tremurînd.

S-a rostogolit pe burtă, uimită, ameţită, întrebîndu-se cum avea să dea ochii cu Ross a doua zi. Nu

mai simţise pînă atunci aşa ceva, o nevoie fizică atît de intensă.

În afară că se simţea atrasă de el din punct de vedere sexual, Sophia a descoperit că îl plăcea cu adevărat. Caracterul lui o fascina. Cînd trebuia să facă ceva care îi displăcea nu se eschiva deloc, ba din contră, era extrem de hotărît. Datoria era totul pentru el.

O amuza faptul că deşi nu mintea niciodată, Ross masca cu abilitate adevărul, ca să-şi poată atinge scopurile. Dacă ridica tonul, de exemplu, nu admitea că striga, ci susţinea că era „emfatic". Nu recunoştea că era încăpăţînat, spunea despre el că era „ferm". Nu era nici dominator, ci doar „decis". Sophia făcea haz pe seama lui, descoperind că el nu ştia prea bine cum să reacţioneze. Nu era deloc obişnuit să fie tachinat, dar Sophia simţea că adesea cuvintele ei îl amuzau.

Serile, cînd stăteau de vorbă, Sophia îi împărtăşea puţinele amintiri pe care le avea din copilărie: săruturile de noapte-bună ale tatălui ei... ultimul picnic în familie... poveştile pe care i le citea mama ei. Cum, împreună cu fratele ei, îi amestecase mamei pudra cu apă şi se jucaseră cu pasta şi fuseseră trimişi la culcare fără să mănînce.

Ross fusese în stare să o facă să povestească tot ce încercase să ascundă atîţia ani. Fără să-şi dea seama, s-a trezit spunîndu-i cum fuseseră lunile de după moartea părinţilor, cînd şi ea şi John deveniseră de nestăpînit.

– Ne purtam îngrozitor, îi spusese, ghemuindu-se în fotoliu. Făceam numai prostii, vandalizam prăvălii şi case, furam... A făcut o pauză şi s-a frecat pe frunte, încercînd să alunge durerea de cap.

– Ce furaţi?

– Mîncare, de cele mai multe ori. Ne era mereu foame. Familiile care încercau să aibă grijă de noi nu erau deloc înstărite. Cînd purtarea noastră a devenit de netolerat, şi-au luat mîinile de pe noi. A fost numai vina mea. John era prea mic să-şi dea seama dar eu nu am nici o scuză pentru purtarea mea. Ar fi trebuit să-l îndrum, să am grijă de el...

– Erai doar un copil, i-a răspuns cu grijă Ross, înţelegînd cît de grea era vina care o apăsa. Nu a fost vina ta.

Ea i-a zîmbit fără să fie deloc amuzată, fără să-i accepte încercarea de a o consola.

– Sophia, a întrebat încet Ross, cum a murit John?

Ea s-a încordat, luptîndu-se cu tentaţia de a-i spune totul. Vocea lui profundă îi cerea să-şi deschidă sufletul. Dar dacă îi spunea nu avea să obţină nimic.

Nu i-a răspuns nimic ci a rîs nesigură şi a inventat o scuză să iasă repede din cameră.

Acum, cînd Ross îşi alegea o cravată de mătase din dulap, gîndurile Sophiei reveniseră în prezent. Faptul că Ross coborîse din pat îi dădea un motiv să se gîndească la altceva.

– O să te epuizezi şi o să cazi din picioare. Şi să nu te aştepţi la înţelegere din partea mea. Ar trebui să asculţi sfatul doctorului şi să te odihneşti!

Aşezat în faţa oglinzii, Ross s-a strîmbat.

– Nu cad deloc din picioare, i-a răspuns. Dar trebuie să ies din camera asta, altfel înnebunesc. Privirea lui de argint a întîlnit-o pe a ei. Există doar o modalitate să mă vezi din nou în pat– şi nu cred că eşti pregătită, încă.

Sophia şi-a ferit imediat privirea, stînjenită. Era un semn că deveniseră foarte familiari, că-şi mărturisea deschis dorinţa pentru ea.

– Trebuie să iei măcar micul dejun, i-a spus. Mă duc la bucătărie să văd dacă Eliza a pus de cafea.

– Mulţumesc. I-a zîmbit şi a terminat de strîns nodul cravatei.

Mai tîrziu, în aceeaşi dimineaţă, Sophia completa un registru în birou iar Ross avea diverse întîlniri. A făcut ordine pe birou şi a oftat, vinovată. În prima lună lucrată aici, ea îşi făcuse copii după toate informaţiile pe care le considerase utile să-i înfunde pe toţi cei care lucrau aici. În mare majoritate era vorba de greşeli făcute de agenţi sau poliţişti, de la erori de procedură la tăinuiri de dovezi. Ross preferase să le atragă atenţia în particular, ca să evite un scandal public.

Sophia ştia că avea nevoie de mai multe informaţii ca să-i poată distruge pe Ross şi pe agenţii lui. Numai că în ultimele trei săptămîni nu mai făcuse nimic să-şi poată atinge scopul. Nu se

simţea în stare, şi asta o dezgusta. Se auto-dispreţuia pentru slăbiciunea ei dar nu se mai simţea în stare să-l trădeze. Ajunsese să ţină mult la el, în ciuda eforturilor făcute. Ceea ce însemna că nu avea să mai răzbune moartea bietului ei frate, iar scurta lui viaţă rămînea lipsită de orice sens.

Posacă, Sophia a continuat să aranjeze dosarele cînd a fost întreruptă de Ernest.

– Domnişoară Sydney, te cheamă sir Ross.

L-a privit îngrijorată pe băiat:

– Unde este sir Ross? Se simte bine?

– E în biroul lui, domnişoară.. Băiatul a plecat, grăbit să-şi termine treburile.

Sophiei i s-a strîns stomacul, de îngrijorare. Oare Ross se forţase prea tare? Poate că i se deschisese rana, poate că avea din nou febră, poate că activitatea intensă îl epuizase. S-a grăbit spre biroul lui, ignorînd feţele uimite ale avocaţilor şi funcţionarilor întîlniţi pe coridor.

Uşa biroului magistratului-şef era deschisă. Sophia a păşit pragul, nerăbdătoare. Ross era aşezat la birou. Părea obosit, era palid. A ridicat privirea spre ea:

– Sophia, ce s-a...

– Ştiam eu că te-ai întors prea devreme la lucru! a exclamat, apropiindu-se cu paşi mari. I-a pus repede mîna pe frunte, pe obraji. Ai febră? Ce s-a întîmplat? Îţi sîngerează din nou umărul sau...

– Sophia, a întrerupt-o el, prinzîndu-i mîinile. I-a zîmbit liniştitor. Sunt bine. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Ea l-a privit cu atenţie, încercînd să se convingă că era bine.

– Atunci de ce ai trimis după mine? l-a întrebat, nedumerită.

Ross şi-a mutat privirea la un punct de peste umărul ei. Consternată, Sophia a realizat abia atunci că nu erau singuri. S-a întors şi l-a văzut pe sir Grant aşezat pe un scaun masiv din piele. Bărbatul impozant îi studia cu interes. Sophia şi-a retras grăbită mîinile şi a închis ochii, umilită.

– Scuze, a murmurat ea, dorindu-şi să fi putut să dispară cumva. Eu... eu am depăşit orice limită, sir Ross. Îmi cer iertare.

El a zîmbit văzînd-o cît era de stînjenită şi i s-a adresat lui sir Grant.

– Morgan, am ceva de discutat cu domnişoara Sydney.

– Aşa se pare, i-a răspuns Morgan. A făcut o plecăciune scurtă şi i-a aruncat o ultimă privire Sophiei. După care a ieşit, închizînd uşa în urma lui.

Sophia şi-a acoperit cu mîinile obrajii roşii.

– Dumnezeule, oare ce crede despre mine?

Ross s-a ridicat de la birou şi s-a postat în faţa ei.

– Cu siguranţă crede că eşti o femeie blîndă şi plină de compasiune.

– Îmi pare rău, a repetat ea. Nu mi-am dat seama că era aici. N-ar fi trebuit să intru atît de vijelios sau să... Numai că m-am obişnuit să...

– Să mă atingi?

Ea a ridicat din umeri, stînjenită.

– Am devenit mult prea familiari. Acum, că te simţi mai bine, lucrurile trebuie să redevină aşa cum erau.

– Sper că nu, i-a răspuns el încet. Îmi place felul tău familiar de a fi. A întins mîna dar ea s-a dat imediat un pas înapoi.

Şi-a ferit privirea şi l-a întrebat pe un ton supus.

– De ce m-ai chemat, pînă la urmă?

Au trecut cîteva secunde pînă să primească un răspuns de la el.

– Tocmai am primit veşti de la mama. Se pare că în casa lor are loc o criză majoră.

– Nu este nimeni bolnav, sper?

– Mă tem că e vorba de ceva mult mai grav, a spus el ironic. Are legătură cu petrecerea pentru aniversarea bunicului meu.

Sophia îl privea uimită.

– Se pare că domnişoara Bridgewell, menajera mamei mele, s-a măritat cam peste noapte. Se întîlnea cu un sergent iar acesta a cerut-o de nevastă imediat ce a aflat că regimentul lui avea să fie trimis în Irlanda. Normal că domnişoara Bridgewell a vrut să-şi urmeze proaspătul soţ la noul post. Familia mea îi doreşte numai bine, dar din nefericire absenţa ei survine exact în mijlocul pregătirilor

pentru aniversarea celor nouăzeci de ani ai bunicului.

– Oh, Doamne! Cînd are loc evenimentul?

– De azi într-o săptămînă.

– Oh, Doamne, a repetat Sophia, amintindu-şi de casa imensă din Shropshire în care lucrase, de pregătirile meticuloase, fără cusur, care precedau fiecare astfel de festivitate. Mîncare, flori, oaspeţi care trebuiau cazaţi... însemna un volum imens de muncă. Sophia îi compătimea pe servitorii care trebuiau să asigure toate astea.

– Şi cine se va ocupa de tot, atunci?

– Tu, i-a spus Ross, aproape şoptit. Te vrea pe tine. Trăsura te aşteaptă afară. Dacă eşti de acord, va trebui să pleci imediat spre Berkshire.

– Eu? Sophia era uluită. Dar trebuie să existe o altă persoană care să-i poată ţină locul domnişoarei Bridgewell!

– Se pare că nu, după părerea mamei. Te-a cerut pe tine.

– Dar nu pot! Nu am deloc experienţă pentru asta!

– Te descurci foarte bine cu servitorii de aici.

– Sînt *trei,* i-a răspuns agitată Sophia. Iar mama ta are probabil cîteva duzini de servitori.

– Cam cincizeci, i-a spus el cu o nonşalanţă deliberată, ca şi cum numărul acestora nu avea nici un fel de importanţă.

– Cincizeci! Nu pot coordona cincizeci de oameni! Sînt sigură că există altcineva mai priceput decît mine.

– Poate dacă menajera nu pleca în grabă ar fi avut timp să găsească pe altcineva. Dar aşa, ai rămas singura speranţă a mamei.

– Îmi pare rău pentru ea, a răspuns Sophia.

El a izbucnit în rîs.

– Este doar o petrecere, Sophia. Dacă totul va decurge bine, mama îşi va asuma toate meritele, fără îndoială. Iar dacă va fi un dezastru vom da cu toţii vina pe domnişoara Bridgewell. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

– Dar cum rămîne cu tine? Cine va avea grijă de tine, cine se va ocupa de toate în lipsa mea?

El a întins mîna spre gulerul alb al rochiei ei negre, atingîndu-i uşor bărbia.

– Se pare că va trebui să mă descurc fără tine. Şi-a coborît vocea: va fi o săptămînă foarte lungă, sînt sigur.

Sophia era într-atît de aproape de el încît simţea izul de săpun de bărbierit al pielii şi cel de cafea din respiraţie.

– Va fi acolo toată familia ta? a întrebat îngrijorată. Inclusiv fratele tău şi soţia lui? Perspectiva de a-şi petrece nopţile sub acelaşi acoperiş cu Matthew nu o tenta deloc.

– Nu prea cred. Matthew şi Iona preferă viaţa de la oraş, cu plăcerile ei. Se plictisesc la ţară. Bă-

nuiesc că vor sosi în week-end, împreună cu ceilalţi musafiri.

Sophia a cîntărit bine situaţia. Nu găsea nici un mod politicos de a o refuza pe mama lui Ross. A oftat, gîndindu-se la misiunea grea care o aştepta.

– Mă duc, i-a răspuns. Şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca petrecerea să fie un succes.

– Mulţumesc.

A cuprins-o de gît, trecîndu-şi degetele prin părul ei.

Sophia a spus imediat:

– Mă duc să-mi fac bagajele.

Degetele lui i-au coborît uşor pe ceafă.

– Nu mă săruţi de rămas-bun?

Ea şi-a umezit buzele uscate.

– Nu cred că este înţelept din partea noastră să... mai facem asta. Nu se cuvine. Vom sta despărţiţi un timp, după care lucrurile vor reveni ca la început...

– Nu-ţi place să mă săruţi? a întrebat-o, mîngîindu-i o şuviţă care i se desprinsese din coc.

– Nu are nici o importanţă, s-a auzit Sophia spunînd. Ideea este că nu ar trebui să o mai facem.

Ochii lui au strălucit provocator.

– De ce?

– Pentru că eu cred că... Mă tem că... Şi-a adunat tot curajul înainte de a continua: nu pot să am o aventură cu tine.

– Nu ţi-am cerut o aventură. Tot ce vreau de la tine este...

Dintr-un impuls, Sophia i-a dus degetele la buze. Nu ştia ce avea de gînd să-i spună el, dar nu voia să audă nimic. Oricare ar fi fost intenţiile lui, nu voia să le audă transpuse în cuvinte.

– Nu mai spune nimic, l-a rugat. Vom sta despărţiţi o săptămînă. Vei avea timp de gîndire şi sînt sigură că sentimentele tale se vor schimba.

A sărutat-o în palmă iar ea şi-a retras imediat mîna.

– Chiar aşa? a întrebat-o, coborînd capul spre ea.

Şi-a lipit buzele de ale ei şi o plăcere imensă a cuprins-o. Vîrful limbii lui o necăjea, făcînd imposibilă orice rezistenţă. S-a lipit cu un oftat de trupul lui ferm şi l-a sărutat la rîndul ei, nesăţioasă. Nu putea nega atracţia dintre ei– şi era exact ceea ce voia să-i demonstreze şi Ross. l-a răsplătit răspunsul cu un sărut şi mai profund, făcînd-o să se agaţe de el, cuprinsă de o plăcere care o făcea neputincioasă.

A eliberat-o brusc din îmbrăţişare. Uimită, Sophia şi-a lipit degetele de buzele umede.

Ross se uita la ea arogant şi amuzat. Şi el era îmbujorat.

– La revedere, Sophia, i-a spus. Ne vedem peste o săptămînă.

Trăsura pusă la dispoziţie de familia Cannon era cea mai luxoasă în care călătorise ea vreodată. Avea geamuri mari şi perdele de catifea, exteriorul

din lemn lăcuit, închis la culoare, era împodobit cu ornamente aurii în formă de frunză iar interiorul era capitonat cu piele maro lucioasă. Au străbătut rapid cei patruzeci de kilometri care despărţeau Londra de Berkshire.

Deşi ideea de a organiza o petrecere de asemenea dimensiuni o intimida, Sophia era nerăbdătoare să vadă domeniul unde copilărise Ross. Ţinutul şi împrejurimile acestuia erau exact aşa cum i le descrisese el, cu păşuni bogate, păduri dese şi orăşele întinse de-a lungul rîului Kennet.

Trăsura a ieşit de pe drumul principal şi a intrat pe unul mai îngust, cu pavajul vechi, denivelat. Pe măsură ce se apropiau de oraşul Silverhill peisajul devenea şi mai pitoresc, cu oi grase păscînd alene şi căsuţe cu bîrne groase. De-a lungul drumului se înşirau porţi şi garduri învechite de vreme, acoperite de ferigă şi tufe de trandafiri. Au ieşit din Silverhill şi au început să străbată un drum lung, privat. Au trecut de zidurile domeniului Cannon, despre care Ross îi spusese că se întindea pe o mie cinci sute de acri.

Sophia era impresionată de frumuseţea locului, cu pădurile lui de fagi şi stejari şi un lac artificial care strălucea, reflectînd cerul. Într-un final a zărit şi casa, construită în stil Iacob I, cu o mulţime de turnuri şi frontoane şi ziduri din cărămidă lustruită. Era o casă atît de frumoasă că a simţit un gol în stomac.

– Oh, Doamne, a şoptit. Intrarea era străjuită de tufe imense de primule şi rododendroni. Spre sud, terasa imensă cu arbuşti orientali dădea spre o oranjerie. Nici în visele ei cele mai extravagante Sophia nu-şi imaginase o casă atît de impunătoare.

Două gînduri nu-i dădeau pace. În primul rînd, cum de un bărbat atît de bogat trăia ca un spartan pe Bow Street? Şi în al doilea rînd, cum avea ea să supravieţuiască în săptămîna care urma? Era clar nepotrivită pentru ceea ce avea de făcut. Nu avea suficientă experienţă ca să se descurce cu o armată de servitori. Nu aveau să o respecte. Sau să o asculte.

Şi-a încleştat mîinile pe stomac. I se făcuse rău.

Trăsura s-a oprit în dreptul intrării principale. Palidă dar hotărîtă, Sophia a coborît şi s-a apropiat de uşă. A bătut de cîteva ori iar uşa din stejar s-a deschis fără zgomot.

Holul de la intrare era imens, cu o scară centrală care se desfăcea în două ramuri, spre aripa vestică şi spre cea estică. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii uriaşe în tonuri de auriu, bleu şi culoarea piersicii. Sophia a privit cu interes spre cele două seturi de camere de primire care flancau holul. Cele din stînga erau decorate într-un stil mai degrabă masculin, cu mobilă elegantă, închisă la culoare, în timp ce încăperile din dreapta erau mai feminine, cu pereţii acoperiţi cu tapet roz din mătase şi mobilă delicată, cu ornamente aurii.

Un lacheu a condus-o pe Sophia într-una din încăperile roz, unde o aştepta mama lui Ross.

Doamna Catherine Cannon era o femeie înaltă, elegantă, îmbrăcată într-o rochie de zi cu o croială simplă. În părul grizonant avea piepteni bătuţi în ametiste. Avea un chip colţuros dar ochii îi erau blînzi.

– Domnişoară Sydney! a exclamat, înaintînd spre ea. Bun-venit la Silverhill Park! Îţi mulţumesc că mă salvezi de la un imens dezastru.

– Sper să pot fi de folos, a răspuns Sophia. I-am explicat însă lui sir Ross că nu am deloc experienţă...

– Oh, am încredere în tine, domnişoară Sydney! Îmi pari o femeie foarte capabilă.

– Da, dar eu...

– Una din cameriste te va conduce în camera ta, să te reîmprospătezi puţin după un drum atît de lung cu trăsura. După care te voi conduce prin casă şi te voi prezenta servitorilor.

Sophia a intrat în camera mică dar funcţională care îi aparţinuse fostei menajere de la Silverhill Park. Şi-a schimbat gulerul alb al rochiei cu unul curat, şi-a scuturat de praf şi şi-a netezit fustele şi s-a spălat pe faţă cu apă rece. În timp ce cobora treptele se minuna de frumuseţile care o înconjurau: tavanele pictate, lambriurile, galeriile înţesate cu picturi şi nesfîrşitele şiruri de ferestre care dădeau spre frumoasele grădini.

I s-a alăturat din nou lui Catherine Cannon şi a însoţit-o într-un tur al casei, străduindu-se să reţină fiecare detaliu. Era uşor uimită de felul în care o trata mama lui Ross, cu mai multă solicitudine decît ar fi meritat o servitoare. În timp ce străbăteau casa, doamna Cannon îi povestea întîmplări din copilăria lui Ross, despre ce fel de şotii punea la cale împreună cu prietenii lui, avînd drept „victime" servitorii sau vreunul dintre grădinari.

– Îmi pare că sir Ross nu a fost dintotdeauna atît de serios şi solemn, a comentat Sophia.

– Dumnezeule, nu! Asta s-a întîmplat după moartea soţiei lui. Expresia doamnei Cannon s-a schimbat a regret. O tragedie! Am fost cu toţii devastaţi.

– Da, a spus încet Sophia. Sir Ross mi-a povestit totul.

– Chiar aşa? Catherine s-a oprit în mijlocul încăperii şi s-a uitat mirată la ea.

Sophia i-a susţinut stînjenită privirea, întrebîndu-se dacă nu cumva spusese ceva nelalocul lui.

– Ei bine, a murmurat doamna Cannon cu un zîmbet slab, pînă acum nu l-am auzit pe fiul meu povestind cuiva despre Eleanor. Ross este un bărbat foarte retras.

Simţind că doamna Cannon era pe punctul de a trage o concluzie greşită, Sophia a încercat să clarifice lucrurile:

– Sir Ross a pomenit unele lucruri pe cînd era bolnav şi avea febră mare. Asta doar pentru că era epuizat şi...

– Nu, draga mea, a venit răspunsul blînd. Este evident că fiul meu are încredere în tine şi îţi preţuieşte compania. A făcut o pauză, după care a adăugat criptic: iar orice femeie care va reuşi să-l scoată din acea lume sordidă de pe Bow Street are binecuvîntarea mea.

– Nu sînteţi încîntată de poziţia pe care o are acolo, doamnă Cannon?

Au pornit din nou, străbătînd salonul.

– Fiul meu şi-a dedicat zece ani din viaţă serviciului public şi a avut succese remarcabile. Bineînţeles că sînt mîndră de el. Dar simt că a venit vremea să-şi îndrepte atenţia şi spre alte lucruri. Trebuie să se recăsătorească, să aibă copii. Ştiu că Ross dă impresia unui bărbat distant, dar te asigur că are şi el aceleaşi nevoi ca şi ceilalţi bărbaţi. Să fie iubit. Să aibă familia lui.

– Oh, dar nu e deloc distant. Orice copil ar fi extrem de norocos să-l aibă drept tată. Şi sînt convinsă că ar fi un soţ... Şi-a dat seama că pălăvrăgea ca o moară stricată, aşa că a închis repede gura.

– Da, a spus Catherine zîmbind. I-a fost un soţ excelent lui Eleanor. Cînd se va recăsători, sînt sigură că soţia lui nu va avea motive să se plîngă. Văzînd că Sophia era stînjenită, a schimbat imediat subiectul: vrei să mergem în sală formală de

luat masa? Este flancată de o încăpere în care se pot ţine mîncărurile calde, atunci cînd este vorba de o cină prelungită.

În timpul zilei Sophia era foarte ocupată şi nu avea deloc timp să se gîndească la Ross. Dar în orele liniştite de seară se simţea cuprinsă de dor, pustiită. Trebuia să-şi recunoască înfrîngerea. Se îndrăgostise de bărbatul pe care dorise să-l distrugă. Fusese trădată de propria inimă. Nu avea altceva de făcut decît să renunţe la planurile de răzbunare. Nu avea să-şi savureze victoria. Trebuia să-şi părăsească slujba cît de curînd şi să încerce să-şi continue viaţa fără el.

Noua hotărîre luată a făcut-o să se simtă împăcată şi secătuită în acelaşi timp. S-a concentrat cu şi mai mare determinare pe ceea ce avea de făcut.

Oaspeţii urmau să ocupe douăzeci şi cinci de dormitoare din casa mare, alături de alte douăsprezece din clădirea alăturată. Acolo urmau să stea burlacii. La balul mascat de sîmbătă seara erau aşteptate să sosească familii din Windsor, Reading şi din oraşele învecinate, ridicînd numărul musafirilor la o sută şi cincizeci.

Din nefericire, notiţele lăsate de fosta menajeră lăsau mult de dorit. Sophia şi-a spus, amuzată, că domnişoara Bridgewell fusese probabil mult prea ocupată cu povestea ei de dragoste ca să o mai preocupe şi petrecerea. Aşa că s-a apucat să inventarieze porţelanurile şi tacîmurile, conţinutul

cămărilor şi pivniţelor, precum şi cel al dulapurilor cu lenjerii. S-a consultat cu bucătarul dar şi cu doamna Cannon, şi-a notat toate sugestiile privind meniul şi a planificat exact ce avea de făcut fiecare cameristă în parte. După care i-a chemat la ea pe măcelar, pe băcan şi pe lăptar şi le-a comandat în scris tot ce era nevoie.

În toiul acestei activităţi a făcut şi cunoştinţă cu domnul Robert Cannon, a cărui aniversare produsese atîta agitaţie. Mama lui Ross încercase să o pregătească pentru această întîlnire:

– Cînd vei face cunoştinţă cu socrul meu să nu te laşi intimidată de manierele lui. A devenit foarte direct, cu vîrsta. E un bărbat deosebit, dar nu ştie deloc să fie discret. Nu-l lăsa să te necăjească.

L-a întîlnit în grădina de trandafiri. Stătea pe o bancă, iar pe masa din apropiere avea o tavă cu răcoritoare. În faţa băncii era aşezat un taburet, ca să-şi sprijine picioarele, iar Sophia şi-a amintit că doamna Cannon îi povestise că socrul ei era adesea chinuit de gută.

– Tu, fetiţo! i-a spus pe un ton poruncitor. Vino încoace. Nu te-am mai văzut pînă acum pe-aici.

Sophia l-a ascultat.

– Buna dimineaţa domnule Cannon, i-a spus făcînd o plecăciune plină de respect.

Robert Cannon era încă un bărbat frumos, cu trăsături distinse şi părul argintiu. Ochii lui erau gri-albaştri, cu sclipiri de oţel.

– Bănuiesc că tu eşti fata despre care mi-a vorbit nora mea. Cea din Bow Street.

– Da, domnule. Sper din toată inima ca petrecerea de aniversare să fie o reuşită...

– Bine, bine, a întrerupt-o el nerăbdător, dînd din mînă. Nora mea profită de orice ocazie ca să mai dea o petrecere. Acum spune-mi exact cum stau lucrurile între tine şi nepotul meu.

Luată prin surprindere, Sophia l-a privit cu gura căscată.

– Mă tem că nu înţeleg întrebarea, domnule.

– Catherine spune că este foarte interesat de tine – ceea ce este o noutate binevenită. Vreau ca familia noastră să dăinuie, iar Ross şi fratele lui sînt singurii descendenţi pe linie bărbătească. A trecut deja la fapte, sper.

Sophia era prea şocată ca să-i poată răspunde imediat.

– Cum aţi putut ajunge la o asemenea concluzie? Vă înşelaţi profund, domnule Cannon! Eu... nu am nici cea mai mică intenţie să... iar sir Ross n-ar... A tăcut pentru că nu-şi mai găsea cuvintele.

Cannon o privea zîmbind.

– Catherine spune că eşti o Sydney. L-am cunoscut destul de bine pe Frederick, bunicul tău.

Dezvăluirea a uimit-o şi mai tare.

– Adevărat? Aţi fost prieten cu bunicul meu?

– N-am spus că am fi fost prieteni, i-a răspuns acru Cannon. Am spus doar că l-am cunoscut bine. Motivul pentru care nu am reuşit să ne

înţelegem a fost că ne-am îndrăgostit amîndoi de aceeaşi femeie. De domnişoara Sophia Jane Lawrence.

– De bunica mea, a reuşit să spună Sophia. A clătinat din cap, mirată de neaşteptata legătură cu trecutul familie ei. Îi port numele.

– O femeie minunată, atît de desăvîrşită. Îi semeni mult, deşi ea era mai rafinată. Avea o atitudine regală care ţie îţi lipseşte.

Sophia i-a zîmbit trist.

– E greu să semeni cu o regină atunci cînd eşti servitoare, domnule.

El nu şi-a dezlipit ochii de ea, dar expresia i s-a îmblînzit.

– Zîmbeşti exact ca ea. Nepoata Sophiei Jane, servitoare! Familia Sydney a cunoscut vremuri grele, nu-i aşa? Ar fi fost mai bine pentru voi toţi dacă bunica ta s-ar fi măritat cu mine.

– De ce nu a făcut-o?

I-a făcut semn să se aşeze pe scaunul de lîngă el.

– Stai aici şi-ţi voi spune.

Sophia a aruncat o privire neliniştită spre casă, conştientă de cît de multe mai avea de făcut.

Bătrînul a pufnit.

– Munca poate să mai aştepte, fetiţo. La urma urmei, se presupune că petrecerea se dă în cinstea mea. Iar eu îmi doresc compania ta, timp de cîteva minute. Cer prea mult?

Sophia s-a aşezat imediat pe scaun.

Cannon s-a sprijinit de spătar.

– Bunica ta a fost cea mai frumoasă fată din cîte am cunoscut. Era de familie bună, dar ai ei nu erau bogaţi. Aşa că îşi doreau ca singura lor fiică să se mărite bine. După ce Sophia şi-a făcut debutul în societate m-am hotărît să o cuceresc. Lipsa zestrei nu era un obstacol, pentru că provin dintr-o familie foarte înstărită. Pînă să mă hotărăsc să-i cer mîna, lordul Sydney mi-a luat-o înainte. Nu puteam concura cu titlul lui. Deşi Cannon este un nume respectat, nu sîntem nobili. Aşa că Sophia Jane s-a măritat cu lordul Sydney.

– Pe care dintre voi doi l-a iubit bunica? a întrebat Sophia, fascinată de povestea pe care tocmai o aflase.

– Nu sînt foarte sigur, i-a răspuns gînditor Cannon, surprinzînd-o. Probabil că pe niciunul. Dar am motive să cred că Sophia Jane a regretat, în timp, alegerea făcută. Lordul Sydney era un tip plăcut, dar foarte superficial. Eu aş fi fost o partidă mai bună.

– Şi mai sînteţi şi foarte modest, i-a răspuns rîzînd Sophia.

Lui Cannon a părut să-i placă obrăznicia ei.

– Spune-mi, copilă, bunicii tăi au avut o căsnicie bună?

– Aşa cred, a spus încet Sophia. Deşi nu-mi amintesc să-i fi văzut prea des împreună. Păreau să ducă vieţi separate. A tăcut, gîndindu-se la trecut. Privind retrospectiv, bunicii ei nu păreau prea

afectuoşi unul cu celălalt. Din fericire v-aţi găsit o nouă iubire, a spus ea, încercînd să încheie fericit acea poveste.

– Nu, i-a răspuns sec Cannon. Mi-am admirat soţia dar inima mea a rămas la Sophia Jane. Ochii i-au strălucit. O iubesc şi acum, deşi nu mai e demult printre noi.

Pe Sophia a cuprins-o melancolia. Probabil că asta avea să simtă mereu şi Ross pentru Eleanor.

Şi-a dat seama că gîndise cu voce tare atunci cînd l-a auzit pe Robert Cannon pufnind, iritat.

– O floare fragilă! N-am înţeles niciodată ce l-a atras pe nepotul meu la ea. Ross are nevoie de o femeie zdravănă, care să-i aducă pe lume copii sănătoşi. A măsurat-o cu privirea. Tu pari tocmai bună pentru asta.

Alarmată de turnura pe care o lua discuţia lor, Sophia s-a ridicat grăbită de pe scaun.

– Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Cannon. Din păcate trebuie să mă întorc la treburile mele. A adăugat pe un ton dulce: spre marele meu regret, nu sînt plătită ca să fac conversaţie cu bărbaţi atrăgători, ci doar pentru munca mea.

Cannon încerca să rămînă serios, dar în final a chicotit amuzat:

– Bunica ta ar fi mîndră de tine. Foarte puţine femei sînt în stare să refuze un bărbat flatîndu-i vanitatea.

Sophia a făcut o plecăciune.

– Vă doresc o zi excelentă, domnule. Trebuie însă să vă repet că vă înşelaţi în ceea ce-l priveşte pe sir Ross. Nu este deloc probabil să mă ceară în căsătorie iar eu nu aş accepta în nici un caz.

– Mai vedem, a murmurat el şi a ridicat de pe masă paharul cu limonadă. Sophia s-a îndepărtat grăbită.

CAPITOLUL 9

Sophia şi-a frecat ochii obosiţi. Se uita în carneţelul ei de notiţe. Era vineri dimineaţă iar oaspeţii urmau să sosească foarte curînd. Servitorii multora dintre ei ajunseseră deja cu cufere şi valize, ca să pregătească totul pentru stăpînii şi stăpînele lor. Sophia stătea la masa mare din cămara de lîngă bucătărie. Cu mult timp în urmă încăperea fusese folosită pentru prepararea de leacuri pentru întreaga familie. Acum, aici se păstrau ierburi uscate, condimente şi conserve.

– Lottie, i-a spus ea servitoarei care fusese desemnată să transmită instrucţiunile ei celorlalte cameriste, ţi-am spus care este programul, cînd şi cum trebuie curăţate camerele musafirilor, în fiecare dimineaţă.

– Da, domnişoară.

– Nu uita: în camerele burlacilor nu intră niciodată o singură servitoare. Trebuie să lucreze numai cîte două.

– De ce, domnişoară?

– Am înţeles că bărbaţii cad adesea pradă aşa-numitei „pasiuni de dis de dimineaţă". Este posibil să încerce să profite de fete, să le facă avansuri, sau chiar mai rău. Toate astea pot fi evitate dacă lucrează cîte două.

– Am înţeles, domnişoară.

– Unii oaspeţi sosesc chiar în această dimineaţă. Trebuie să duceţi cărţi de joc în sala de jocuri. Anumiţi domni vor dori, probabil, să meargă la pavilionul de lîngă lac. Roagă-l pe Hordle să ducă acolo scaune, mese şi cîteva sticle de vin.

– Domnişoară Sydney... a început Lottie, după care a privit peste umărul ei şi a chicotit. Oh! Şi-a dus mîna la gură, amuzată.

– Ce este? a întrebat Sophia. S-a întors, apoi a sărit în picioare. Sir Ross stătea în prag. Inima a început să-i bată nebuneşte. Arăta atît de viril, era atît de frumos în haina bleumarin şi pantalonii cafenii.

– Mă duc să vorbesc cu Hordle, a spus camerista, continuînd să chicotească pe cînd ieşea din cameră.

Sophia şi-a umezit buzele uscate şi l-a privit în ochi. Probabil că abia ajunsese la Silverhill Park – sigur venise imediat să o caute. Separarea nu făcuse decît să-i intensifice sentimentele pentru el şi a trebuit să se abţină din răsputeri să nu i se arunce în braţe.

– Bună dimineaţa, sir Ross, i-a spus pe nerăsuflate. Arăţi... bine.

Ross s-a apropiat de ea şi i-a atins uşor obrazul. Degetele i-au zăbovit cîteva clipe.

– Eşti chiar mai frumoasă decît îmi aminteam, a şoptit. Cum a fost, Sophia?

– Destul de bine, a reuşit ea să spună.

– Mama nu mai conteneşte cu laudele la adresa ta. Este foarte încîntată de tot ce ai făcut.

– Mulţumesc, domnule. Sophia şi-a plecat privirea, temîndu-se că-i va citi în ochi cît de dor îi fusese de el. Încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine, şi-a încrucişat mîinile la piept şi l-a întrebat: ai aflat ceva despre rochie?

El a înţeles imediat că era vorba despre rochia de bal de culoarea levănţicii.

– Nu încă. După croială şi material am redus posibilităţile la trei croitorese. Le voi chestiona personal pe fiecare de îndată ce voi reveni la Londra.

– Mulţumesc. I-a zîmbit. Trebuie să te recompensez cumva. Îmi poţi opri din salariu sau...

– Sophia, a întrerupt-o el, de parcă s-ar fi simţit insultat. Nu pot accepta bani de la tine. Este responsabilitatea mea să vă protejez, pe tine şi pe toţi cei care lucrează pentru mine.

– Trebuie să mă întorc la treburile mele, i-a spus serioasă. Înainte de asta, îţi pot fi de folos cu ceva? Ce-ţi pot oferi? O cafea sau ceva de băut?

– Doar pe tine.

I s-au înmuiat picioarele auzindu-l. Sophia s-a străduit să-şi păstreze un ton calm. De parcă gura ei nu ar fi tînjit după buzele lui. Ca şi cum trupul ei nu ar fi ars de dorinţă. A încercat să schimbe subiectul:

– Ce-ţi mai face umărul?

– Se vindecă. Vrei să te uiţi? Şi-a dus mîna la nodul cravatei, ca şi cum era dispus să se dezbrace chiar atunci, chiar acolo. Sophia i-a aruncat o privire speriată dar a citit în ochii lui că doar o necăjea.

Dacă voia să pună capăt atracţiei dintre ei, acela era momentul să o facă.

– Sir Ross, acum că te-ai făcut bine şi pentru că am avut cîteva zile la dispoziţie să mă gîndesc la... la...

– Relaţia noastră? a ajutat-o el.

– Da. Am ajuns la o concluzie.

– Şi care ar fi aceea?

– O relaţie intimă nu ar fi bună pentru niciunul dintre noi. Mă mulţumesc să-ţi fiu servitoare, nimic mai mult. De aici încolo te rog să nu-mi mai faci nici un fel de avansuri.

El i-a susţinut privirea. Într-un final i-a răspuns şoptit:

– Vom discuta despre asta mai tîrziu. După week-end. Vom ajunge la o înţelegere, atunci.

Cu respiraţia întretăiată, Sophia s-a întors cu spatele şi s-a prefăcut că aranjează ceva pe raftul

din dreptul ei. A dat de un mănunchi de frunze uscate şi le-a strivit, fără să vrea.

– N-o să mă răzgîndesc.

– Eu cred că da, i-a spus încet şi a plecat.

•

Nobili, politicieni şi oameni cu diferite profesii mişunau prin casă şi prin grădini. Doamnele jucau cărţi, trăncăneau despre reviste şi lucru de mînă sau se plimbau pe aleile pietruite. Domnii jucau biliard, citeau cîte un ziar în bibliotecă sau stăteau de vorbă în pavilionul de lîngă lac. Era o zi călduţă de iunie iar vîntul adia uşor.

Nevăzuţi, servitorii făceau curat, pregăteau mîncarea, călcau şi aeriseau hainele pe care stăpînii lor urmau să le poarte în zilele viitoare, cît avea să dureze distracţia. În bucătărie activitatea era în toi şi mirosuri îmbietoare pluteau prin aer. În cuptoare se cocea pîinea, în tăvile imense se pregăteau fripturile de vită. Sub îndrumarea bucătarului, două servitoare învăleau prepeliţe în foi de viţă şi în bacon, după care le înfigeau în şir în ţepuşe din metal. Prepeliţele urmau să fie servite ca gustare de după-amiază, să le ţină de foame musafirilor pînă la cina de la ora zece.

Mulţumită că totul mergea ca pe roate, Sophia s-a apropiat de una dintre ferestrele mari din capul scării şi i-a privit pe oaspeţii care se aflau pe pajiştea din spatele casei. L-a zărit imediat pe Ross. Silueta lui se distingea imediat în mulţime. Deşi nu făcea mare caz de poziţia lui, realizările lui erau

aproape legendare, aşa că prezenţa lui atrăgea o mulţime de oameni care îl priveau admirativ.

Sophia a simţit fiori de gelozie văzînd cum se învîrteau femeile în jurul lui, cum chicoteau şi-i aruncau priviri provocatoare. Se părea că reputaţia lui de călugăr nu le domolise deloc ardoarea, ci dimpotrivă. Sophia era convinsă că oricare dintre femeile de acolo, indiferent de vîrstă, s-ar fi bucurat dacă ar fi reuşit să-i atragă în vreun fel atenţia văduvului cel discret.

Gîndurile i-au fost întrerupte de sunetul unor paşi pe treptele de marmură. S-a întors şi a văzut doi servitori cărînd un cufăr neobişnuit de mare. Erau roşii la faţă din cauza efortului. Îi urma Matthew Cannon, însoţit de o tînără subţire, blondă, extrem de drăguţă. Amîndoi au părut să o observe pe Sophia abia în clipa în care au ajuns lîngă ea.

– Bună ziua, domnule Cannon, a murmurat Sophia.

Matthew a privit-o surprins. Sophia a înţeles, amuzată, că nu i se spusese nimic despre prezenţa ei acolo. Era şi normal, de altfel, pentru că pe el nu-l interesau chestiunile legate de servitori.

– Ce cauţi aici? a întrebat-o cu insolenţă.

Ea şi-a plecat supusă privirea şi i-a răspuns:

– Am fost rugată de doamna Cannon să o ajut cu pregătirile pentru petrecere, pentru că menajera pe care o avea a plecat pe neaşteptate.

Tînăra blondă l-a întrebat pe Matthew:

– Cine e?

El a ridicat nonşalant din umeri.

– O servitoare de-a fratelui meu. Vino, Iona, nu se cade să zăbovim atît pe scară.

Cei doi s-a îndepărtat, iar Sophia i-a urmărit cu privirea. Soţia lui Matthew era o frumuseţe englezească tipică, cu pielea albă, păr blond, ochii de un albastru deschis, gura mică şi buzele roşii ca trandafirul. Iona părea rece şi distantă, incapabilă să se enerveze vreodată. Sophiei îi părea rău pentru ea. Nu putea fi prea uşor să fii măritată cu un ticălos răsfăţat ca Matthew.

Mult mai tîrziu, în aceeaşi seară, oaspeţii au intrat în salonul dominat de şemineul din marmură. Arcadele înalte de piatră încadrau o serie de vitralii pre-rafaelite care străluceau în lumina candelabrelor. Sophia s-a ferit de priviri cît a putut de mult, dînd sfaturi servitorilor care serveau cele opt feluri de mîncare, incluzînd carne de vită fiartă înăbuşit, peşte, friptură de iepure, de lişiţă şi cîrnaţi din carne de fazan. Apoi au fost aduse platouri cu prăjituri şi cupe cu îngheţată.

Masa s-a încheiat iar servitorii au strîns farfuriile şi tacîmurile folosite şi au îndepărtat firimiturile de pe faţa de masă cu ajutorul unor cuţite din argint, curate. Doamnele s-au retras să-şi bea cafeaua în salonul de pictură iar domnii au rămas de vorbă, la un pahar de vin de Porto. Cîţiva s-au dus în sala de biliard, să fumeze. După o jumătate

de oră s-au adunat din nou cu toţii în salonul de pictură.

Sophia a intrat în încăpere şi s-a uitat spre Catherine Cannon, să vadă dacă era mulţumită. Cînd privirile li s-au întîlnit, Catherine i-a făcut semn să se apropie.

A ascultat-o imediat.

– Da, doamnă Cannon?

– Sophia, musafirii noştri doresc să se joace de-a crima.

– Poftim? a întrebat mirată Sophia.

Văzîndu-i expresia, Catherine a izbucnit în rîs.

– E un joc foarte la modă acum. N-ai auzit de el? Jucătorii trag cîte un bileţel. Unul este „criminalul", alţi cîţiva sînt „poliţiştii" iar ceilalţi sînt potenţialele „victime". În casă se face întuneric şi toată lumea se ascunde. „Criminalul" pleacă în căutarea „victimelor" iar „poliţiştii" încearcă să-i descopere identitatea.

– Un fel de de-a v-aţi ascunselea.

– Exact! Ia cu tine vreo două fete şi stingeţi luminile peste tot. Şi spune-le celorlalţi servitori să-şi vadă de treabă fără să le stea în cale jucătorilor.

– Am înţeles, doamnă Cannon. Pot să vă întreb în ce zone din casă să sting luminile?

Una dintre însoţitoarele doamnei Cannon, o femeie de vîrstă mijlocie cu părul roşu a pufnit dispreţuitoare:

– Toată casa, bineînţeles! Altfel jocul nu va avea nici un farmec!

Sophia a ignorat-o şi i-a şoptit lui Catherine:

– Doamnă Cannon, aş sugera ca bucătăria să rămînă luminată. Sunt foarte multe vase de spălat.

Ochii ei verzi au strălucit amuzaţi.

– Iată o sugestie înţeleaptă, Sophia. Poţi să nu stingi lumina la bucătărie. Şi acum grăbeşte-te. Marea majoritate a musafirilor este nerăbdătoare să înceapă.

– Da, doamnă.

În timp ce se îndepărta, a auzit-o pe roşcată spunînd:

– Nu-mi plac deloc manierele ei, Cathy. E cam prea mîndră. Nu e o atitudine potrivită pentru o menajeră.

Auzind că era criticată, Sophia a simţit că-i luau foc urechile.

– Nu ţi-a cerut nimeni părerea, a şoptit în barbă. Oricît ar fi încercat, nu putea să nu se gîndească că ar fi putut să facă şi ea parte dintre invitaţi, dacă soarta ar fi fost mai blîndă cu ea. Prin naştere, fusese egala acestor oameni. De fapt sîngele ei era mai albastru decît al familiei Cannon, dar asta nu mai conta acum.

După ce le-a instruit pe cameriste să stingă luminile, Sophia a urcat la etaj să le stingă şi pe cele dintr-una din încăperile de primire. Lumina lunii pătrundea pe fereastră, aşa că a început să tragă draperiile.

A auzit pe cineva intrînd şi s-a întors. La prima vedere, statura i-a amintit de cea a lui Ross iar

inima i-a tresărit de bucurie. Dar a fost dezamăgită auzindu-i vocea.

– Ești abilă ca o pisică, i-a spus direct Matthew Cannon. Ți-ai făcut loc în viața fratelui meu și acum și în casa părinților mei. Cred că ești încîntată de ce ai reușit să faci într-un timp atît de scurt.

Sophia s-a străduit să rămînă tăcută, deși era scandalizată. Cum îndrăznea să vină după ea și să o insulte astfel?

– Nu știu ce vrei să spui, domnule Cannon. Sper doar să fi reușit să o ajut pe mama ta.

El a rîs gutural.

– Sînt sigur de asta. Și cu siguranță l-ai ajutat și pe fratele meu, în mai multe rînduri.

– Poftim? Se prefăcea că nu înțelegea ce voia să insinueze. A încercat să plece. Te rog să mă scuzi, domnule...

El s-a așezat în fața ușii, blocîndu-i ieșirea.

– Ross a fost probabil o țintă ușoară. După toți acești ani în care a trăit ca un călugăr este ca un cîine înfometat căruia îi arunci un os.

– Te înșeli, i-a spus ea. Te rog să mă lași să trec, domnule Cannon.

– Acum pari destul de sigură de el, a continuat el. Toată familia vorbește numai despre asta. Mama pretinde chiar că... ei bine, nu contează. Sînt doar niște speculații prostești care nu merită nici măcar rostite. Vreau însă să înțelegi un lucru: nu vei face niciodată parte din această familie.

– Nici nu m-am gîndit vreodată la asta, a spus Sophia.

Cuvintele ei au părut să-l liniştească puţin.

– Dacă nu îţi faci iluzii că vei deveni o Cannon înseamnă că nu avem nimic de împărţit. I-a aruncat o privire lungă. Te vei sătura curînd de atenţiile fratelui meu, dacă asta nu s-a întîmplat deja. E un sfînt, nu cred că ştie ce înseamnă adevărata pasiune în braţele unei femei. A rîs după care i-a şoptit: cu mine vei simţi ceea ce nici nu ţi-ai imaginat măcar. Iar dacă mă vei mulţumi îţi voi oferi toate nimicurile pe care şi le poate dori o femeie. Ar fi mult mai mult decît ai acum, nu-i aşa?

– Eşti dezgustător.

– Chiar aşa? S-a apropiat de ea din doi paşi şi a prins-o de ceafă, trăgînd-o de păr. Atunci de ce tremuri? a întrebat-o cu buzele aproape lipite de ale ei. Te-am stîrnit, nu-i aşa?

Ea s-a tras înapoi cu un sunet de dezgust. Matthew a îngheţat pentru că intrase cineva în cameră. Spre oroarea ei, Sophia a descoperit că era vorba de Ross. În întuneric, ochii îi străluceau ca ai unei feline. Privirea i-a poposit mai întîi pe Matthew după care s-a mutat spre Sophia.

– Ce faceţi aici? i-a întrebat dur.

– Căutam un loc în care să mă ascund, i-a răspuns Matthew. Din nefericire, preţioasa ta domnişoară Sydney a decis să mă „delecteze" cu atenţiile ei. Aşa cum bănuiam, nu este decît o tîrfă.

Îţi doresc să fii fericit cu ea. A ieşit grăbit, lăsînd uşa larg deschisă.

Sophia rămăsese împietrită, uitîndu-se la Ross. Liniştea tensionată era întreruptă doar de chicotelile celor care treceau prin faţa uşii, căutîndu-şi o ascunzătoare.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat încet Ross.

Ea a deschis gura să-i spună adevărul dar s-a răzgîndit brusc. Matthew Cannon îi dăduse scuza perfectă să o rupă cu Ross. De tot. Complet. Dacă Ross putea fi convins că ea încercase să-i seducă fratele cu siguranţă că ar fi părăsit-o imediat, fără să privească înapoi. Şi ar fi fost infinit mai uşor decît alternativa pe care o avea: să-i mărturisească trecutul ei, planul ei de a-l distruge. Poate că era mai bine să-l facă să creadă că nu o cunoscuse cu adevărat, că era nedemnă de afecţiunea şi de încrederea lui. Că avusese noroc atunci cînd scăpase de ea.

Adunîndu-şi toate puterile, Sophia i-a spus pe un ton rece, stăpînit:

– Tocmai ţi-a spus fratele tău.

– Ai încercat să-l seduci?

– Da.

– Pe naiba! A apucat-o de ceafă aproape la fel de violent ca şi fratele lui: ce se întîmplă? Nu-mi plac jocurile şi nu le voi tolera din partea ta.

Ea s-a agăţat neajutorată de el, ferindu-şi chipul.

– Dă-mi drumul! Nu contează ce crezi tu. Adevărul este că nu te doresc! la mîinile de pe mine!

S-a zbătut în îmbrăţişarea lui, apoi şi-a dat seama că îl apăsase chiar pe rana din umăr. Ross a gemut de durere dar nu i-a dat drumul. Răsuflarea lui cu un uşor iz de vin îi ardea pielea. Să nu intre cineva, a şoptit ea.

Lui Ross nu părea să-i pese. Trupurile li s-au lipit iar Sophia i-a simţit erecţia chiar şi prin toate straturile de materiale ale fustei ei. Şi-a lipit buzele de ale ei şi a sărutat-o pătimaş. Plăcerea a învăluit-o ca un val fierbinte.

Ross i-a cuprins sînul ca într-o cupă.

– Nu mă poţi minţi, i-a şoptit la ureche. Te cunosc prea bine. Spune-mi adevărul, Sophia.

Sophia s-a lipit de el cu disperare, simţindu-se pierdută. Nu-şi mai putea controla cuvintele, gesturile. Emoţia a copleşit-o.

– Nu pot, a spus cu tristeţe. Pentru că adevărul te va face să mă urăşti şi n-aş putea suporta asta.

– Să te urăsc? a întrebat-o răguşit. Dumnezeule, cum poţi să crezi aşa ceva? Sophia...

Ross s-a oprit şi a înghiţit cu greu văzîndu-i lacrimile curgînd pe obraji. Gura lui a pus stăpînire pe a ei, cerîndu-i tot mai mult. Mîinile lui se luptau cu rochia ei de parcă ar fi vrut să o sfîşie în bucăţi. Ea a capitulat în faţa buzelor şi mîinilor lui, cufundîndu-se în valul de senzaţii. Limba lui pătrunsese adînc, jucîndu-se cu pereţii mătăsoşi ai gurii ei. Sophia s-a agăţat şi mai tare de gîtul lui. Era singurul reazem într-o lume care devenise volatilă, insta-

bilă. Cînd a simţit covorul lipit de spatele ei şi-a dat seama ce voia el să facă.

– Oh, nu, a şoptit dar el a redus-o la tăcere cu un nou sărut dulce şi s-a aşezat deasupra ei.

I-a ridicat fusta pînă în talie şi i-a desfăcut jartierele. Degetele lui au început să-i atingă pielea fierbinte, urcînd tot mai sus.

Undeva în casă o femeie a ţipat, prefăcîndu-se speriată de criminal. Ţipătul ei i-a făcut pe ceilalţi jucători să izbucnească în rîs.

– Ne vor descoperi, a spus Sophia încercînd să scape de sub greutatea lui. Nu, nu trebuie să faci asta...

Degetul lui i-a atins uşor sexul. Ea a gemut şi s-a cutremurat atunci cînd degetele lui au pătruns-o iar gura lui a continuat să o devoreze cu o fervoare disperată.

– Nu putem... a gemut Sophia. Nu aici.

El i-a făcut semn să tacă şi l-a simţit îndepărtîndu-şi degetele. L-a simţit cum îşi desfăcea şliţul. S-a urcat deasupra ei, făcînd-o să-şi desfacă mai larg picioarele. Sophia respira întretăiat iar trupul ei devenise rigid, anticipînd urmarea.

El şi-a trecut braţul pe sub ea şi i-a şoptit:

– Relaxează-te. Voi fi blînd cu tine. Deschide-te pentru mine. Aşa... Da... A început să o pătrundă cu deosebit de multă grijă, umplîndu-i trupul de căldură, de senzaţii pe care nu le mai trăise pînă atunci.

Cineva trecea prin faţa uşii... s-au auzit rîsete... Erau cîţiva dintre oaspeţi, care căutau un loc în care să se ascundă.

Erau pe punctul de a fi prinşi. Panicată, Sophia s-a zbătut să scape. Ross s-a retras dar i-a ţintuit încheieturile de covor.

– Şşt, i-a şoptit la ureche.

– Să încercăm aici? s-a auzit vocea unei femei aflate chiar de cealaltă parte a uşii.

– Nu, s-a auzit un glas de bărbat. E prea evident. Hai să coborîm şi...

Paşii s-au îndepărtat iar Sophia a sărit în picioare în clipa în care Ross i-a eliberat mîinile. A încercat să-şi aranjeze hainele. Faţa îi ardea iar picioarele îi tremurau din cauza nervilor şi a spaimei. O durea tot trupul din cauza pasiunii neconsumate. Nu mai cunoscuse pînă atunci o asemenea nevoie, un asemenea foc de nestins.

Ross s-a încheiat la pantaloni şi s-a apropiat de ea pe la spate. A tresărit cînd i-a atins umerii. Ar fi vrut ca mîinile lui să-i acopere sînii, să-l fi putut implora să-i dea ceea ce-şi dorea. În loc de asta, a rămas rigidă ca o statuie în timp ce el îşi trecea nasul prin părul ei răvăşit.

– Este evident că n-am mai făcut asta de ceva timp. În voce i se citea ironia. Cîndva mă descurcam mult mai bine.

– N-ar fi trebuit să ajungem atît de departe, a spus ea. Din fericire nu am apucat să terminăm ceea ce începusem.

El şi-a spori strînsoarea.

– Vom termina, poţi fi sigură de asta. Şi încă foarte curînd. Voi veni mai tîrziu în camera ta.

– Nu, a răspuns ea imediat. Vei găsi uşa încuiată. Nu vreau să mai discutăm niciodată despre asta. În ceea ce mă priveşte, nu s-a întîmplat nimic.

– Există o singură modalitate de a mă ţine departe de patul tău, Sophia – trebuie să-mi spui că nu mă doreşti.

A aşteptat răbdător în timp ce Sophia căuta un răspuns. Însă de cîte ori încerca să vorbească i se punea un nod în gît.

– Te rog, a reuşit ea să şoptească, deşi nu avea nici cea mai mică idee ce voia să-i ceară.

El şi-a lipit palma de pieptul ei, acolo unde i se simţeau bătăile inimii chiar şi prin materialul gros al corsetului.

– Se va întîmpla curînd, i-a spus cu blîndeţe. Nu ai de ce să te temi, Sophia.

Ea s-a tras de lîngă el cu un gest brusc.

– Ba am, i-a răspuns, îndepărtîndu-se.

CAPITOLUL 10

Sophia a fugit în camera ei şi a încercat să se adune. S-a spălat cu apă rece pe faţă, şi-a periat părul şi l-a prins din nou într-un coc foarte strîns, după care s-a întors la treburile ei, continuînd să se simtă uşor năucă.

Jocul cu crime s-a încheiat curînd iar musafirii au încercat apoi să se amuze ghicind ce statuie clasică era imitată. Fiecare efort era întîmpinat cu hohote de rîs. Pentru că nu ştia nimic despre istoria artei, Sophia nu înţelegea cum de găseau jocul atît de amuzant. Absentă, i-a trimis pe lachei să strîngă ceştile de ceai şi paharele de vin împrăştiate prin casă. În bucătărie o armată de servitoare spălau sutele de farfurii de porţelan şi tacîmurile. Din fericire, nici unul dintre servitori nu a părut să observe cît era Sophia de distrată.

Se apropia ora două şi majoritatea oaspeţilor se retrăgeau în camerele lor, acolo unde erau aşteptaţi de cameristele şi valeţii lor.

Extenuată, Sophia a supravegheat felul în care se făcea curăţenie în saloane şi i-a lăudat pe toţi pentru cît de mult munciseră. Într-un final a urcat în camera ei, ducînd în mînă o lampă minusculă din metal, de forma unei cupe cu găuri rotunde ştanţate în ea. Deşi voia să pară calmă, mîna îi tremura iar cercurile de lumină care se reflectau pe perete păreau un stol de licurici.

A închis uşor uşa în urma ei şi a aşezat lampa pe măsuţa rustică din colţ. Abia acum, în intimitatea dormitorului ei îşi putea da frîu liber emoţiilor. S-a sprijinit de masă şi a oftat adînc. Cu ochii înlăcrimaţi a încercat să retrăiască momentele de intimitate din îmbrăţişările lui.

– Ross, a şoptit ea, cum să pot să te părăsesc?

Din umbră s-a auzit o voce:

– Nu te voi lăsa niciodată să faci asta.

Ea s-a întors imediat şi şi-a înăbuşit un strigăt. Lumina slabă dată de lampă se juca cu conturul ferm al chipului lui. Stătuse nemişcat pe patul ei, fără să scoată vreun sunet. Nu-l văzuse cînd intrase în cameră.

– M-ai speriat de moarte!

El i-a zîmbit şi s-a ridicat.

– Îmi pare rău, i-a şoptit apropiindu-se. I-a atins cu vîrful degetelor lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Cum adică să mă părăseşti? N-am vrut să te supăr, mai devreme. A fost prea curînd, nu-i aşa?

– Nu este vorba de asta.

Ross i-a desfăcut părul, lăsînd ca acele de păr să cadă pe podea.

– Atunci ce este? Mie poţi să-mi spui orice. I-a lăsat părul să-i cadă în valuri pe umeri. Cred că ştii deja asta. Spune-mi şi voi avea eu grijă să fie bine.

Îi venea să i se arunce în braţe şi să plîngă în voie la pieptul lui. În loc de asta şi-a ferit privirea şi a spus:

– Nu poţi repara chiar totul. Anumite lucruri nu pot fi schimbate.

– Ce lucruri?

Ea şi-a şters lacrimile cu palmele desfăcute.

– Te rog să nu mă atingi, i-a spus în şoaptă.

El i-a ignorat rugămintea şi a cuprins-o cu braţele, lipind-o de pieptul lui.

– Ştii cît de încăpăţînat pot fi, Sophia. A sărutat-o uşor pe frunte. Voi scoate adevărul de la tine, mai devreme sau mai tîrziu. Ce-ar fi să ne scuteşti pe amîndoi de pierderea de timp şi să-mi spui chiar acum?

Şi-a dat seama cu disperare că Ros avea să insiste pînă cînd avea să afle toate răspunsurile, asta dacă nu găsea o cale să-l oprească.

– Te rog să ieşi din camera mea, altfel ţip că vrei să mă violezi.

– N-ai decît. Ross a rămas calm şi relaxat. Ar fi trebuit să ştii pînă acum că nu are rost să mergi la cacealma cu mine.

– La naiba! a şoptit ea.

Ross şi-a lipit nasul de fruntea ei.

– Ştiu că mi-ai ascuns anumite lucruri încă de cînd ai sosit în Bow Street. Este timpul să faci lumină, Sophia. Iar apoi nu vei mai avea motive să te temi.

Sophia s-a agăţat de braţele lui puternice, respirînd greu. Venise vremea să mărturisească. Trebuia să-i spună totul lui Ross şi să suporte consecinţele. A suspinat de cîteva ori, apoi a bufnit-o plînsul.

– Nu plînge, i-a şoptit Ross strîngînd-o protector la pieptul lui. Iubita mea, totul va fi bine.

Nu putea suporta ca el să o trateze cu atîta tandreţe. Sophia s-a smuls din braţele lui şi s-a apropiat orbeşte de pat. S-a aşezat pe el, întinzînd mîna ca să-l ţină la distanţă. Şi a reuşit. El a rămas în umbră, statura lui masivă blocînd lumina dată de lampă.

– Nu pot vorbi dacă mă atingi, i-a spus. Rămîi acolo.

Ross a rămas pe loc, în tăcere.

– Ţi-am povestit despre lunile care au urmat după moartea părinţilor mei, i-a spus şoptit. Cînd eu şi John am fost prinşi furînd, iar eu am fost dată în grija verişoarei Ernestine.

– Da.

– John nu a vrut să vină cu mine. A fugit la Londra, a continuat să... să fure, să facă lucruri rele, să... Sophia a închis ochii dar lacrimile au continuat să-i curgă pe obraji. S-a alăturat unei bande de hoţi de buzunare. Într-un final a fost ares-

tat şi acuzat de tîlhărie. Şi-a lipit palmele de obraji. Nu mai putea continua.

– Gata, gata, a murmurat Ross întinzîndu-i o batistă. Chipul îi era întunecat – se vedea că îi era greu să asiste la suferinţa ei fără să o poată atinge.

Sophia a luat batista, şi-a şters obrajii şi şi-a suflat nasul. După care şi-a continuat povestea:

– A fost dus în faţa unui magistrat care l-a condamnat la un an de închisoare. O sentinţă neobişnuit de dură pentru o faptă minoră. Cînd am auzit ce i s-a întîmplat m-am gîndit să vin la Londra să vorbesc cu judecătorul, să-l implor să-i reducă pedeapsa. Cînd am reuşit să ajung am aflat că el fusese deja dus la închisoare.

Se simţea amorţită, îi era brusc mai uşor să vorbească despre toate astea. Ca şi cum se detaşase de toate, ca şi cum ar fi privit o piesă de teatru care se juca în faţa ochilor ei.

– M-am gîndit mereu la fratele meu, la suferinţa lui. Puteam doar să-mi imaginez prin ce trecea acolo. Şi mi-am promis că după ce va fi eliberat voi avea grijă de el. Numai să supravieţuiască.

A urmat o tăcere încărcată de emoţie.

– Dar nu s-a întîmplat aşa, a spus Ross într-un final.

Sophia a clătinat din cap.

– S-a îmbolnăvit de holeră. Nu a supravieţuit. A fost dus la o groapă comună, fără piatră de mormînt. Eu... eu nu mi-am mai revenit de cînd am

aflat. Moartea lui mi-a marcat fiecare zi, fiecare emoţie, fiecare experienţă, fiecare gînd sau dorinţă din viaţa mea de adult. Am trăit toţi aceşti ani mînată doar de ură.

– Ură faţă de cine?

Ea l-a privit de parcă nu-i venea să creadă.

– Faţă de cel care l-a trimis acolo. Faţă de magistratul căruia nu i-a fost milă de orfanul pe care l-a condamnat la moarte.

Chipul lui Ross era în continuare în umbră.

– Spune-mi numele lui, i-a cerut. Din tonul lui se înţelegea că avea deja o bănuială sumbră.

Sophia s-a trezit brusc din amorţire. Era ca o rană deschisă.

– *Tu* ai fost, Ross, i-a şoptit. Tu l-ai trimis pe John la închisoare.

Deşi el a rămas nemişcat, Sophia a sesizat impactul pe care îl avuseseră cuvintele ei, şocul pe care reuşea să-l ascundă destul de bine. A ştiut că încerca să-şi amintească, să rememoreze unul dintre miile de cazuri pe care le judecase.

Restul confesiunii a acţionat asupra ei ca o otravă.

– Am vrut să mă răzbun pe tine, i-a spus cu tristeţe. M-am gîndit că dacă reuşesc să te determin să mă angajezi voi găsi o modalitate prin care să te distrug. O vreme mi-am făcut copii după diverse dosare, am căutat orice te-ar fi putut discredita pe tine sau pe agenţii tăi. Dar nu urmăream numai atît. Am vrut să te rănesc cît mai adînc. Să-ţi dis-

trug spiritul, aşa cum fusese distrus şi al meu. Am vrut să te fac să te îndrăgosteşti de mine ca să te fac să suferi. Dar s-a dovedit că... A rîs amar. Cumva, toată ura mea s-a evaporaf. Şi am eşuat lamentabil.

Sophia a tăcut şi a închis ochii, ca să nu fie nevoită să-l privească. Se aştepta la dispreţul lui şi mai rău decît atît, se aştepta ca el să o respingă. Tăcerea o învăluia. A aşteptat ca soarta să-i dea lovitura finală, dar tăcerea persista. I se părea că visa. S-a întrebat dacă nu cumva Ross avea să iasă din cameră, lăsînd-o pradă disperării.

Nici nu şi-a dat seama cînd Ross a ajuns lîngă ea şi i-a pus mîinile pe umeri, atingîndu-i cu vîrful degetelor baza gîtului. Ar fi putut să o sugrume fără cel mai mic efort. Aproape că-şi dorea ca el să o facă.

– Îţi mai doreşti şi acum să te răzbuni, Sophia?

I se pusese un nod în gît.

– Nu.

A început să o mîngîie uşor pe gît, stîrnind un val de senzaţii pe pielea ei. Şi-a sprijinit capul de pieptul lui, simţindu-se ca o păpuşă care se mişca doar cînd el trăgea de sfori.

Ross a vorbit din nou:

– Cînd te-ai răzgîndit?

Dumnezeule, nu-i mai putea ascunde chiar nimic! Voia să o vadă lipsită de orice urmă de mîndrie ca să o poată zdrobi. A încercat să nu-i

răspundă dar degetele lui păreau să-i poată smulge vorbele, în ciuda împotrivirii ei.

– Cînd ai fost rănit, a spus ea. Am vrut să te ajut... voiam să fiu sigură că nu ţi se va mai întîmpla nimic rău, niciodată. Şi, mai ales, nu din partea mea. A gemut slab cînd el şi-a strecurat degetele fierbinţi pe sub corsetul ei şi i-a prins sînul ca într-o cupă, jucîndu-se cu sfîrcul ei. Nu părea să o facă cu intenţia de a o excita, ci mai degrabă ca să-i amintească intimitatea care existase între ei, doar cu cîteva ore în urmă.

Ross s-a aşezat pe pat şi a întors-o încet spre el. Sophia a ridicat privirea şi l-a văzut strîngînd din buze, ca şi cum suferise o lovitură puternică.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat în trecut, i-a spus răguşit. Nu mi-l amintesc pe fratele tău. Dar îţi promit că voi afla exact ce s-a întîmplat. Dacă se va dovedi că sînt vinovat îmi voi asuma consecinţele şi voi accepta ca tu să mă învinovăţeşti. Mîna lui continua să se joace cu sînul ei, ca şi cum nu se putea abţine să nu o atingă. Pentru moment îţi cer doar un singur lucru: să rămîi cu mine pînă cînd voi descoperi adevărul. Vei face asta, Sophia?

Ea a consimţit cu o mişcare a capului.

I-a îndepărtat şuviţele care i se lipiseră de obraji uzi şi i-a acoperit gura cu un sărut apăsat, fierbinte. Sophia se străduia să gîndească, în ciuda bătăilor puternice ale inimii.

– Dar te-am dezamăgit... a spus cu glas nesigur. Nu se poate să mă mai doreşti şi acum.

– Ce te face să crezi că, spre deosebire de tine, eu pot dicta asupra sentimentelor? i-a şoptit. A tras-o şi mai aproape, lipind-o de trupul lui puternic. Un val imens de uşurare a cuprins-o. Ross aflase adevărul şi nu o respingea. Mintea ei refuza să priceapă asta. Şi-a îngropat faţa în haina lui, care păstra un iz uşor de tutun.

Continuînd să o ţină în braţe, el i-a spus:

– Sentimentele pe care le porţi în suflet de atîţia ani nu vor dispărea cu uşurinţă.

– Au dispărut deja. Cu un oftat şi-a sprijinit capul pe umărul lui. În tot acest timp am dorit să mă răzbun pe cineva care nici nu exista. Tu nu semeni deloc cu cel pe care mi l-am imaginat eu.

– Un bărbat în vîrstă, corpolent, cu perucă şi pipă, şi-a amintit el exact cuvintele ei din ziua în care se cunoscuseră.

Sophia a zîmbit timid.

– Tu eşti cel care mi-a distrus planul de răzbunare. Pentru că mi-a fost imposibil să nu mă ataşez de tine.

Cuvintele ei nu au părut să-i facă prea mare plăcere.

– Şi dacă se dovedeşte că într-adevăr eu am fost cel care ţi-a trimis fratele la moarte? În ochi i se citea tulburarea. Cînd am început, acum zece ani, nu aveam prea mare experienţă de practică judiciară. Un timp mi-am bazat judecăţile pe cele ale magistraţilor de dinaintea mea. Mi s-a părut că era mai bine să urmez procedurile stabilite deja.

Abia mult mai tîrziu m-am bazat pe propriul instinct. Nu am nici cel mai mic dubiu că este posibil să fi fost foarte aspru cu cei pe care îi judecam, la începutul carierei mele. A oftat adînc. Chiar şi aşa, mă îndoiesc că aş fi putut să-l trimit la închisoare pentru un furt din buzunare.

Sophia a rămas tăcută.

Degetele lui i-au conturat uşor sprîncenele.

– Nu mi-am dorit niciodată să pot schimba trecutul. Asemenea gînduri sînt zadarnice iar regretele m-ar face să-mi pierd minţile. Dar aceasta este prima dată cînd tot viitorul meu este pus în balanţă şi depinde de o greşeală pe care este posibil să o fi făcut cu ani în urmă.

S-a sprijinit într-un cot şi a privit-o atent:

– Cum să-ţi cer să mă ierţi pentru moartea fratelui tău? Nu pot ispăşi un asemenea păcat. Dar gîndul că te-aş putea pierde este de nesuportat.

– Eu te-am iertat deja, i-a spus ea în şoaptă. Ştiu ce fel de om eşti. Te auto-pedepseşti cu mai multă asprime decît ar face-o oricine altcineva. Şi apoi cum să nu te iert cînd tu m-ai iertat cu atîta uşurinţă?

El a clătinat din cap, zîmbind amar.

– Oricare ar fi fost intenţiile tale de început, nu ai făcut nimic altceva decît să ai grijă de mine.

– Am încercat să te fac să te îndrăgosteşti de mine, i-a răspuns ea. Apoi urma să-ţi frîng inima.

– Nu am nici o obiecţie în legătură cu prima parte a planului. Dar cu a doua parte nu mă prea împac.

Ea i-a zîmbit larg. Şi-a pus mîinile pe după gîtul lui şi şi-a lipit faţa de pieptul lui.

– Nici eu.

Ross a sărutat-o cu blîndeţe. Ştiau amîndoi că drumul lor spre fericire nu avea să fie uşor. Trebuiau să ierte, să facă compromisuri, să aibă încredere oarbă unul în celălalt. Sophia i-a răspuns la sărut dar el s-a dat înapoi, prinzîndu-i capul în palme.

– Nu rămîn cu tine în noaptea asta, i-a spus şoptit, mîngîindu-i tîmplele. Nu vreau să avem regrete după ce vom face dragoste în sfîrşit.

– Nu voi regreta nimic, i-a spus franc Sophia. Acum ştiu că nu mă vei învinovăţi pentru ceea ce am vrut să fac. De asta mă temeam cel mai tare. Rămîi cu mine în noaptea asta, te rog.

El a clătinat din cap.

– Nu, pînă nu aflu adevărul despre moartea fratelui tău. Cînd vom şti totul vom hotărî ce avem de făcut în continuare.

Ea i-a sărutat palma deschisă.

– Fă dragoste cu mine. Fă-mă să uit fiecare moment din viaţa mea de dinainte de a te fi cunoscut.

– Oh, Doamne! Cu un geamăt sălbatic, Ross i-a dat drumul şi s-a ridicat de pe pat. Te doresc mai mult decît pot spune. De ce faci ca totul să devină şi mai dificil?

Sophia ştia că ar fi trebuit să fie la fel de hotărîtă ca şi el dar nu s-a putut abţine să nu-i spună:

– Vino în pat, lîngă mine. Nu trebuie să facem dragoste, dacă nu vrei. Doar să mă ţii în braţe.

El a gemut din nou şi s-a îndreptat spre uşă.

– Ştii bine ce se va întîmpla. În cel mult cinci minute vei fi deja cu picioarele în sus.

Imaginea i-a creat o senzaţie de plăcere.

– Ross...

– Încuie uşa în urma mea, a şoptit el şi a trecut pragul fără să arunce măcar o privire înapoi.

După ce a dormit pînă tîrziu, Matthew a decis să-şi petreacă ziua jucînd cărţi în pavilionul de lîngă lac. Dar înainte să apuce să treacă de uşile largi care dădeau spre grădină a auzit vocea fratelui său:

– Bună, Matthew. Fratele lui i-a pus o mînă pe umăr. Cînd acesta a încercat să se retragă şi-a sporit strînsoarea. Văd că te-ai trezit în sfîrşit. Ce-ar fi să mi te alături în birou? Mi s-a făcut brusc chef de compania ta.

Matthew l-a privit suspicios.

– Poate mai tîrziu, frate. Trebuie să joc rolul gazdei în faţa prietenilor mei. Sunt sigur că nu vrei să par nepoliticos în faţa lor.

Ross i-a aruncat un zîmbet care i-a îngheţat sîngele în vene.

– Se descurcă şi fără tine, pentru moment. Le-a aruncat o privire plină de răceală celor trei bărbaţi

care îl însoţeau. Continuaţi fără el, domnilor. Fratele meu vi se va alătura ceva mai tîrziu. Şi l-a împins pe Matthew spre uşă, în ciuda protestelor lui.

– Despre ce este vorba? a întrebat Matthew, încercînd să scape de strînsoarea lui Ross. Dă-mi drumul, la naiba! Îmi distrugi haina!

– Intră aici, i-a poruncit Ross şi l-a împins în birou, după care a închis în urma lor uşa masivă din stejar.

Biroul arăta exact ca pe vremea tatălui lor. Încăperea confortabilă, masculină, era plină de rafturi cu cărţi. Biroul era aşezat în faţa celor trei ferestre. Şi-a amintit cît de des îl văzuse pe tatăl lor aşezat la birou, făcînd socoteli în registre sau scriindu-şi corespondenţa. Sentimentul că îşi dezamăgise tatăl nu îl părăsea – simţea că din vina lui Matthew devenise creatura aceea răsfăţată şi egoistă.

Matthew s-a încruntat.

– Te uiţi la mine de parcă aş fi un pungaş pe care te pregăteşti să-l trimiţi la Newgate.

– Newgate este un palat în comparaţie cu locul în care aş vrea să te trimit.

Matthew a oftat, simţind furia din tonul lui Ross.

– Bine, bine, îmi cer scuze pentru aseară. Bănuiesc că domnişoara Sydney ţi-a oferit propria versiune şi a pozat în victima inocentă. Trebuie să recunosc că băusem cam mult. Prietenul meu Hatfield a desfăcut o sticlă de coniac şi e posibil să mi se fi urcat la cap. Cu un aer indiferent, Matthew

a început să învîrtă globul pămîntesc aşezat într-un colţ.

– Nu este o scuză suficientă, Matthew. Da, am de gînd să discut şi despre purtarea ta de aseară, dar mai întîi trebuie să mă ocup de o altă problemă.

Matthew l-a privit surprins.

– Ce vrei să spui?

– M-am întîlnit cu domnul Tanner în dimineaţa asta.

– Cine este Tanner?

Ross a clătinat din cap, enervat.

– Agentul nostru imobiliar. Cel care s-a ocupat de pămînturile şi de proprietăţile noastre în ultimii zece ani.

– Şi te-ai văzut deja cu el? Atît de dimineaţă? Dumnezeule, tu chiar nu te odihneşti niciodată? Ultimul lucru de care am chef acum este să discut despre cine ştie ce afacere fără importanţă...

– Ne este deloc lipsită de însemnătate, l-a întrerupt Ross. Se pare că unul dintre arendaşii noştri i s-a plîns că fiica lui nemăritată este însărcinată.

Matthew a devenit brusc foarte atent.

– Şi ce treabă am eu dacă o ţărancă de pe-aici e borţoasă?

– Familia ei pretinde că tatăl eşti tu. Ross şi-a privit atent fratele şi a tresărind cînd i-a citit vinovăţia în ochii gri-verzi. A înjurat printre dinţi. Numele de familie este Rann. Ai sedus-o? Da sau nu?

– Nu a fost vorba de seducere. A fost dorinţă reciprocă. Ea m-a vrut, eu m-am grăbit să-i satisfac dorinţa şi atît.

– *Şi atît?* a repetat Ross, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor. Tanner spune că fata nu a împlinit încă şaisprezece ani, Matthew! Ai profitat de inocenţa ei, ai lăsat-o însărcinată – şi ai înşelat-o pe Iona.

Matthew nu părea să se căiască.

– Toată lumea face asta. Îţi pot înşira o duzină de bărbaţi care au căutat plăcerea în afara patului conjugal. Un bastard este o consecinţă nefericită, dar e treaba fetei, nicidecum a mea.

Ross era şocat de cruzimea de care dădea dovadă fratele lui. Matthew procedase exact ca fostul iubit al Sophiei – o minţise, se folosise de ea, apoi o abandonase.

– Dumnezeule, a spus el încet, ce mă fac eu cu tine? Nu ai pic de conştiinţă? De responsabilitate?

– Conştiinţa şi responsabilitatea sînt apanajul tău, frate. Matthew a învîrtit din nou globul pămîntesc, aproape smulgîndu-l de pe axul său. Întotdeauna mi-ai fost un exemplu de moralitate. Sir Ross, cavalerul dreptăţii. Nimeni nu se poate ridica la înălţimea standardelor tale şi al naibii să fiu dacă voi încerca măcar. Şi apoi eu nu rîvnesc la viaţa ta sterilă şi lipsită de bucurii. Spre deosebire de tine, eu ştiu ce înseamnă pasiunea. Şi mă voi bucura de ea pînă în ultima zi a vieţii mele!

– De ce nu te bucuri de soţia ta? l-a întrebat acid Ross.

Matthew a dat ochii peste cap.

– M-am plictisit de Iona la o lună după căsătorie. Un bărbat nu se poate mulţumi la nesfîrşit cu o singură femeie. Varietatea este cea care ne condimentează viaţa.

Ross era tentat să-i servească o prelegere moralizatoare dar şi-a dat seama că Matthew nici nu avea să-l asculte. Nu era în stare să accepte consecinţele faptelor lui.

– De cîte „varietăţi" te-ai bucurat mai exact? Văzînd că Matthew nu înţelesese, Ross l-a lămurit: cîte fete ai mai sedus în afară de ea?

Matthew a afişat o expresie infatuată.

– Nu sînt foarte sigur. Nouă sau zece, bănuiesc.

– Vreau o listă cu numele lor.

– De ce?

– Să văd dacă nu cumva mai ai şi alţi bastarzi. Iar dacă aceştia există, va trebui să plăteşti pentru întreţinerea şi pentru educaţia lor.

Bărbatul a oftat ironic.

– Nu am nici un ban. Va trebui să-mi dai un avans din banii care mi se cuvin.

– *Matthew*, l-a ameninţat Ross.

Acesta a ridicat braţele în aer.

– Bine, mă predau. Caută peste tot prin ţinut după copiii mei ilegitimi. Ia-mi şi puţinii bani pe care îi mai am. Acum pot să mă întorc la prietenii mei?

– Nu încă. Mai am ceva să-ţi spun. De aici încolo traiul tău indolent ia sfîrşit. Gata cu zilele întregi petrecute la club, gata cu băutura, gata cu alergatul după fuste. Nu vei mai primi nimic pe credit. Îi voi anunţa pe toţi cei de la care cumperi că nu-ţi voi mai onora datoriile.

– Nu poţi să faci aşa ceva! a izbucnit Matthew.

– Oh, ba da! l-a asigurat Ross. De aici încolo vei munci pentru banii pe care îi primeşti.

– Să muncesc? Cuvîntul îi părea străin. Ce anume? Nu ştiu să fac nimic, doar sînt un gentleman!

– Îţi voi găsi ceva care să ţi se potrivească, i-a promis serios Ross. vei învăţa să fii responsabil, Matthew.

– Aşa ceva nu s-ar fi întîmplat dacă trăia tata!

– Asta s-ar fi întîmplat cu ani în urmă dacă trăia tatà, a murmurat Ross. Vina îmi aparţine în totalitate, din păcate. Am fost mult prea ocupat cu slujba mea ca să-ţi dau atenţie. Dar toate astea se vor schimba de-acum.

Matthew a slobozit o ploaie de înjurături, căutînd furibund o sticlă şi un pahar. Şi-a turnat nişte coniac, l-a dat pe gît ca pe un medicament, apoi şi-a umplut din nou paharul. A inspirat adînc şi l-a privit pe Ross, care era implacabil:

– Ai de gînd să-i spui lui Iona?

– Nu. Dar nici nu am de gînd să o mint dacă îmi va pune cîndva problema fidelităţii tale.

– Foarte bine. Soţia mea nu va întreba niciodată aşa ceva – se teme de răspuns.

– Dumnezeu să o ajute! a murmurat Ross.

După ce a băut din nou, Matthew a rotit uşor lichidul din pahar şi a oftat, gînditor:

– Asta e tot?

– Nu, i-a răspuns Ross. Mai am ceva să-ţi spun – despre purtarea ta faţă de domnişoara Sydney.

– Mi-am cerut deja scuze o dată. Ce mai vrei de la mine? Să-mi tai o venă?

– Nu este necesar. Vreau însă să-ţi atrag atenţia să o tratezi cu respect de aici înainte.

– O voi respecta ca pe oricare altă servitoare, frate.

– Nu va mai fi prea mult timp servitoare.

Matthew a ridicat o sprînceană, părînd brusc interesat.

– O concediezi, deci?

Ross l-a privit în ochi.

– O să mă însor cu ea. Dacă mă mai vrea.

Matthew părea să nu înţeleagă nimic.

– Doamne, Dumnezeule, a spus şi s-a prăbuşit pe cel mai apropiat scaun. Tu chiar vorbeşti serios. Dar asta este nebunie curată. Vei fi de rîsul lumii. Un Cannon să se însoare cu o servitoare! De dragul familiei noastre, găseşte-ţi pe altcineva. E doar o femeie. Mai sînt sute care i-ar putea lua oricînd locul.

Ross a făcut apel la toată stăpînirea de sine ca să nu sară la el. Şi-a încleştat mîinile pe birou şi a

închis ochii preţ de o secundă. După care i-a aruncat lui Matthew o privire de gheaţă:

– După toţi aceşti ani de singurătate îmi ceri să o resping pe singura femeie care mă întregeşte?

Matthew s-a agăţat imediat de cuvintele lui:

– Exact asta îţi spun şi eu. Ai fost singur atîţia ani încît acum orice femeie ţi se pare dezirabilă. Crede-mă, femeia asta nu merită afecţiunea ta. Nu este deloc sofisticată, nu are stil, nu este de familie. Ia-o de amantă dacă o placi într-adevăr. Dar nu te însura. Te vei plictisi curînd de ea şi nu vei mai avea scăpare.

Furia lui Ross s-a risipit brusc. Îi era milă de fratele lui. Matthew nu avea să cunoască niciodată adevărata dragoste sau pasiune, ci doar nişte imitaţii deşarte. Şi va încerca mereu să se autoconvingă că nu se simţea gol pe dinăuntru, că era mulţumit.

– Nu voi încerca să te conving în ceea ce o priveşte pe Sophia, a spus încet Ross. Însă dacă mai rosteşti un cuvînt critic sau condescendent la adresa ei te castrez. Fără grabă.

CAPITOLUL 11

Măşti simple din mătase albă sau neagră le-au fost puse la dispoziţie oaspeţilor care nu şi le aduseseră cu ei pentru balul de sîmbătă seara. Majoritatea purtau însă creaţii minunate, confecţionate special pentru acel eveniment. Sophia era ameţită de toate acele măşti împodobite cu pene, bijuterii, broderii şi motive pictate de mînă. Musafirii se învîrteau de colo-colo, flirtînd fără ruşine, savurînd anonimatul de care se bucurau. Măştile aveau să cadă la miezul nopţii, după care avea să fie servită o cină generoasă.

Ascunsă după tocul uşii, Sophia zîmbea mulţumită, privind la perechile care dansau cu graţie un menuet. Doamnele purtau rochii în culori tari, la modă, în timp ce domnii purtau costume negre, de seară. Podelele proaspăt lustruite reflectau luminile candelabrelor, scăldînd totul într-o strălucire aproape magică. În aer se simţea parfumul florilor

şi din cînd în cînd de afară pătrundea o adiere plăcută, proaspătă.

Încăperile din continuarea salonului erau pline de oaspeţi care jucau cărţi sau biliard, beau şampanie sau savurau delicatese precum tartine cu homar, pateu de stridii sau prăjituri înmuiate în rom. Cu gîndul la cina care urma să fie servită, Sophia s-a hotărît să se întoarcă la bucătărie, să se asigure că totul mergea conform planului. S-a strecurat cu discreţie pe lîngă perete şi a ieşit afară. Aerul răcoros, de primăvară, i-a făcut bine. A inspirat adînc şi şi-a desfăcut gulerul rochiei.

A trecut pe lîngă una dintre serele cu coloane impozante şi l-a zărit pe bătrînul domn Cannon, aşezat în scaunul cu rotile, privind la cei care dansau. Un lacheu stătea în spatele lui, atent să-i îndeplinească orice dorinţă bătrînului scorţos.

Sophia s-a apropiat de el zîmbind timid.

– Bună seara, domnule Cannon. De ce staţi singur aici?

– Acolo este prea mult zgomot, i-a răspuns el. Artificiile vor începe la miezul nopţii iar de aici se văd cel mai bine. A privit-o atent. O să le privim împreună, dacă mă gîndesc mai bine. S-a întors spre servitor şi i-a spus: adu-ne două pahare cu şampanie.

– Dar, domnule, a spus Sophia, mă tem că nu pot rămîne...

– Da, ştiu, ai multe de făcut. Dar azi este ziua mea şi trebuie să mi se facă pe plac.

Sophia a zîmbit şi s-a aşezat pe banca din piatră, lîngă scaunul lui.

– Dacă sînt văzută bînd şampanie şi privind artificiile voi fi probabil concediată.

– Te angajez ca însoţitoare a mea.

Continuînd să zîmbească, Sophia şi-a încrucişat mîinile în poală şi l-a întrebat:

– De ce nu purtaţi mască, domnule?

– La ce mi-ar folosi? Nu pot păcăli pe nimeni, sînt ţintuit în scaunul acesta blestemat. A privit spre dansatori şi a pufnit dispreţuitor: nu mi-au plăcut balurile mascate nici acum patruzeci de ani, cînd erau la modă, iar acum îmi plac şi mai puţin.

– Mi-aş fi dorit să port mască, a spus ea gînditoare. Aş fi putut să fac sau să spun orice, fără să fiu recunoscută.

Bătrînul şi-a întors privirea spre ea.

– De ce porţi o asemenea rochie într-o seară ca aceasta? a întrebat-o direct.

– Nu am nici un motiv să mă îmbrac elegant.

– Prostii. Pînă şi domnişoara Bridgewell purta o rochie din satin negru la ocazii speciale.

– Nu am nici o rochie mai elegantă decît asta, domnule.

– De ce nu? Nepotul meu nu îţi dă un salariu decent?

Discuţia le-a fost întreruptă de apariţia servitorului care aducea şampania.

– Ah, bine, a spus Cannon. Lasă sticla aici şi întoarce-te înăuntru, să dai cuiva o mînă de ajutor,

i-a poruncit servitorului.Îmi va ţine companie domnişoara Sydney.

Servitorul a făcut o plecăciune şi s-a retras. Sophia a acceptat cupa de şampanie din mîna domnului Cannon şi a privit în lumină, curioasă, lichidul de culoarea ambrei.

– Ai mai băut şampanie vreodată? a întrebat-o bătrînul.

– O singură dată, a recunoscut Sophia. Pe vremea cînd locuiam la verişoara mea în Shropshire am primit de la un vecin de-al ei o sticlă de şampanie goală pe jumătate. Se trezise deja, pentru că fusese desfăcută de ceva vreme, aşa că am fost dezamăgită de gust. Mă aşteptam să fie dulce.

– Asta este şampanie franţuzească, sigur o săţi placă. Vezi cum se ridică bulele în linie verticală? E semn că este de bună calitate.

Sophia a dus paharul spre gură, amuzată de felul în care bulele îi gîdilau nasul.

– Ce anume o face să fie efervescentă? a întrebat ea. E ca o magie.

– De fapt este doar un proces de dublă fermentare, a informat-o el pe un ton sec care i-a amintit de Ross. Se mai numeşte şi „vinul diavolului".

Sophia a sorbit din pahar şi a strîmbat din nas.

– Tot nu-mi place, a spus iar bătrînul a izbucnit în rîs.

– Mai încearcă. Te vei obişnui pînă la urmă cu gustul.

Deşi a fost tentată să-i răspundă că nu avea cum să se obişnuiască pentru că nu va avea prea des ocazia să bea şampanie, Sophia a dat din cap ascultătoare şi a băut.

– Îmi place forma paharului, a spus simţind cum şampania o gîdila pe gît.

– Da? ochii bătrînului au strălucit. Se numeşte cupă şi a fost modelată după forma sînului Mariei Antoaneta.

Sophia l-a privit cu reproş.

– Nu a fost deloc modelată după forma sînului ei, s-a auzit o voce. Bunicul încearcă să te şocheze. Ross era cel care vorbise. Arăta izbitor de frumos în hainele de seară. Ţinea între degete o mască neagră şi zîmbea larg, fermecînd-o. Nici un bărbat nu s-ar fi putut ridica la înălţimea lui în seara aceea, nimeni nu mai poseda acel amestec de eleganţă şi masculinitate neşlefuită.

Sophia a încercat să-şi ascundă reacţia faţă de el, aşa că a luat o gură zdravănă de şampanie, înecîndu-se.

– Bună seara, sir Ross, a spus cu ochii înlăcrimaţi. S-a ridicat imediat, căutînd din priviri un loc în care să poată pune paharul pe jumătate gol.

– Ar fi trebuit să ştiu că vei încerca imediat să o corupi pe domnişoara Sydney, bunicule, a continuat Ross.

– Cum poţi corupe pe cineva doar cu o sticlă de Rheims? s-a apărat Cannon. Este de fapt un tonic!

După cum spun francezii, şampania este medicamentul universal.

– Este pentru prima oară cînd aud că eşti de acord cu francezii, domnule. Ochii lui au continuat să strălucească amuzaţi şi atunci cînd a prins-o de mînă pe Sophia, ca să nu plece. Rămîi şi terminăţi şampania, i-a spus cu blîndeţe.

Sophia a roşit şi a încercat să-şi retragă mîna, conştientă că erau priviţi cu interes.

– Aş vrea să mă întorc la treburile mele, domnule.

Ross i-a ridicat mîna la buze şi i-a sărutat palma desfăcută, chiar în faţa bunicului său. Era modul lui de a-i mărturisi relaţia lor.

– Ross, a şoptit ea, şocată.

El i-a susţinut deliberat privirea, spunîndu-i astfel fără cuvinte că nu mai voia să-şi ascundă sentimentele faţă de ea.

Sophia i-a întins rapid paharul.

– Trebuie să plec, a spus. Vă rog să mă scuzaţi. A plecat în grabă, lăsîndu-l pe Ross cu bunicul lui.

El a urmărit-o cu privirea, apoi s-a întors spre bunicul lui:

– Ei bine?

– Mi se pare potrivită, a spus Cannon turnîndu-şi din nou şampanie. E o fată plăcută, fără pretenţii. Seamănă mult cu bunica ei. Te-ai bucurat deja de farmecele ei?

Ross a zîmbit auzindu-i întrebarea directă:

– Şi dacă aş fi făcut-o nu ţi-aş fi spus.

– Cred că ai făcut-o deja, i-a răspuns bătrînul privindu-l peste buza paharului. Iar dacă seamănă într-adevăr cu bunica ei, înseamnă că te-ai simţit foarte bine.

– Vulpe bătrînă, vrei să spui că tu şi Sophia Jane...?

– Oh, da. După expresia lui, amintirea părea să fie foarte plăcută. Pierdut în gînduri, Cannon răsucea între degete cupa de şampanie. Ani întregi am iubit-o, a spus încet. Ar fi trebuit să lupt pentru ea. Să nu laşi pe nimeni şi nimic să se interpună între tine şi femeia iubită, băiete.

Zîmbetul i s-a şters de pe chip. I-a răspuns grav:

– Nu, domnule.

Sophia străbătea podeaua placată cu marmură a coridorului principal cînd a observat o siluetă apărînd dintr-un alcov. Era un bărbat cu o mască neagră, din mătase, îmbrăcat în costum de seară, asemenea celorlalţi oaspeţi. Era tînăr, atletic, cu umeri puternici şi talie subţire – aducea foarte bine cu statura agenţilor de pe Bow Street. Ce căuta el oare atît de departe de salon? Sophia s-a oprit în loc, uşor nesigură.

– Vă pot fi de folos, domnule?

El nu i-a răspuns imediat. S-a apropiat de ea. Ochii lui erau albaştri ca nişte pietre preţioase, vrăjind-o cu intensitatea lor. I-a vorbit pe un ton grav, uşor răguşit:

– Pe tine te căutam.

Uimită, Sophia l-a privit cu mai mare atenţie. Masca îi ascundea mare parte din chip. Părul brunet era tuns scurt iar pielea îi era neobişnuit de bronzată pentru un gentleman.

– Cu ce vă pot ajuta? a întrebat, prevăzătoare.

– Care este numele tău?

– Sunt domnişoara Sydney, domnule.

– Tu eşti menajeră aici?

– Doar pentru cîteva zile. De fapt lucrez pe Bow Street, pentru sir Ross Cannon.

– Bow Street este un loc periculos pentru tine, i-a spus. Părea nemulţumit.

E beat, şi-a spus Sydney şi s-a dat un pas înapoi.

– Eşti fată bătrînă? a întrebat el, apropiindu-se din nou de ea.

– Nu sînt căsătorită, a recunoscut ea.

– De ce ar rămîne nemăritată o femeie ca tine?

Întrebările lui erau ciudate şi nepotrivite. Sophia şi-a spus că ar fi fost mai bine să plece imediat de acolo.

– Îmi pare rău, dar am multă treabă. Vă rog să mă scuzaţi...

– Sophia, i-a şoptit el, parcă privind-o cu dor.

Ea s-a întrebat, uimită, de unde îi ştia numele. L-a privit cu ochi mari dar atenţia i-a fost distrasă de nişte rîsete şi strigăte care au precedat focul de artificii. Sosise probabil miezul nopţii, şi-a dat seama Sophia. Venise vremea demascării. S-a

întors din reflex spre direcţia din care veneau sunetele.

Străinul a venit pe nesimţite în spatele ei. Ea nu şi-a dat seama de asta decît în momentul în care a simţit ceva rece pe decolteu. A ridicat mîna spre acel obiect şi atunci a auzit un sunet metalic, ca şi cum ceva îi era prins în jurul gîtului.

– La revedere, i-a şoptit el la ureche.

Cînd s-a întors, străinul dispăruse.

Uluită, Sophia a dus mîinile la gît şi a pipăit colierul. De ce ar fi făcut un străin aşa ceva? Era uimită şi îngrozită, aşa că s-a îndepărtat repede. A încercat să scoată colierul dar nu a reuşit să-i desfacă închizătoarea.

A pornit în grabă spre locul unde îi lăsase pe Ross şi pe bunicul lui. În jurul lor se strînseseră o mulţime de oameni şi alţii continuau să vină dinspre sala de bal. Artificiile colorate umpluseră cerul iar în jur era mult fum. Totul era haotic, asurzitor.

Sophia s-a sprijinit de un perete, încercînd fără succes să acopere cu mîinile colierul strălucitor. Deşi Ross nu avea cum să o fi auzit sau văzut, s-a întors imediat spre ea, de parcă i-ar fi simţit prezenţa. A reacţionat imediat la paloarea de pe chipul ei. A străbătut mulţimea, fără ca privirea lui să o părăsească vreo clipă, şi a ajuns la ea din cîţiva paşi. Nu s-ar fi putut înţelege însă din cauza zgomotului.

Ross i-a îndepărtat cu blîndeţe mîna de la gît, dezvelind lucrătura bătută în diamante. Sophia a

încercat să desfacă în mai multe rînduri colierul greu, dar fără succes. A simţit însă degetelele lui calde pe ceafă şi a auzit închizătoarea desfăcîndu-se. Ross a pus colierul în buzunar, a luat-o de mînă şi a condus-o în casă.

Nu s-a oprit pînă cînd nu au ajuns în salonul albastru învecinat cu holul central. După tot acel zgomot asurzitor şi luminile orbitoare ale artificiilor, liniştea din încăpere era aproape şocantă.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o scurt Ross, închizînd uşa.

Sophia a încercat să fie cît mai coerentă în explicaţii.

– Mă îndreptam spre bucătărie cînd m-a oprit un bărbat. Purta mască. Mi-a spus că mă căuta. Sunt sigură că nu-l cunosc, deşi îmi ştia numele. Stînjenită, a continuat să-i descrie ce se întîmplase apoi, cum străinul îi prinsese acel colier la gît.

În timp ce ea vorbea, Ross o mîngîia uşor pe gît, de parcă încerca să şteargă atingerea celuilalt bărbat.

– Cum arăta?

– Era brunet cu ochi albaştri. Şi înalt, dar nu la fel de înalt ca tine. La început am crezut că este unul dintre agenţii tăi. Era solid dar părea neobişnuit de agil pentru statura lui. Era bine îmbrăcat, ca şi ceilalţi oaspeţi... dar nu cred că se numără printre ei.

– Avea vreo cicatrice sau vreun semn?

Sophia a clătinat din cap.

– Nu am văzut să fi avut.

Ross a scos colierul din buzunar şi l-a aşezat pe masa din mahon. Lîngă el, Sophia privea uluită florile din diamante cu frunze din smaralde.

– Sînt adevărate? a şoptit ea.

– În nici un caz nu sînt imitaţii, i-a răspuns el.

– Trebuie să valoreze o avere.

– Trei sau patru mii de lire, bănuiesc. Admiratorul tău fie este foarte bogat, fie este un hoţ priceput.

– De ce mi se întîmplă mie aşa ceva? a întrebat în şoaptă Sophia. Nu am încurajat pe nimeni, ce vrea de la mine? De ce ar face un străin aşa ceva?

Simţindu-i spaima din voce, Ross s-a aplecat şi a sărutat-o pe tîmplă.

– Am de gînd să aflu. Nu te teme, nu voi permite să ţi se întîmple nimic.

Ea a închis ochii şi i-a inspirat parfumul atît de familiar, găsind alinare în puterea lui.

– Vino, i-a spus el. Te conduc pînă la bucătărie.

– Şi apoi?

– O să iau cîţiva servitori să mă ajute să caut peste tot, în caz că străinul tău nu a plecat încă. Deşi mă îndoiesc să fie într-atît de prost. Ross a pus bijuteria înapoi în buzunar. Un asemenea colier nu apare din senin. Este unic şi foarte valoros. Cred că nu va fi prea greu să-i dăm de urmă. Ceea ce duce la o concluzie interesantă: admiratorul tău vrea să-i descoperi identitatea, altfel nu ţi-ar fi dăruit aşa ceva.

– Crezi că tot el mi-a trimis şi rochia?

– Bănuiesc că da. Ross părea nerăbdător să-şi adune oamenii şi să pornească în căutarea oaspetelui misterios. Dar cînd a privit-o din nou pe Sophia şi-a dat seama cît era de speriată, aşa că s-a oprit şi a luat-o în braţe. Buzele lui au coborît spre ale ei şi a sărutat-o pătimaş.

La porunca lui nerostită, Sophia a întredeschis buzele şi s-a lăsat pradă explorării lui senzuale. Sărutul lui a devenit tot mai profund. Ross şi-a strecurat un picior între picioarele ei şi toate gîndurile raţionale, toate grijile au dispărut. Nu mai exista decît el iar gura şi mîinile lui îi aminteau de intimitatea din noaptea dinainte. I s-au înmuiat genunchii iar mîinile îi mîngîiau frenetic spatele. Simţea nevoia să-i smulgă hainele, şi pe ale ei, să rămînă amîndoi goi.

– Ross, a gemut ea arcuindu-şi gîtul pe care el îl săruta fierbinte.

El a ridicat încet capul şi i-a zîmbit:

– Eşti a mea, Sophia. Nimic rău nu ţi se poate întîmpla. Ai înţeles?

Ea a dat din cap şi s-a clătinat, ameţită. Ross a susţinut-o şi a condus-o afară din încăpere.

Străinul misterios nu a fost de găsit la Silverhill Park, aşa cum era de aşteptat. Şi totuşi indiciul pe care îl lăsase în urma sa avea să ducă la prinderea lui. Ross era nerăbdător să se întoarcă în Bow Street şi să se ocupe personal de investigaţie.

Gîndul că cineva o urmărea pe Sophia din umbră trezea în el cele mai primitive instincte masculine. Nu avea să se declare mulţumit pînă nu îl încolţea pe ticălos şi pînă nu obţinea de la el o mărturisire completă.

Fericit că petrecerea urma să se sfîrşească a doua zi dimineaţă, Ross şi-a instruit valetul să-i facă mare parte din bagaje ca să poată pleca cît mai devreme. În timp ce acesta îi împăturea cu grijă hainele şi le aşeza în cufăr Ross se învîrtea prin casa cufundată aproape cu totul în întuneric. Musafirii se retrăseseră la culcare, doar o pereche se îmbrăţişa la adăpostul întunericului şi cîţiva bărbaţi îşi terminau jocul de cărţi.

Sophia era deja în camera ei, mai mult ca sigur. Ross tînjea să meargă la ea. Nu se mai aflase pînă atunci într-o asemenea situaţie: să o fi rănit pe persoana la care ţinea, să încerce să-şi răscumpere greşeala dar să-şi dea seama că nu mai era nimic de făcut. Nu-l putea întoarce din morţi pe John Sydney iar pentru Sophia nimic altceva nu mai conta.

Faptul că ea îl iertase nu îl făcea deloc să se simtă uşurat. Ceea ce făcuse el în trecut avea să-i urmărească mereu. Ross a oftat adînc şi a continuat să rătăcească prin casă, gîndindu-se la tot ce se întîmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Sentimentele lui pentru Sophia erau tot mai intense. Trebuia să o posede complet – nimic altceva nu îl mai putea mulţumi. O dorea pentru totdeauna

iar dacă ea îl accepta voia să o facă într-atît de fericită încît amintirea fratelui ei să nu le poată tulbura sentimentele.

S-a trezit în faţa camerei ei, aflată lîngă bucătărie. A ridicat de două ori mîna să bată la uşă dar a renunţat de tot atîtea ori. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă în camera lui şi să aştepte răbdător pînă cînd urma să afle adevărul. Trebuia să se gîndească la ea, nu la el, dar o dorea într-atît de mult încît nici scrupulele şi nici conştiinţa nu mai contau. Sfîşiat între dorinţă şi datorie, a rămas în faţa uşii, cu pumnii încleştaţi şi cu trupul arzînd de dorinţă.

Exact în clipa în care conştiinţa era pe punctul să-l determine să plece uşa s-a deschis şi ochii adînci ai Sophiei s-au cufundat într-ai lui. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte feciorelnică, încheiată pînă la gît cu un şir de nasturi. Îşi dorea să i-i desfacă unul cîte unul, încet, şi să-i atingă cu limba fiecare centimetru de piele.

– Ai de gînd să rămîi aici toată noaptea? l-a întrebat încet Sophia.

Ross s-a sprijinit de uşă, mîngîind-o cu privirea din cap pînă în picioare. Dorinţa a explodat înăuntrul lui. Nu mai putea gîndi limpede.

– Voiam doar să văd dacă eşti bine.

– Nu sînt, i-a răspuns prinzîndu-l de vestă şi trăgîndu-l spre ea. Mă simt singură.

Respirînd greu, Ross s-a lăsat tras înăuntru. A închis uşa şi s-a uitat la chipul ei serios. În lumina

dulce a lumînărilor, buzele ei roşii păreau din catifea.

– Ar trebui să aşteptăm, a început el, încercînd să-i dea o ultimă şansă să se retragă, dar cuvintele i s-au oprit în gît pentru că ea s-a ridicat pe vîrfuri şi s-a lipit cu totul de el.

– Măcar o dată să nu faci numai ce se cuvine, i-a şoptit Sophia cuprinzîndu-l pe după gît. L-a muşcat uşor, în joacă, de lobul urechii. Te provoc.

Puţinele amintiri pe care le mai avea legate de fostul ei iubit s-au risipit imediat în focul mîngîierilor lui Ross. A dezbrăcat-o fără grabă, făcînd pauze dese să o sărute languros. Sophia se întreba cum de un bărbat care trăia într-un ritm atît de alert putea face dragoste aşa, pe îndelete, de parcă timpul nu mai exista. Cînd i-a dat jos cămaşa, ea s-a lipit oftînd de trupul lui. Pielea lui era fierbinte şi moale ca satenul iar pieptul îi era acoperit cu păr des, negru, care îi gîdila sînii. I-a simţit sexul întărit şi l-a atins cu grijă, fiind încă novice în arta de a face dragoste.

Sub degetele ei nesigure, sexul lui s-a mişcat, ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie. Sophia a simţit că-i stă inima în loc:

– Oh.

Vocea lui Ross era îngroşată de dorinţă, dar părea şi uşor amuzată.

– Nu te teme. I-a condus degetele spre vîrf. Aici e locul cel mai sensibil.

Ea s-a jucat cu sexul lui pînă cînd el a prins-o de încheietură:

– Ajunge, deocamdată.

– De ce?

– Pentru că sînt pe cale să-mi pierd autocontrolul.

– Asta este şi intenţia mea, i-a răspuns ea.

– Vom face aşa cum spun eu, i-a şoptit el aşezînd-o pe patul îngust. Şi am de gînd să dureze cît mai mult.

S-a întins lîngă ea iar Sophia s-a întors spre el, dornică. S-a aplecat deasupra ei iar răsuflarea lui fierbinte i-a înfiorat sînii. A început să se joace cu sfîrcul ei, atingîndu-l uşor cu vîrful limbii, pînă cînd ea l-a prins de umeri şi l-a tras şi mai aproape.

– Ross, a spus ea cu disperare în glas.

– Mmm?

– Vreau mai mult... mai mult... A simţit cum mîna lui îi cobora pe piept şi s-a arcuit sub atingerea lui.

Ross a ridicat capul iar ochii i-au strălucit văzînd-o cît era de îmbujorată. Sophia a gemut încet cînd el şi-a strecurat mîna printre picioarele ei. Spre marea ei uimire, şi-a retras imediat mîna.

– Oh, Ross, nu te opri, te rog...

A simţit cum buzele lui coborau tot mai mult, spre interiorul coapselor. Înţelegînd brusc ce avea de gînd să facă, ea s-a încordat şi a dat să se ridice în şezut.

– Stai! a spus, trecîndu-şi degetele prin părul lui. Nu acolo...

Mîna lui a coborît de-a lungul piciorului ei, într-o atingere liniştitoare.

– N-ai mai făcut asta niciodată?

– Bineînţeles că nu! Nici nu mi-am imaginat că cineva ar putea să... S-a oprit şi l-a privit mirată. Mă îndoiesc că Anthony auzise măcar despre asta.

El a rîs şi a sărutat-o pe genunchi.

– Am vrut să fac asta din ziua în care te-am cunoscut.

– Adevărat? a întrebat ea mirată.

– Chiar acolo, în biroul meu. Aş fi vrut să te pun pe birou şi să-mi strecor capul pe sub fusta ta.

– Nu... a spus Sophia, sceptică. Nu-i venea să creadă că sub aparenţa atît de sobră se ascundeau asemenea gînduri. Dar m-ai tratat cu atîta sobrietate! Erai atît de demn!

– Cît de demn poate fi un bărbat cu penisul erect.

– Adevărat? Dar cum... A tresărit cînd capul lui a ajuns din nou între picioarele ei. Oh, Ross, aşteaptă...

– După noaptea asta vei uita de Anthony.

S-a prăbuşit pe spate, cu un geamăt. Dumnezeule, *o lingea* acolo, cu mişcări lungi, sinuoase care făceau ca trupul ei să tremure, excitat. Nu-şi putea înfrîna mişcările coapselor. Ross şi-a trecut o mînă pe sub ea, aducînd-o în acelaşi ritm cu el, în timp ce limba lui îşi continua jocul senzual. Cînd

senzaţiile ei au fost pe punctul de a culmina Ross a ridicat capul şi s-a aşezat deasupra ei.

– Oh, Doamne, a şoptit Sophia. Te rog, te rog...

A pătruns-o adînc iar Sophia a strigat. Muşchii ei se opuseseră instinctiv invaziei. Era prea strîmtă, nu mai putea suporta mai mult de atît. S-a luptat disperată să-l primească, dar i se părea imposibil.

Cu buzele aproape lipite de ale ei, Ross i-a şoptit:

– Încet. Nu-ţi voi face rău. Relaxează-te, iubita mea. A continuat să o mîngîie, pătrunzînd-o cu mişcări atente, lente, tot mai adînc. Fiecare mişcare a lui îi smulgea un geamăt, aşa că şi-a muşcat buzele ca să tacă.

S-a retras aproape cu totul iar apoi a pătruns-o iar, cu o încetineală chinuitoare. Părul de pe piept îi aţîţa sfîrcurile, pieptul îi era lipit de al ei. S-a arcuit să-l primească şi mai mult şi l-a implorat:

– Te rog să nu fii blînd cu mine. Mai tare, te rog... te rog...

I-a acoperit gura cu a lui, înăbuşindu-i rugăminţile. Trupul ei se cutremura de spasme violente, strîngîndu-i bărbăţia înăuntrul ei, pînă cînd Ross a prins-o cu ambele mîini de şolduri, consumîndu-şi pasiunea.

A continuat să o ţină în braţe şi să o sărute. Un nou val de senzaţii a cuprins-o şi curînd a cunoscut pentru a doua oară extazul.

După o vreme Ross s-a lăsat pe o parte, iar ea s-a lipit de el, ca o pisică.

– Ross, a murmurat leneş. Vreau să-ţi spun ceva. Poate că n-o să mă crezi, dar este adevărat.

– Da?

– N-aş fi putut să merg pînă la capăt.

– Să-mi frîngi inima, adică? Ştiu asta.

– Ştii?

El a mîngîiat-o pe păr, răsfirîndu-l pe pieptul lui.

– Nu-ţi stă în fire să faci rău cuiva. Nu ai fi putut niciodată să mă trădezi.

Sophia era uimită că el avea atît de multă încredere în ea.

– Cum de eşti atît de sigur?

– Eşti foarte uşor de citit. Se juca cu lobul urechii ei. Ştiu de ceva vreme că ţii la mine, dar nu ştiam exact cît de mult. Pînă ieri, cînd ne-am revăzut după o despărţire de o săptămînă. Chipul tău spunea totul.

Sophia s-a aşezat deasupra lui:

– Dacă sînt atît de uşor de citit spune-mi la ce mă gîndesc acum.

Ross a studiat-o cîteva clipa, zîmbind.

– Te întrebi cît va mai dura pînă cînd vom face din nou dragoste. Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, el i-a potrivit picioarele de o parte şi de alta a şoldurilor lui. Uimită, i-a simţit sexul întărit, vibrînd de viaţă. Iar acesta este răspunsul, a şoptit el apropiindu-i capul de al lui.

Epuizată de week-end-ul tumultuos, Sophia s-a ghemuit în braţele lui Ross şi a dormit mare parte

din drumul de întoarcere. Ross îi privea chipul, minunîndu-se de schimbările care surveniseră în viaţa lui. Se obişnuise atît de mult cu singurătatea că uitase cum era să ai nevoie de cineva în felul acesta. Toate dorinţele suprimate – pentru sex, afecţiune, companie – erau acum eliberate, răzbunate. Îl tulbura puterea pe care Sophia o avea asupra lui, putere pe care chiar el i-o dăduse. Dumnezeu să-l ajute în clipa în care ea îşi va dea seama de asta. Şi totuşi nu putea suporta să-i ascundă nimic.

Trupul ei tresălta cu fiecare hurducătură, aţîţîndu-l, umplîndu-i mintea cu fantezii. I-a lipit cu blîndeţe capul de pieptul lui, privind cum i se schimba expresia în somn. Se încrunta, părea să viseze ceva care o tulbura. I-a mîngîiat obrazul şi i-a vorbit şoptit, să o liniştească, şi cuta dintre sprîncene a dispărut. Ross nu s-a mai putut abţine şi i-a cuprins sînul în palmă. Ea i-a răspuns prin somn cu o arcuire a trupului şi a murmurat ceva. El şi-a lipit buzele de fruntea ei şi a strîns-o şi mai tare în braţe.

– Îmi pare rău, i-a spus privind în ochii încă tulburi din cauza somnului. N-am vrut să te trezesc.

Ea a clipit des:

– Mai avem mult?

– O jumătate de oră, cel mult.

L-a privit cu îngrijorare.

– Ce se va întîmpla mîine?

– Voi afla dacă eu sînt cel care ţi-a trimis fratele la închisoare.

Ea şi-a strecurat mîna pe sub haina lui, căutîndu-i căldura trupului.

– Nu contează ce anume vei afla.

– Sigur contează, i-a răspuns el cu tristeţe.

– Nu. L-a sărutat lung. Ross a încercat să-i reziste, dar după cinci secunde i-a răspuns cu un geamăt. Gusturile li se amestecau iar el se afunda tot mai mult în dulceaţa gurii ei.

– Sophia, a spus el eliberîndu-se din sărutare. Ştia că nu era nici locul, nici momentul, dar nu mai putea să tacă. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

A rămas nemişcată, cu faţa la doar cîţiva centimetri de a lui. Era clar că nu se aştepta la asta. A clipit des, agitată, şi şi-a umezit buzele cu vîrful limbii.

– Un gentleman ca tine nu se căsătoreşte cu o servitoare.

– S-au mai văzut cazuri.

– Da, şi cei care au făcut o asemenea greşeală au fost ridiculizaţi şi adesea ostracizaţi. Iar tu eşti mereu în atenţia publicului şi... oh, nu, criticii tăi vor fi fără milă!

– Am fost criticat deja de mult prea multe ori, i-a răspuns ferm Ross. M-am obişnuit deja. Iar tu pui problema de parcă aş fi prinţ, pe puţin. Sînt doar un bărbat care are o profesie. Atît.

– Un bărbat cu o profesie care provine dintr-o familie bogată şi are legături cu aristocraţia.

– Dacă tot a venit vorba de asta, ar trebui să ţii cont că şi tu eşti fiică de viconte.

– Dar nu am fost crescută ca atare. După moartea părinţilor mei nu mi-am putut continua educaţia. Nu ştiu să călăresc, să dansez, să cînt la vreun instrument. Nu ştiu nimic despre etichetă sau maniere aristocratice...

– Nimic din toate astea nu contează.

Ea a rîs neîncrezătoare.

– Poate că nu contează pentru tine, dar pentru mine da.

– Atunci vei învăţa ceea ce îţi este necesar.

Sophia îşi făcea de lucru cu faldurile fustei.

– Nu pot să mă mărit cu tine.

– Adică nu vrei, să înţeleg? a întrebat-o şi i-a sărutat tîmpla.

– Familia ta nu va fi de acord cu căsătoria.

– Ba da. A coborît cu buzele de-a lungul gîtului. Mama mi-a spus foarte clar că te va accepta cu braţele deschise, iar restul familiei – mătuşi, unchi, verişori, îi vor urma exemplul. Iar bunicul practic mi-a poruncit să te cer de soţie.

– Nu cred! a exclamat Sophia, uimită.

– Mi-a spus că eşti foarte drăguţă. Te-a asemănat cu un pămînt fertil şi mi-a sugerat să mă apuc să „însămînţez" cît de curînd.

– Dumnezeule! Sophia nu ştia dacă să rîdă sau să se simtă jignită. Nici nu vreau să-mi imaginez ce altceva ţi-a spus.

– Mi-a spus că nu a încetat niciodată să o iubească pe bunica ta şi că şi-ar fi dorit să o fi răpit şi să fi fugit amîndoi în lume. A trăit toată viaţa cu acest regret. Dumnezeu să mă apere, dar nu voi proceda ca el.

Sophia căzuse pe gînduri.

– Rămîn cu tine atîta timp cît vei dori. Poate că cea mai bună soluţie este să-ţi devin amantă.

Ross a clătinat hotărît din cap.

– Nu vreau asta, Sophia. Nu sînt genul de bărbat care să aibă o amantă. Iar tu nu eşti genul de femeie care să se mulţumească cu un asemenea aranjament. Nu are rost să transformăm relaţia noastră în ceva de care să ne fie ruşine. Vreau să fii soţia mea.

– Dar, Ross, nu pot...

– Aşteaptă, i-a şoptit el simţind că era mult prea devreme pentru ea. Ar fi trebuit să mai aştepte. Numi da imediat un răspuns. Dar gîndeşte-te la ce ţi-am spus.

– Nu e cazul să mă gîndesc, i-a răspuns. Chiar nu cred că...

I-a acoperit gura cu a lui, reducînd-o la tăcere un timp îndelungat, suficient ca ea să uite ce voise să-i spună.

CAPITOLUL 12

Ross s-a dus la birou de îndată ce au ajuns. Grant Morgan acceptase să-i ţină locul în cele trei zile de absenţă. Se lăsa seara, dar în biroul lui era lumină. Cînd Ross a trecut pragul, Morgan a ridicat ochii din hîrtii şi a oftat uşurat.

– Slavă Domnului că te-ai întors.

– Chiar atît de rău a fost? Ross îl privea zîmbind, cu mîinile în buzunare. S-a întîmplat ceva ieşit din comun cît am lipsit?

– Nu, chestiile obişnuite. Morgan s-a frecat la ochi. Părea obosit. Am emis zece mandate de arestare, am prins un dezertor şi am anchetat o crimă în Covent Garden.

– Ei bine, se pare că vă descurcaţi şi fără mine, la urma urmei.

Morgan i-a aruncat o privire plină de sarcasm.

– N-ai mai spune asta dacă ai vedea cîte hîrtii s-au strîns pe biroul tău. Teancul îmi ajunge pînă la piept. M-am străduit cît am putut, dar nu am putut

să ţin pasul. Iar acum, că ai venit, mă duc acasă. Sunt obosit, mi-e foame şi nu m-am mai culcat cu nevasta mea de cîteva nopţi. Cu alte cuvinte, am trăit aşa cum o faci şi tu. Şi nu mai suport, nici un minut în plus.

– Aşteaptă, i-a spus Ross redevenind serios. Vreau să-ţi cer o favoare personală.

Ross nu-i mai ceruse niciodată aşa ceva. Morgan l-a privit cu interes şi s-a reaşezat pe scaun.

– Bineînţeles, a spus fără să ezite.

Ross s-a apropiat de birou şi a scos din buzunar colierul cu diamante şi smaralde. L-a aşezat încet pe masa din mahon lăcuit. Chiar şi în lumina slabă, pietrele străluceau minunat.

Morgan l-a privit uimit, după care şi-a întors din nou ochii spre bijuterie.

– Dumnezeule! De unde a mai apărut şi asta?

– Exact asta vreau şi eu să aflu.

– De ce nu-l rogi pe unul dintre agenţi? Doar sînt obişnuiţi cu astfel de cazuri.

– Dar nu sînt la fel de rapizi ca tine, i-a răspuns Ross. Iar mie îmi trebuie imediat nişte răspunsuri. Nimeni nu cunoştea Londra mai bine decît Grant Morgan, iar Ross avea încredere în experienţa lui.

– Dar cum ai ajuns în posesia lui? l-a întrebat Grant iar Ross i-a povestit totul. Magistratul l-a privit lung, gînditor: domnişoara Sydney a păţit ceva?

– Este bine, doar puţin speriată. Vreau să rezolvăm cît de curînd totul, să nu-şi mai facă griji inutil.

– Bineînţeles. A bătut de cîteva ori cu tocul în masă, semn că doar aparent era impasibil. Te-ai gîndit şi la posibilitatea ca aceste daruri să vină din partea unui iubit?

Ross clătina din cap încă înainte ca Morgan să-şi termine fraza.

– Nu, i-a răspuns ferm. Nu are nici un iubit.

– Cum poţi fi atît de sigur?

Enervat de insistenţa prietenului său, Ross i-a răspuns:

– Pentru că sînt în măsură să ştiu asta.

– Aha. Grant a părut să se relaxeze. A lăsat jos tocul şi şi-a încrucişat degetele peste burtă. L-a privit amuzat pe Ross. Te-ai culcat cu ea, în sfîrşit.

Chipul lui Ross era golit de orice expresie.

– Are asta vreo legătură cu colierul?

– Nu, i-a răspuns Morgan, părînd să se amuze pe seama lui. Dar a trecut ceva vreme de cînd nu o mai făcuseşi, nu-i aşa?

– Nu am spus că m-am culcat cu ea, i-a retezat-o Ross. O respect pe domnişoara Sydney. Mai mult decît atît, ar fi nepotrivit din partea mea să profit de o femeie care este angajata mea.

– Am înţeles, domnule. Grant a făcut o pauză, încercînd să redevină serios. Şi... cum a fost? A rîs văzînd ce priviri ameninţătoare îi arunca Ross.

Spre mareaţ lui nemulţumire, Morgan avusese dreptate cînd îl prevenise că se strînseseră multe hîrtii. Rapoarte, dosare, corespondenţă, toate se adunaseră grămadă. A oftat adînc atunci cînd a

intrat în birou. Cu ceva timp înainte, teancul de hîrtii nu l-ar fi impresionat deloc. Acum i se păreau mult prea multe pentru un singur om. Cu un an în urmă acceptase să se ocupe şi de cazurile din Essex, Kent, Hertfordshire şi Surrey, pe lîngă cele din Westminster şi Middlesex, devenind astfel cel mai puternic magistrat din Anglia. Creşterea autorităţii îi adusese după sine satisfacţii. Pînă acum. Acum voia să mai renunţe la responsabilităţi şi să aibă şi viaţă personală. Îşi dorea o soţie, un cămin... şi copii, cîndva.

Nu cunoştea pe nimeni care să-şi fi dorit acest post. Nu-l vedea nici măcar pe Grant în acea postură. Deşi Morgan era ambiţios şi dedicat, nu avea să permită niciodată ca meseria lui să ocupe primul loc, în detrimentul căsniciei. Ross trebuia deci să-şi ia nişte ajutoare, pentru că era mult prea multă muncă pentru un singur om. Probabil că avea să fie nevoit să mai angajeze şi cîţiva agenţi şi să mai deschidă un birou în Westminster. A zîmbit trist cînd s-a imaginat în parlament, cerînd fonduri suplimentare.

A căutat în sertarul biroului cheia de la biroul în care se păstrau dosarele. A găsit-o, a străbătut holul, a descuiat uşa şi a pus lampa pe o masă. În încăpere mirosea a praf şi a pergament. Cîteva molii se învîrteau prin aer, ameţite de lumină. Ross a găsit imediat sertarul în care era cel mai probabil să se afle dosarul lui John Sydney. Hotărît şi temător deopotrivă, a parcurs teancul de documente

dar nu a găsit nimic legat de un hoţ de buzunare pe nume Sydney.

Ross a închis la loc sertarul şi a rămas privind la rîndul de dulapuri. Aparent, cazul lui Sydney nu fusese într-atît de important încît să merite un întreg dosar. Şi totuşi numele lui trebuia să fie menţionat undeva. S-a încruntat şi s-a îndreptat spre un alt sertar pe care l-a deschis hotărît.

A auzit o voce:

– Am căutat deja şi acolo.

S-a uitat spre uşă, acolo unde stătea Sophia. Ea s-a apropiat, zîmbind cu tristeţe. Am căutat în fiecare dulap din această încăpere, a murmurat. Nicăieri nu este pomenit numele lui John.

Deşi chipul lui Ross nu trăda nimic, era clar îngrijorat.

– Dosarele judecate cu mai mult de zece ani în urmă au fost depozitate la mansardă. Mă duc să caut şi acolo.

– Mai tîrziu, i-a spus Sophia cu blîndeţe. Îl rogi mîine pe Vickery să-l caute.

Înţelegînd că nu era mai dornică decît el să afle acele informaţii, Ross s-a apropiat şi i-a cuprins talia. A sărutat-o pe gît, căutînd cu vîrful limbii locul în care i se simţea pulsul.

– Şi pînă atunci? a întrebat-o, lipindu-i trupul de erecţia lui.

Ea l-a luat de după gît şi şi-a lipit gura de buzele lui.

– Pînă atunci am de gînd să te ţin foarte ocupat.

– Camera ta sau a mea?

Sophia a rîs, amintindu-şi că îi mai pusese aceeaşi întrebare tot acolo, în acel birou.

– Unde preferi?

El i-a şoptit la ureche:

– Patul meu e mai mare.

Razele soarelui pătrundeau în cameră. Uitaseră să tragă draperiile, cu o seară înainte. Încă pe jumătate adormită, Sophia şi-a spus că soarele trebuia să fie foarte puternic dacă răzbătea prin norii de fum de cărbune care acopereau oraşul.

Ross se trezise şi el şi se întindea leneş, abia deschizînd ochii gri. Era atît de frumos aşa, cu părul zburlit şi cu chipul păstrînd încă urmele somnului!

Ross fusese de neoprit în timpul nopţii. O atinsese, o sărutase, îi gustase fiecare porţiune din trup. Mîinile lui fuseseră blînde iar gura, insistentă. Amintirile intime îi reveneau acum în minte şi a simţit că roşea. A încercat să se mişte şi a descoperit că o dureau şi gîtul, şi umerii, şi muşchii din interiorul coapselor.

Văzîndu-i uşoara grimasă, Ross s-a sprijinit într-un cot, încruntat.

– Ţi-am făcut vreun rău azi-noapte?

L-a mîngîiat pe braţ.

– Totul se rezolvă cu o baie fierbinte.

Nu l-ar fi recunoscut nimeni pe rezervatul, autoritarul magistrat de pe Bow Street în bărbatul care o privea cu atîta tandreţe.

– Eşti atît de frumoasă în lumina aceasta, i-a spus.

Sophiei i s-a şters zîmbetul de pe chip cînd s-a trezit complet şi a văzut mai bine cum razele soarelui străluceau pe cearceafurile albe ca zăpada.

– E foarte tîrziu, a spus oripilată. Nu pot să cred! De obicei ne trezeam amîndoi înaintea tuturor, înainte de răsăritul soarelui, iar azi... Dumnezeule, este aproape prînzul!

S-a ridicat în şezut, panicată, dar el a întins-o la loc pe pat.

– Nu te mişca, i-a spus. Inspiră adînc.

– S-a trezit toată lumea, a spus privindu-l cu ochi mari. Dumnezeule, n-am dormit niciodată pînă atît de tîrziu!

– Nici eu.

– Ce ne facem?

– Mă gîndesc să ne dăm jos din pat şi să ne îmbrăcăm. Nu părea prea entuziasmat de idee.

Sophia a gemut, nefericită.

– Toţi servitorii, poliţiştii şi agenţii ştiu că sîntem împreună, în dormitorul tău. Şi-a acoperit faţa cu un colţ de cearşaf, dorindu-şi să se fi putut ascunde pentru totdeauna. Ştiu cu toţii ce facem aici. Oh, să nu îndrăzneşti să rîzi!

Ross s-a străduit, dar ochii îi străluceau, amuzaţi.

– Din nefericire am ratat şansa de a fi discreţi. Singurul lucru care ne-a rămas este să mergem la lucru, ca de obicei.

– Nu pot, a suspinat Sophia. Numai la gîndul că va trebui să dau ochii cu toţi...

A tras deoparte cearşaful, descleştîndu-i degetele de pe material.

– Nu trebuie să dai ochii cu nimeni, i-a spus. Rămînem aici toată ziua.

Ea s-a încruntat.

– Aş vrea să fii serios.

Ross a izbucnit în rîs.

– Dar sînt serios, i-a spus.

– Trebuie să ne sculăm, zău!

– Eu sînt sculat deja, a asigurat-o el ducîndu-i mîna la penisul lui erect.

Ea şi-a retras imediat degetele.

– Dacă crezi că o să o facem din nou, la lumina zilei, cînd toată lumea ştie că sîntem aici...

El a rîs tare şi a tras-o mai aproape.

– Mai încet! i-a şoptit Sophia, reuşind să se tragă spre marginea patului. Să nu ne audă... Oh! a exclamat, simţind cum el o muşca în joacă de fesa dreaptă.

Ross a prins-o de talie, a tras-o spre el şi a început să o sărute de-a lungul şirei spinării, pornind de jos.

– Mă doare peste tot, a protestat ea, deşi îi plăcea senzaţia pe care i-o dădeau săruturile lui cînd au ajuns într-un loc sensibil dintre omoplaţi.

El i-a şoptit la ureche.

– Voi fi blînd. Doar încă o dată, Sophia.

Atingerea buzelor lui a înfiorat-o.

– Sper... că nu e ceva obişnuit la tine. De trei ori azi-noapte... şi încă o dată de dimineaţă... n-o să fie aşa tot timpul, nu?

– Nu. I-a aşezat o pernă sub şolduri, ca să le ridice. Numai că pauza a fost cam lungă. Într-un final o s-o luăm mai încet. Doar o dată pe noapte.

– Cam cît înseamnă „în final"? întrebat ea, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

După ce au făcut din nou dragoste au rămas un timp îmbrăţişaţi, scăldaţi în lumina soarelui.

– O să le spun să ne pregătească baia. Avem amîndoi nevoie.

Sophia s-a întors şi şi-a ascuns faţa la pieptul lui.

– În ritmul acesta vom rămîne aici întreaga zi.

– Nu pot decît să sper.

Spre surprinderea ei, angajaţii din Bow Street s-au străduit să se poarte de parcă nu se întîmplase nimic neobişnuit. Nimeni nu a privit-o în ochi, deşi era clar că mureau de curiozitate. Dar din respect pentru Ross– şi de teama lui– nu au scos nici un cuvînt legat de faptul că Sophia se culcase cu el, ceea ce era evident.

Domnul Vickery a primit sarcina de a găsi orice document pe care se afla numele lui John Sydney. Ross nu i-a explicat motivele pentru care trebuia

să răscolească vechile dosare. Procesul urma să fie laborios, pentru că trebuia să citească pagină cu pagină iar notiţele erau de-acum şterse. Probabil că avea să dureze cîteva zile.

– Sir Ross, a întrebat Vickery vizibil interesat, are vreo legătură cu domnişoara Sydney?

– Prefer să nu-ţi răspund. Şi aş dori să ţii secret acest nume şi să nu pomeneşti nimănui despre asta.

– Nici măcar lui sir Grant?

– Nimănui, a insistat Ross, privindu-l cu subînţeles.

În timp ce Vickery căuta printre hîrtii, Sophia îl ajuta pe Ross, care avea enorm de multă treabă. În plus faţă de responsabilităţile obişnuite, plănuia o serie de raiduri în mahalalele Londrei, în căutarea vagabonzilor. Şi mai fusese chemat să acţioneze pe post de arbitru într-un conflict al croitorilor care cereau salarii mai mari, lucru total nou pentru el.

Sophia îi asculta amuzată mormăielile pe cînd se pregătea să iasă din birou.

– O să dureze mult disputa?

– Ar fi bine să nu dureze, a spus el sumbru. Nu am dispoziţia necesară să ascult ore întregi vorbe-n vînt.

Ea i-a zîmbit.

– Sunt sigură că vei avea succes. Nu am nici un dubiu că poţi convinge pe oricine.

Expresia i s-a îmblînzit cînd a tras-o aproape şi s-a aplecat să o sărute.

– Tu eşti cea mai bună dovadă, nu-i aşa?

Exact cînd era pe punctul de a ieşi, au auzit o bătaie în uşă. Sophia i-a deschis lui Vickery şi a tresărit cînd i-a văzut strălucirea triumfătoare din ochi. În mînă ţinea un dosar.

– Sir Ross, a spus cu o satisfacţie vizibilă, am avut noroc şi am găsit imediat informaţiile pe care mi le-aţi cerut. Ar fi putut să dureze luni întregi, dar s-a întîmplat să dau peste cutia potrivită. Acum poate îmi spuneţi şi de ce...

– Îţi mulţumesc, i-a spus sec Ross întinzînd mîna după dosar. Aste este tot, Vickery. Ai făcut treabă bună.

Agentul era clar dezamăgit de faptul că nu avea să afle mai multe.

– Bănuiesc că îl veţi studia la întoarcere, după ce...

– Croitorii pot să mai aştepte, a spus ferm Ross. Închide uşa în urma ta, Vickery.

Uimit că un vechi dosar putea fi mai important decît un conflict, agentul s-a retras fără zgomot.

Sophia a tresărit cînd uşa s-a închis. Privea fascinată dosarul din mîna lui Ross.

– Nu trebuie să-l studiezi acum, i-a spus. Ar trebui să te achiţi de îndatoririle tale.

– la loc, a murmurat Ross, punîndu-i o mînă pe umăr. Ea l-a ascultat şi s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun. L-a urmărit cu privirea cum s-a apropiat de biroul din mahon şi a răsfirat filele. A rămas în picioare, aplecat asupra hîrtiilor.

Tăcerea era apăsătoare. Sophia se chinuia să-şi controleze ritmul respiraţiei, întrebîndu-se de ce era oare atît de nervoasă. La urma urmei, ştia aproape sigur ce scria în dosar şi îi spusese lui Ross că nu mai conta. Îl iertase şi aproape că-şi găsise liniştea. Chiar şi aşa, şi-a îngropat unghiile în perna scaunului cînd a văzut că Ross s-a încruntat.

Exact în clipa în care simţea că va înnebuni din cauza tensiunii, Ross a vorbit, fără să-şi ridice privirea din hîrţii:

– Acum îmi amintesc. Eu am prezidat şedinţa în ziua aceea. După ce i-am audiat pe toţi l-am condamnat pe John Sydney la zece luni închisoare. Era pe departe cea mai blîndă pedeapsă pe care i-o puteam da, ţinînd cont de fapte. Orice altă sentinţă ar fi declanşat un scandal public şi aş fi fost obligat să demisionez.

– Zece luni de închisoare pentru furtul unui portofel? a întrebat Sophia. Cu siguranţă a fost o pedeapsă exagerată!

Ross nu a privit-o.

– Fratele tău nu era un mărunt hoţ de buzunare, Sophia. Era tîlhar de drumul mare.

– Tîlhar de drumul mare? A clătinat din cap, neîncrezătoare. Nu, nu este posibil. Verişoara mea mi-a spus că...

– Fie nu a ştiut adevărul, fie a vrut să ţi-l ascundă, ca să te protejeze.

– Dar John avea doar paisprezece ani!

– Se alăturase unei bande de tîlhari şi comiteau jafuri pline de violenţă. În ziua aceea, cînd au fost aduşi la judecată, erau acuzaţi de crimă. Nu ştiu pentru care motiv Sydney nu a spus că avea titlu nobiliar – am presupus cu toţii că era un om de rînd.

Sophia îl privea cu ochi goi. Ross şi-a continuat monologul:

– Au oprit o trăsură în care se aflau două femei, un copil şi un domn în vîrstă. Nu numai că le-au luat bijuteriile şi ceasurile, dar unul dintre ei, pe nume Hawkins, i-a luat copilului suzeta din argint. Din declaraţiile femeilor am aflat că acesta a început să plîngă în hohote iar bătrînul a cerut să-i fie înapoiată suzeta. A urmat o încăierare iar Hawkins l-a lovit pe bătrîn cu patul pistolului. Omul a căzut la pămînt şi a murit, nu se ştie clar dacă din cauză că s-a lovit la cap sau din cauza sperieturii. Cînd au fost aduşi în faţa mea, publicul era deja foarte pornit. Cei trei tîlhari mai în vîrstă au fost condamnaţi la moarte şi executaţi imediat. Pentru că John Sydney era foarte tînăr şi mai ales pentru că nu îl atacase personal pe bătrîn am reuşit să-i dau o sentinţă mai uşoară. L-am trimis la închisoare, ceea ce mi-a atras o mulţime de critici, pentru că multă lume ar fi vrut să-l vadă mort.

– Nu pot să cred că este vorba de fratele meu, a şoptit Sophia. John nu putea fi capabil de aşa ceva.

Ross a cîntărit cu grijă răspunsul:

– Nici un tînăr nu ar putea supravieţui nepătat în această lume subterană. Probabil că a început cu furtişaguri, dar apoi a trecut la tîlhării.

Sophia era ameţită şi deopotrivă ruşinată de aceste descoperiri:

– Şi în tot acest timp eu te-am acuzat pe tine de nedreptate, a reuşit ea să spună. Iar tu de fapt nu ai făcut altceva decît să încerci să-l ajuţi.

Ross contempla hîrtia din faţa ochilor, trecîndu-şi degetele peste scrisul aproape şters.

– Îmi amintesc că mi s-a părut că am văzut ceva la el, că mi s-a părut că merita salvat, a spus absent. Părea implicat în ceva ce nu putuse controla. A continuat să privească atent documentul. Ceva mă nelinişteşte, totuşi, a murmurat. Simt că îmi scapă ceva... că există o legătură pe care ar trebui să o fac, dar al naibii să fiu dacă ştiu care.

Sophia a clătinat uşor din cap.

– Îmi pare atît de rău...

El a ridicat privirea şi a privit-o cu blîndeţe:

– Pentru ce?

– Pentru că am încercat să te spionez... pentru că am căutat răzbunare, deşi nu trebuia... pentru că te-am pus într-o postură imposibilă. S-a ridicat cu greu, cu inima bătîndu-i cu putere. Abia dacă mai putea respira.

Ross a venit spre ea şi a încercat să o îmbrăţişeze, dar ea l-a respins.

– Cel mai bun lucru pe care aş putea să-l fac pentru tine ar fi să dispar.

A prins-o de braţe şi a zgîlţîit-o uşor.

– Uită-te la mine, Sophia, i-a cerut. Vocea avea o tonalitate ascuţită, de parcă ar fi fost furios sau poate speriat. Uită-te la mine, la naiba! Te voi găsi oriunde. Indiferent de cît de departe te vei ascunde. Aşa că să-ţi iasă din minte gîndul acesta.

Sophia a dat din cap, deşi mintea îi rătăcea.

– Promite-mi, a continuat el, că nu vei face vreo prostie azi, cît timp voi lipsi. Rămîi aici. Cînd mă voi întoarce vom sta de vorbă şi totul se va rezolva. Bine? Pentru că ea nu i-a răspuns, a ridicat-o pe vîrfuri şi a privit-o în ochi: bine?

– Bine, a repetat ea în şoaptă. Te voi aştepta.

CAPITOLUL 13

Ross urma să lipsească întreaga zi, aşa că Sophia nu avea mare lucru de făcut la birou. S-a hotărît să inventarieze cămările. Nu se aşteptase să afle asemenea lucruri îngrozitoare despre fratele ei. Abia dacă mai putea gîndi. S-a apucat mecanic de treabă, simţindu-se înfrîntă şi epuizată, cînd brusc ceva a scos-o din această stare.

Un miros îngrozitor venea de pe unul din rafturi. Sophia a căutat dezgustată sursa acestuia:

– Dumnezeule, ce să fie?

Eliza a auzit-o şi a băgat capul pe uşă. Sophiei nu i-a luat mult să descopere că mirosul venea de la un somon care începuse să se strice.

– Am putea să-l băgăm în oţet sau în zeamă de lămîie, a sugerat Eliza, nesigură. Poate scăpăm de miros. Că nu e stricat de tot, cred eu.

Sophia l-a acoperit cu o cîrpă şi l-a luat de pe raft.

– *Nimic* nu mai poate salva peştele acesta, Eliza. E împuţit din cap pînă la coadă.

– Îl acopăr imediat, a spus fata aducînd un ziar vechi. L-a împachetat bine şi mirosul a început să dispară.

– Lucie l-a cumpărat azi-dimineaţă de la Lannigan, nu-i aşa?

Eliza a dat din cap.

– I-a spus că e proaspăt.

– Proaspăt! a pufnit Sophia.

– O să-i spun să-l ducă înapoi, atunci. Numai că acum am trimis-o să cumpere nişte flori.

– Îl duc eu înapoi, a spus Sophia, ştiind că genunchiul continua să o supere pe Eliza şi că era ceva distanţă pînă la prăvălie. Mişcarea avea să-i facă bine şi poate că reuşea să-şi mai limpezească şi din gînduri. Vreau să-i spun vreo două lui Lannigan. Cum a îndrăznit să îi vîndă lui sir Ross un asemenea peşte?

– Va trebui să mai aştepţi, domnişoară Sydney. Ernest a plecat să-i facă nişte comisioane lui sir Grant.

– Pot să merg şi singură. Nu e chiar atît de departe. Mă întorc înainte ca cineva să-şi dea seama că lipsesc.

– Dar sir Ross ne-a repetat de nu ştiu cîte ori că trebuie să ieşi doar însoţită. Dacă păţeşti ceva...

– Ce să păţesc? Doar nu mă aventurez în vreun carter rău famat. Mă duc doar pînă la pescărie.

– Dar sir Ross...

– Mă descurc eu cu el, a murmurat Sophia şi s-a dus să-şi pună boneta.

Confruntat cu reproşurile Sophiei, care i-a amintit ce făcuse sir Ross pentru el în trecut, Lannigan nu mai contenea cu scuzele:

– A fost o greşeală, a spus ferindu-şi privirea. Era foarte stînjenit. N-aş trimite niciodată un somon ca acesta în Bow Street! Şi mai ales lui sir Ross! S-a luminat la faţă pentru că găsise o explicaţie: zăpăcita aia de Eliza a luat alt peşte!

– Ei bine, i-a răspuns Sophia, aş vrea să-l schimb cu cel bun.

– Bineînţeles, domnişoară. I-a luat pachetul din mînă şi s-a dus glonţ în spate, mormăind: doar ce-i mai bun pentru sir Ross, asta spun mereu...

În timp ce aştepta să-i fie împachetat peştele cel proaspăt, Sophia a auzit zgomote venind din stradă, Curioasă, s-a apropiat de geam şi a văzut o mulţime de oameni adunaţi în faţa clădirii de peste drum.

– Mă întreb la ce se uită.

Lannigan i-a răspuns cu mîndrie în glas:

– Gentry a ieşit din nou la vînătoare.

– Nick Gentry? Sophia s-a uitat peste umăr la negustor, surprinsă. Încearcă să prindă pe cineva?

Lannigan a scos o hîrtie maro şi a aşezat pe ea peştele.

– Gentry acesta e ca o vulpe de şiret. Se pricepe la prins hoţii, la fel cum se pricepea cîndva Morgan, acesta-i adevărul.

Sophia s-a uitat din nou pe geam, bănuind că toată acea mulţime îl aştepta pe Gentry să iasă din clădire.

– Poate că s-o pricepe la prins hoţii, dar rămîne un infractor. Eu una nu l-aş insulta pe sir Grant cu asemenea comparaţie, dat fiind că el este un bărbat foarte onorabil.

– Înţeleg, domnişoară. Lannigan a legat pachetul cu o sfoară. Dar şi Gentry e al naibii de isteţ.

Sophia era uimită de interesul şi admiraţia publicului faţă de acest om. Cum putea farmecul său să orbească într-atît masele?

Lannigan s-a apropiat de geam şi i-a întins peştele.

– Domnişoară Sydney, l-ai zărit cumva pe Gentry cînd a fost adus în Bow Street?

– Nu. Sophia s-a încruntat, gînditoare, amintindu-şi cît de furios fusese Ross cînd ea dăduse buzna în încăpere. Îl văzuse doar din spate pe faimosul Gentry.

– Trăsura lui e oprită chiar după colţ. Dacă aştepţi acolo, poţi să-l zăreşti.

Sophia a rîs:

– Am altele mai bune de făcut decît să-l pîndesc pe un ticălos ca Nick Gentry.

A ezitat însă după ce a ieşit din prăvălie . S-a uitat în josul aleii şi a văzut o trăsură neagră, din lemn lăcuit, cu ornamente masive aurii. Era exact obiectul extravagant şi lipsit de bun-gust pe care l-ar fi cumpărat cineva din venituri nelegale. Vizitiul

aştepta cu o expresie plictisită în timp ce lîngă uşă stătea un lacheu înarmat.

Sophia nu înţelegea de ce era atît de curioasă în ceea ce-l privea pe Nick Gentry. Poate pentru că Ross îl dispreţuia atît de mult. Deşi pretindea că apăra legea, el era doar un infractor fără inimă. Şantaj, crimă organizată, înscenări, jafuri – cu asta se ocupa Nick Gentry. Era un ultraj adus moralei. Cu toate astea însă lumea îl considera un erou.

Brusc mulţimea s-a împărţit în două, lăsînd o siluetă să treacă. Avea un fel arogant de a păşi, o încredere neţărmurită de sine care se reflecta în modul în care îşi mişca umerii. În timp ce trecea, oamenii îl băteau pe umăr, pe spate, strigînd:

– Bravo, Gentry!

– Ura pentru *Cîinele negru*!

Cîinele negru? Sophia a strîmbat din nas, dezgustată de poreclă. S-a lipit de zid şi l-a urmărit cu privirea cum se apropia. Era tînăr şi înalt, a constatat ea cu surprindere. Avea nasul drept, elegant, trăsături bine conturate şi ochi albaştri plini de viaţă. Ca şi agenţii de pe Bow Street, denota încredere prin atitudinea lui. Părul era închis la culoare şi era foarte bronzat, ceea ce făcea ca dinţii să-i pară neobişnuit de albi atunci cînd rîdea. Dar era totodată de o răceală stranie... aducea cu un animal sălbatic. Sophia s-a cutremurat, deşi nu era deloc frig afară.

Slujitorul înarmat a deschis uşa trăsurii iar Gentry s-a pregătit să urce. S-a oprit însă, aparent

fără vreun motiv, cu mîna pe lemnul lăcuit. A rămas nemişcat cîteva clipe, ca şi cum ar fi ascultat un sunet pe care nimeni altul nu-l putea auzi. S-a întors încet şi a dat cu ochii de Sophia. Ea i-a întîlnit privirea, prinsă în cursa ochilor lui intenşi.

Mulţimea, strada, cerul – totul părea să fi dispărut. Rămăseseră doar ei doi. Sophia l-a recunoscut pe străinul misterios de la Silverhill Park, cel care îi dăduse colierul cu diamante. Dar cum era posibil? Ce-ar fi putut să vrea de la ea unul ca Nick Gentry? A scăpat peştele din mînă şi a început să respire greu.

Se uita împietrită cum se apropia de ea, palid în ciuda bronzului. S-a oprit în faţa ei, a dat să întindă mîna spre ea dar s-a oprit, continuînd să-i susţină privirea. După care a părut să ia o hotărîre. A luat-o de mînă.

– Vino cu mine, i-a spus. Nu-ţi fac nici un rău.

Uimită că îndrăznise să o atingă, Sophia i s-a împotrivit. A încercat să-şi elibereze încheietura.

– Dă-mi drumul, i-a spus. Dacă păţesc ceva, sir Ross te va omorî.

El s-a apropiat şi mai mult şi i-a şoptit la ureche:

– Vrei să ştii ce s-a întîmplat cu John Sydney?

S-a dat un pas înapoi, aproape lovindu-se cu capul de zid.

– Ce ştii tu despre fratele meu?

El i-a zîmbit ironic:

– Vino.

Văzînd că Gentry pleca însoţit de o femeie frumoasă, mulţimea a început să strige urale şi să aplaude. Speriată şi curioasă deopotrivă, Sophia s-a sprijinit de pernele din piele. Uşa s-a închis iar cei şase cai au pornit la trap.

– Unde mergem? a întrebat tensionată Sophia. Şi de ce ai pomenit numele fratelui meu? Şi de ce mi-ai dat colierul şi...

Gentry a ridicat mîinile, prefăcîndu-se că se preda.

– Aşteaptă. Îţi voi explica totul. Doar... ai puţină răbdare.

A întins mîna spre compartimentul de pe uşă şi a scos de acolo un pahar şi o sticlă cu un lichid de culoarea ambrei. Mîinile îi tremurau violent, aşa că i-a fost foarte greu să toarne în pahar. Sophia nu-şi dădea seama dacă era din cauza hurducăturilor sau dintr-o altă pricină. A abandonat încercările, înjurînd printre dinţi, şi a dus sticla la gură.

A pus cu grijă paharul şi sticla la locul lor şi şi-a aşezat palmele mari pe genunchi.

– Mergem acasă la mine, pe West Street. Este aproape de Fleet Ditch.

Sophia nu şi-a putut reprima un sunet de dezgust. Locul era una dintre cele mai periculoase zone din Londra, adăpostind numeroşi hoţi şi fugari. Era chiar la intersecţia dintre închisorile Newgate, Ludgate şi Fleet. Iar canalul colector Fleet Ditch răspîndea în jur un miros îngrozitor.

– Cu mine vei fi în siguranţă, i-a spus Gentry. Nu vreau decît să vorbesc cu tine între patru ochi.

– De ce cu mine? l-a întrebat ea. Ce am făcut eu de ţi-am atras atenţia? Nu ne-am cunoscut niciodată şi sînt sigură că nu avem nici prieteni comuni.

– Vei înţelege după ce îţi voi explica unele lucruri.

Înghesuită într-un colţ, Sophia i-a aruncat o privire rece.

– Explică-mi, atunci. După care te rog să mă duci înapoi în Bow Street.

Gentry părea amuzat de curajul ei, dar părea totodată să o admire.

– Ne-am înţeles. Voiam să vorbesc cu tine despre ultimele zile din viaţa lui John Sydney.

– L-ai cunoscut pe fratele meu?

El a dat din cap.

– Eram şi eu închis atunci cînd a murit.

– De ce te-aş crede?

– Ce motiv aş avea să te mint? Ceva în ochii lui a convins-o. Cuvintele lui ajungeau exact la rana lăsată deschisă de moartea lui John. Nimeni nu îi spusese cît suferise el la închisoare sau cum murise. Tînjise dintotdeauna să ştie, dar acum se temea de ce putea afla.

– Continuă, a spus ea.

Gentry a vorbit rar, dîndu-i ocazia să digere informaţiile:

– Eram pe Scarborough, pe Tamisa. Şase sute de deţinuţi erau închişi sub punte, unii în celule,

dar majoritatea cu o greutate legată cu un lanţ de picior. Hoţi, criminali, hoţi de buzunare – toţi aveau parte de acelaşi tratament, indiferent de faptele comise. Pentru cei mai tineri, ca mine şi ca John, era cel mai rău.

– În ce fel? a reuşit Sophia să-întrebe.

– Eram puşi în lanţuri alături de bărbaţi care nu mai... A făcut o pauză, căutînd cuvintele potrivite. Bărbaţi care nu mai „cunoscuseră" demult o femeie. Înţelegi ce vreau să spun?

Ea a dat din cap.

– Cînd un bărbat ajunge într-o asemenea stare, e dispus să facă lucruri la care altminteri nici nu s-ar gîndi. S-a oprit, privind în depărtare, ca şi cum avea din nou totul în faţa ochilor. Lucruri care nu se pot spune.

Sophia tăcea, oripilată. Nu se putea abţine însă să nu se întrebe de ce îi mărturisea Gentry toate astea unei femei pe care nici nu o cunoştea?

El a continuat pe un ton grav:

– Prizonierii erau flămînzi şi bolnavi. Stăteam cu toţii laolaltă: cei vii, cei care erau pe moarte, cei care muriseră deja. În fiecare dimineaţă cadavrele erau duse pe punte, apoi cărate pe ţărm şi arse.

– Povesteşte-mi de fratele meu, a spus Sophia încercînd să nu-i tremure vocea.

Privirea lui Gentry a întîlnit-o pe a ei.

– John s-a împrietenit cu un băiat de o vîrstă cu el. Încercau să se protejeze unul pe altul, se ajutau atunci cînd puteau şi vorbeau despre ziua în care

aveau să fie liberi. Deşi era o dovadă de egoism din partea lui, John se gîndea cu groază la ziua în care băiatul urma să fie eliberat. Şi ziua aceea se apropia. Iar cînd prietenul lui avea să fie liber, el ştia că va rămîne din nou singur.

A făcut o pauză şi şi-a trecut mîna prin păr. Părea să-i fie tot mai greu să vorbească.

– Soarta a făcut ca să izbucnească o epidemie de holeră chiar cu două săptămîni înainte de eliberare. Prietenul lui s-a îmbolnăvit şi a murit. John a sesizat imediat şansa care se ivise. Prietenul lui murise, aşa că putea cu uşurinţă să-i ia locul.

Sophia era uluită:

– Poftim?

El nu a privit-o.

– Dacă îi lua identitatea, putea fi eliberat în cîteva zile, în loc să petreacă acolo un an. Ştia că nu va mai rezista atît. Aşa că şi-a schimbat hainele cu ale lui, peste noapte, iar a doua zi dimineaţă a predat cadavrul ca fiind al lui John Sydney.

Trăsura s-a oprit şi mirosul din Fleet Ditch a năvălit înăuntru. Inima Sophiei bătea necontrolat, aerul părea să nu-i mai ajungă la plămîni.

– Dar nu are sens, a spus, împietrită. Dacă povestea ta este adevărată, înseamnă că...

– Numele băiatului mort era Nick Gentry.

Sophia a izbucnit în lacrimi.

– Nu, a suspinat ea. Nu e adevărat! De ce îmi faci asta? Du-mă înapoi în Bow Street!

Printre lacrimi l-a văzut apropiindu-se.

– Nu mă recunoşti, Sophia? a întrebat-o în şoaptă. A şocat-o atunci cînd s-a prăbuşit în genunchi şi şi-a îngropat faţa în faldurile fustei ei, încleştîndu-şi mîinile în ea.

I-a atins încheietura. În centru avea un semn în formă de stea. Acelaşi semn pe care îl căpătase John în copilărie, atunci cînd din neglijenţă îşi lipise mîna de vătraiul încins. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. I-a acoperit semnul cu mîna ei.

El a ridicat capul şi a privit-o cu ochii lui albaştri, care semănau leit cu ai ei. Abia acum îşi dădea seama de asta.

– Te rog, i-a şoptit el.

– Înţeleg, a spus ea nesigură. Te cred, John. Te recunosc. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat, dar te-ai schimbat mult.

Sophia nu ştia dacă să se bucure sau să se întristeze:

– De ce nu ai venit la mine, cu ani în urmă? Am fost atît de singură! De ce ai rămas departe şi m-ai lăsat să te jelesc?

El şi-a şters ochii cu mîneca hainei şi a oftat:

– Vorbim înăuntru.

Lacheul a deschis uşa iar Gentry – John – a coborît dintr-un salt şi i-a întins mîna să o ajute. Ea a pus o mînă pe umărul lui, simţind cum el o prindea de talie. A lăsat-o cu grijă jos, dar genunchii îi tremurau şi a simţit că se prăbuşea din picioare.

Gentry a prins-o imediat:

– Te ţin eu. Îmi pare rău – a fost un şoc pentru tine.

– Sînt bine, a spus ea în şoaptă, încercînd să-l îndepărteze.

Gentry a continuat să o susţină şi a condus-o spre intrare. Clădirea fusese cîndva o tavernă. Sophia a tresărit cînd s-a uitat în jur: era ca un coşmar. În această zonă a Londrei pînă şi cei mai buni agenţi evitau să vină. Cei care umpleau străzile abia dacă aduceau cu oamenii, gri la faţă şi murdari, cu hainele zdrenţuite, ca nişte fantome.

Mormane de gunoaie zăceau peste tot, mirosul de canalizare se amesteca cu altul şi mai greu, care venea de la un abator. Îi lăcrimau ochii. Zgomote şi agitaţie veneau de peste tot: strigătele cerşetorilor şi copiilor, sunetele scoase de porci şi găini, gemetele beţivilor şi, ocazional, cîte un foc de armă.

Gentry i-a privit chipul şi a zîmbit cînd i-a surprins reacţia.

– Nu e ca în Mayfair, nu-i aşa? Nu te teme, te vei obişnui imediat cu mirosul. Eu nici nu-l mai simt de-acum.

– De ce ai ales să locuieşti aici? l-a întrebat respirînd cu greu în aerul îmbîcsit. Lumea spune că ai bani. Sunt sigură că îţi poţi permite ceva mai bun.

– Oh, am şi birouri elegante, în centru, a asigurat-o el. Acolo mă întîlnesc cu clienţi bogaţi sau politicieni. Dar aici se găsesc toate închisorile iar eu am nevoie să pot ajunge repede la ele. Plus de

asta, aici locuiesc mai toţi hoţii vestiţi, pentru că se simt în siguranţă. Aici îşi plănuiesc jafurile, aici beau şi joacă jocuri de noroc.

– Iar tu eşti cel mai vestit dintre toţi? l-a întrebat Sophia, urmîndu-l prin labirintul de coridoare şi scări secrete.

– Se poate spune şi aşa, i-a răspuns el fără umbră de ruşine. Dar în majoritatea timpului mă ocup cu prinderea de hoţi– şi mă pricep de minune.

– Dar nu ai fost hărăzit să trăieşti aşa, a murmurat ea, oripilată de ce ajunsese fratele ei.

– Iar tu te-ai născut să fii servitoare? a replicat el, ironic. Nu încerca să mă judeci, Sophia. Am făcut amîndoi ce ne-am priceput ca să supravieţuim.

S-au apropiat de o uşă masivă din capătul unui coridor strîmt iar Gentry i-a deschis uşa.

Cînd a intrat, Sophia a fost uimită de camerele elegant mobilate. Pereţii erau acoperiţi cu oglinzi imense, cu rame aurii ornamentate în stil baroc. Piesele de mobilier erau şi ele aurite, tapiţate în brocarturi fine iar ferestrele erau acoperite cu draperii grele din catifea gri-albăstruie.

Uimită de ce vedea în jurul ei, într-o clădire care părea să stea să cadă, Sophia a făcut ochii mari. El a zîmbit nonşalant:

– Doar pentru că locuiesc în West Side nu înseamnă că trebuie să trăiesc prost.

Slăbită în urma celui mai mare şoc din viaţa ei, Sophia s-a aşezat pe un scaun. Gentry a turnat ceva de băut în două pahare şi i-a întins şi ei unul.

– Bea-l, a îndemnat-o.

Ea l-a ascultat, savurînd senzaţia de căldură pe care i-o dădea coniacul. Fratele ei s-a aşezat alături şi l-a dat pe gît ca pe apă. Rămăsese cu privirea aţintită asupra ei, clătinînd din cap:

– Nu-mi vine să cred că eşti aici cu adevărat. Ani întregi m-am întrebat ce s-a ales de tine.

– Ai fi putut să-mi dai de ştire că trăieşti, i-a spus ea cu răceală în glas.

– Da, aş fi putut.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

El privea fix paharul gol.

– M-am gîndit că e mai bine pentru tine să nu ştii. Duc o viaţă periculoasă şi destul de dubioasă, aşa că nu am vrut să-ţi fie ruşine cu un frate ca mine. Am fost convins că te-ai măritat demult cu vreun bărbat cumsecade din sat, că ai deja copii. Şi cînd acolo eşti *fată bătrînă*! În gura lui, cuvintele păreau un blestem. Pentru numele lui Dumnezeu, Sophia, de ce eşti doar o biată servitoare? Şi tocmai pe Bow Street!

– Cine să fi vrut să se însoare cu mine, John? l-a întrebat ea ironică. Nu am zestre, nu am familie, nimic nu mă recomandă cu excepţia unui chip plăcut, dar care te asigur că nu are nici o valoare în ochii fermierilor din sat. Singura cerere în căsătorie am primit-o de la brutarul satului, în

bărbat gras de două ori mai în vîrstă decît mine. Să lucrez pentru verişoara Ernestine mi s-a părut cea mai bună soluţie. Cît priveşte munca mea din Bow Street... îmi place acolo.

Era tentată să-i povestească despre scurta ei idilă cu Anthony, cel care se folosise de ea şi apoi o trădase. Dar a decis că era mai bine să tacă, dat fiind temperamentul fratelui ei. Sigur ar fi aranjat să fie ucis sau torturat.

Gentry a pufnit auzind că ea pomenea de Bow Street.

– Nu e un loc potrivit pentru tine. Agenţii aceia nu sînt cu nimic mai buni decît ticăloşii care lucrează pentru mine. Iar dacă aud că ticălosul acela de Cannon nu se poartă frumos cu tine...

– Nimeni nu se poartă urît cu mine, l-a întrerupt Sophia. Iar sir Ross este foarte amabil.

– Da, bineînţeles, i-a răspuns sarcastic Gentry.

Amintindu-şi că iubitul ei era duşmanul de moarte al fratelui ei, Sophia a simţit un junghi în inimă. Totul avea să se schimbe de-acum, şi-a spus cu tristeţe. Ross îi trecuse cu vederea o mulţime de lucruri. Dar faptul că Nick Gentry era fratele ei... aşa ceva nu putea fi trecut cu vederea. Situaţia era într-atît de complicată şi de stranie încît nu şi-a putut stăpîni un zîmbet amar.

– La ce te gîndeşti? a întrebat-o Gentry.

Ea a clătinat din cap iar zîmbetul i s-a stins. Nu era cazul ca el să ştie despre idila ei cu magistratul şef din Bow Street. Nu acum, cînd era foarte

probabil ca ea să se sfîrşească. A încercat să alunge gîndurile negre şi şi-a studiat cu atenţie fratele.

De mic promitea să fie frumos, iar acest lucru se îndeplinise cu prisosinţă. La douăzeci şi cinci de ani, avea o ţinută elegantă şi supleţea unui tigru. Trăsăturile îi erau dramatice, bine conturate, cu linii puternice. Sprîncenele groase erau aşezate deasupra unor ochi remarcabil de frumoşi. Erau de un albastru atît de închis încît pupilele negre aproape că se topeau în irişii intenşi. Dar toată această frumuseţe nu reuşea să mascheze o cruzime care pe ea o înspăimînta. Gentry părea capabil de orice: să fure, să mintă sau chiar să ucidă fără vreo remuşcare. În el nu era nici urmă de blîndeţe, de parcă orice urmă de compasiune fusese alungată cu mult timp în urmă. Dar rămînea fratele ei.

I-a atins obrazul:

– Nu mai speram să fii în viaţă.

El i-a îndepărtat uşor mîna, ca şi cum nu ar fi suportat atingerea nimănui.

– Am fost şocat cînd te-am văzut acolo, în Bow Street. Te-am recunoscut imediat, chiar înainte de a-ţi auzi numele. Şi-a încleştat fălcile. Cînd ticălosul de Cannon a strigat la tine, am crezut că-l sfîşii...

– Nu, l-a întrerupt ea. Era îngrijorat pentru mine. Încerca să mă protejeze.

Sclipirea feroce nu i-a dispărut din ochi.

– Eşti o doamnă, Sophia. Nimeni nu are dreptul să te trateze ca pe o servitoare.

Ea a zîmbit cu tristeţe.

– Da, sînt o doamnă prin naştere... iar tu eşti un gentleman. Dar nu ne-ar lua nimeni drept aristocraţi, nu crezi? Cum el nu i-a răspuns, Sophia a continuat: am auzit lucruri îngrozitoare despre tine. Despre Nick Gentry, de fapt.

– Spune-mi Nick, i-a răspuns el. John Sydney nu mai există. Îmi aduc aminte prea puţine lucruri din viaţa mea de dinainte de a fi închis, nici *nu vreau* să-mi amintesc. Nu sînt vinovat nici pentru jumătate din faptele de care sînt acuzat, dar încurajez toate zvonurile şi nu neg niciunul, oricît de cumplit ar fi. Am nevoie de o astfel de reputaţie. Vreau ca oamenii să mă privească cu teamă şi respect. E bine pentru afaceri.

– Vrei să spui că nu ai furat, că nu i-ai înscenat nimănui nimic, că nu ai şantajat...

Gentry a întrerupt-o iritat.

– Nu sînt un sfînt.

Deşi cuvintele lui o întristau, aproape că i-a venit să rîdă auzindu-l.

El a strîns din ochi:

– Nu fac altceva decît să profit de cei care merită să fie trataţi aşa. În plus, niciodată nu m-am lăudat cu faptele bune.

– Cum ar fi?

– Mă pricep al naibii de bine să prind hoţi. Eu şi oamenii mei am capturat de două ori mai mulţi decît sir Ross şi agenţii lui.

– Lumea spune că de multe ori măsluieşti dovezile. Că le smulgi mărturii care nu sînt adevărate.

– Fac ce trebuie, a spus el sec. Iar dacă infractorii pe care îi arestez nu sînt vinovaţi de o faptă anume, să fii sigură că se fac vinovaţi de cel puţin alte zece.

– Dar de ce nu...

– Ajunge, i-a retezat-o el, apropiindu-se de bufet. Nu vreau să mai discut despre asta.

Şi-a turnat încă un pahar şi l-a dat peste cap. Sophiei nu-i venea să creadă că acel străin barbar putea fi fratele ei.

– Nick, de ce mi-ai făcut acele daruri? Aproape că mi-am pierdut minţile întrebîndu-mă cine mi le-a trimis. Şi m-am temut îngrozitor că sir Ross ar putea să creadă că am un iubit secret.

– Îmi pare rău, i-a spus el zîmbind. Am vrut să fiu... binefăcătorul tău. Să-ţi ofer lucrurile pe care le meriţi. Nici nu mă gîndeam să ne mai întîlnim vreodată. Dar nevoia de a te vedea a devenit într-atît de mare încît n-am mai putut suporta.

– De aceea ai venit la Silverhill Park?

El a afişat zîmbetul unui şcolar ghiduş:

– Mi-a surîs ideea să mă strecor chiar sub nasul lui Cannon. Şi ştiam că pot trece neobservat prin mulţime. Totul a fost chiar mult prea uşor, doar era vorba de un bal mascat.

– Colierul este de furat?

– Bineînţeles că nu, i-a răspuns indignat. Sînt bogat, Sophia. Vreau să-ţi cumpăr o casă undeva...

în Franţa sau Italia... unde să trăieşti ca o regină. Îţi deschid un cont, ca să nu mai trebuiască să-ţi faci griji pentru ziua de mîine.

Sophia rămăsese cu gura căscată:

– John... Nick... nu vreau să plec din ţară! Tot ce contează pentru mine este aici.

– Oh? Vocea lui devenise periculos de blîndă. Şi ce anume te-ar putea reţine aici?

CAPITOLUL 14

Strigătele demonstranţilor furioşi străbăteau dincolo de pereţii tavernei din Threadneedle. Toţi stăteau cu gîturile întinse, încercînd să ajungă cu privirea pînă la masa la care stătea Ross, alături de reprezentanţii croitorilor şi de cei ai patronilor. În primele ore ale negocierilor, Ross ascultase plîngerile ambelor părţi. Spiritele păreau însă să se încingă şi a înţeles că discuţiile aveau să se prelungească pînă tîrziu în noapte. A încercat să nu se mai gîndească la Sophia şi la cît de nerăbdător era să ajungă acasă, la ea.

O chelneriţă dată cu tone de parfum ieftin, ca să mascheze celelalte mirosuri, i-a adus un ibric cu cafea.

– Poftim, sir Ross, i-a spus şi i-a turnat în ceaşcă, lipindu-şi în mod deliberat sînul de umărul lui în timp ce se apleca. Mai doreşti ceva? *Orice?*

Obişnuit de-acum cu asemenea propuneri, Ross i-a zîmbit politicos, dar rece:

– Eşti foarte amabilă, dar nu.

Ea a fost vizibil dezamăgită.

– Poate mai tîrziu, sau altădată. S-a îndepărtat legănîndu-şi şoldurile.

Brewer, unul dintre reprezentanţii croitorilor l-a privit şmechereşte:

– Înţeleg ce faci, sir Ross. Dacă te prefaci că nu doreşti o femeie ea se va strădui şi mai tare să te atragă. Nu-i aşa? Eşti tare viclean... Pun pariu că reuşeşti să înţelegi femeile.

Ross a zîmbit:

– Sînt două lucruri pe care un bărbat nu ar trebui să le facă niciodată, Brewer. Primul: să nu lase o femeie să-l aştepte. Iar al doilea este să nu pretindă că le înţelege.

Privirea i-a fost atrasă de o siluetă masivă care intra în tavernă. Era sir Grant Morgan, al cărui cap era deasupra tuturor. L-a reperat imediat pe Ross şi s-a apropiat, făcîndu-şi loc prin mulţime. Oamenii se dădeau imediat deoparte, nefiind prea dornici să-i stea în cale uriaşului.

Ross şi-a dat imediat seama că ceva nu era în ordine.

– De ce-ai venit, Morgan?

– Colierul, i-a răspuns scurt fostul agent, avînd grijă să nu fie auzit de altcineva. L-am găsit pe bijutierul care l-a lucrat. Este Daniel Highmore, din Bond Street. L-am făcut să-mi spună cine l-a cumpărat de la el.

Ross era nerăbdător să-l descopere în sfîrşit pe cel care o urmărea pe Sophia.

– Cine este?

– Nick Gentry.

Lui Ross nu-i venea să creadă. Uimirea de început a fost înlocuită de dorinţa pur masculină de a-l omorî.

– Probabil că a văzut-o pe Sophia cînd l-am adus în Bow Street. Dumnezeule, îl fac una cu pămîntul! Conştient că lumea din jur devenise brusc curioasă şi că îşi atrăsese o mulţime de priviri, Ross a coborît tonul: trebuie să preiei tu negocierile, Morgan. Eu mă duc să-i fac o vizită lui Gentry.

– Aşteaptă! a protestat Morgan. Nu am arbitrat niciodată o dispută profesională.

– Ei bine, a venit momentul să înveţi. Succes. Cu aceste cuvinte, Ross a ieşit glonţ din tavernă.

Sophia nu mai ştia ce să creadă despre fratele ei. În timp ce stăteau de vorbă, încerca să-l înţeleagă pe John cel de acum. Era un personaj complex, căruia nu-i păsa prea mult nici de viaţa lui, nici de ale altora. *Cu cît este hoţul mai priceput, cu atît are mai mult noroc,* era o zicală pe care o auzise deseori pe Bow Street şi i se potrivea de minune lui Nick Gentry. Era un tîlhar, cînd fermecător, cînd crud, un bărbat ambiţios cu sînge albastru care nu moştenise pămînturi întinse, nu avusese parte de educaţie sau avere. Aşa că încercase să

capete putere prin alte mijloace. Se părea că era atît de sălbatic pe cît era de inteligent, atît de crud pe cît era de încrezător.

I-a povestit despre anii petrecuţi în Shropshire, despre dorinţa de a-i răzbuna „moartea" şi despre planul ei de a veni la Londra, ca să-l distrugă pe sir Ross Cannon.

– Cum aveai de gînd să faci asta? a întrebat-o Gentry privind-o atent.

Sophia a roşit şi i-a răspuns doar pe jumătate:

– Voiam să încerc să aflu informaţii compromiţătoare din dosare. Ar fi vrut să fie complet sinceră, dar instinctul îi spunea că ar fi fost o prostie să-i spună despre idila cu Ross. Erau, la urma urmei, duşmani de moarte.

– Ce fată deşteaptă! a murmurat Gentry. Chiar ai acces la dosarele din Bow Street?

– Da, dar...

– Excelent. S-a sprijinit de spătarul scaunului, studiindu-şi vîrfurile pantofilor. Ai putea afla una-alta pentru mine. Prezenţa ta acolo îmi poate fi de ajutor.

Sophia a clătinat hotărîtă din cap:

– John, nu am de gînd să fac pe spionul pentru tine.

– Doar cîteva mărunţişuri, a şoptit el. Doar vrei să mă ajuţi, nu-i aşa? Iar eu te voi ajuta pe tine. Şi amîndoi ne vom răzbuna pe Cannon.

– Dar voiam să mă răzbun pentru că am crezut că te-a trimis la moarte.

Gentry s-a strîmbat:

– Păi chiar m-a trimis. Iar dacă am supravieţuit, nu lui trebuie să-i mulţumesc!

– Oricare altul te-ar fi condamnat la moarte prin spînzurătoare fără cea mai mică ezitare, a spus Sophia. După tot ce ai făcut: i-ai tîlhărit pe cei din trăsură, ai cauzat moartea acelui biet bătrîn...

– Nu l-am lovit eu în cap, s-a apărat Gentry. Eu nu aveam de gînd decît să fur.

– Nu contează ce intenţii aveai. Acesta a fost rezultatul. Ai fost complice la crimă. I-a privit chipul împietrit şi a continuat, pe un ton mai blînd: dar trecutul nu poate fi schimbat. Tot ce putem face este să privim în viitor. Nu poţi să vrei să continui aşa, John.

– De ce nu?

– Pentru că nu eşti invulnerabil. Pentru că vei face o greşeală, mai devreme sau mai tîrziu, una care te va trimite la ştreang. Şi nu aş putea suporta să te pierd a doua oară. Şi apoi asta nu e viaţa care ţi se potriveşte. Noi nu sîntem făcuţi să...

– Este *exact* viaţa care mi se potriveşte, i-a retezat el cuvintele. Oricare ar fi amintirile tale despre mine, ele nu mai au nici o legătură cu cel de acum. Înţelegi?

– Nu, i-a răspuns ea cu încăpăţînare. Nu înţeleg cum poţi trăi aşa. Meriţi mai mult.

– Spui asta pentru că nu ştii nimic despre mine. S-a ridicat şi s-a apropiat de şemineu, sprijinindu-şi un braţ de poliţa din marmură. Lumina flăcărilor se

juca cu trăsăturile lui împietrite. După cîteva secunde s-a întors spre ea. Hai să mai vorbim despre Bow Street. Spuneai că ai acces la dosare. Se întîmplă să am nevoie de unele informaţii...

– Te-am refuzat deja. Nu-i voi trăda încrederea lui sir Ross.

– Asta faci de două luni încoace, i-a răspuns el iritat. Ce te opreşte tocmai acum?

Sophia şi-a dat seama că nu avea să înceteze pînă nu afla întreg adevărul.

– Nick... a început ea, între sir Ross şi mine este ceva.

– Dumnezeule! Şi-a trecut mîna prin păr. Tu şi cu el... Părea să nu-şi mai găsească cuvintele.

Sophia a înţeles întrebarea nerostită şi a dat din cap.

– Sora mea şi *Călugărul din Bow Street*, a murmurat dezgustat Gentry. Ce m-ai mai răzbunat, Sophia! Ai sărit în patul bărbatului care aproape că m-a ucis!

– M-a cerut de soţie.

Ochii lui străluceau de furie.

– Prefer să te văd moartă decît să te măriţi cu unul ca el.

– E cel mai bun bărbat din cîţi am cunoscut.

– E un căpcăun! Iar dacă te vei mărita cu el îţi va repeta într-una că nu eşti suficient de bună pentru el. Nenorocita lui onoare şi respectabilitatea te vor zdrobi. Cannon te va face să plăteşti de mii de ori pentru faptul că nu eşti perfectă.

– Nu-l cunoşti, i-a spus.

– Îl cunosc de mai mult timp decît tine. Nu e om, Sophia!

– Sir Ross este bun şi iertător. Şi ştie prea bine că nu sînt perfectă.

Şi-a dat seama că fratele ei îşi făcea anumite calcule în minte, după zîmbetul diavolesc din colţul gurii.

– Eşti foarte sigură de el, înţeleg.

Ea i-a susţinut privirea:

– Da.

– Hai să-ţi punem încrederea la încercare, Sophia. Îmi obţii informaţiile de care am nevoie... sau îi voi spune mult prea iertătorului tău iubit că a cerut-o de nevastă pe sora celui mai mare duşman al lui. Că Sophiei şi detestabilului Nick Gentry le curge prin vene acelaşi sînge.

Sophia nu-şi mai revenea din şoc:

– Mă şantajezi?

– Depinde doar de tine. Îmi obţii ce-ţi cer...sau rişti să-l pierzi pe sir Ross. Acum să vedem cît de iertător îl crezi.

Sophia nu mai putea vorbi. Doar un gînd îi trecea prin minte:

Dumnezeule, oare trecutul nu-mi va da pace niciodată?

– Vrei să-i spun că sînt fratele tău? a insistat el.

Sophia ştia că Ross era aşa cum îl descrisese ea şi chiar mai mult încă. Şi că de îndată ce ar fi aflat de relaţia ei cu Gentry ar fi încercat să treacă

totul cu vederea. Încă un lucru îngrozitor legat de ea. Dar exista şi posibilitatea ca Ross să nu o mai poată privi niciodată în ochi fără să-şi amintească că era sora celui mai mare duşman al lui.

Şi-a dat seama că prefera să moară decît să se întîmple asta. Nu putea supravieţui respingerii, nu acum, după ce deveniseră atît de apropiaţi. Nu putea să-şi asume acest risc. Avea prea mult de pierdut.

– Nu, a reuşit să spună.

Ciudat, dar în ochii lui Gentry a părut să se citească dezamăgirea, ca şi cum ar fi sperat că îl va înfrunta.

– Aşa credeam şi eu.

Sophia îşi privea cu atenţie fratele, întrebîndu-se dacă nu cumva totul era doar un joc.

– Nu te cred în stare să mă şantajezi, i-a spus, fără să-şi poată stăpîni tremurul din voce.

El i-a zîmbit ironic:

– Poţi afla într-un singur fel, nu-i aşa?

Înainte ca ea să-i răspundă s-au auzit bătăi violente în uşă şi vocea cuiva care cerea imperativ să fie lăsat să intre. Iritat, Gentry s-a dus la uşă să-i deschidă. Vizitatorul era o fiinţă stranie, un bărbat solid cu ochi bulbucaţi şi extrem de palid. Avea cearcăne adînci, vineţii, care îi sporeau aparenţa sumbră. Sophia s-a întrebat cîţi dintre aceşti oameni ciudaţi lucrau pentru fratele ei.

– Blueskin, l-a întîmpinat Gentry pe acolitul său.

– Te caută cineva. E *Călugărul*, în carne şi oase.

– Cannon? Lui Gentry nu-i venea să creadă. Dar de-abia a mai făcut un raid, în februarie! Ce naiba mai speră să găsească?

– Nu-i un raid, i-a răspuns Blueskin. A venit singur.

Sophia a sărit în picioare, alarmată.

– Sir Ross e aici?

– Aşa se pare, a spus Gentry enervat, făcîndu-i semn Sophiei să-l urmeze. Va trebui să-l primesc. Tu ieşi cu Blueskin pe uşa din spate, să nu te vadă Cannon.

Blueskin l-a întrerupt:

– Vrei să iau băieţii şi să-l azvîrlim cît-colo?

– Nu, idiotule. Se va întoarce cu o sută de poliţişti şi va dărîma totul, cărămidă cu cărămidă. Du-o pe femeia asta înapoi pe Bow Street. Dacă păţeşte ceva te omor cu mîna mea. S-a întors spre Sophia: în legătură cu dosarele... vreau să ştiu ce a aflat de la un anume George Fenton cînd l-a interogat, cu două săptămîni în urmă.

– Cine este Fenton?

– Unul din oamenii mei. Trebuie să ştiu dacă mi-a rămas loial şi şi-a ţinut gura.

– Dar ce se va întîmpla dacă se dovedeşte că Fenton nu a tăcut...

– Nu e treaba ta, i-a răspuns şi a împins-o spre uşa din spate. Pleacă repede, înainte ca Ross Cannon să ne vadă împreună. Blueskin va avea grijă de tine.

La mai puţin de un minut de la plecarea Sophiei, Cannon a intrat în casă. Nick stătea în fotoliu, lîngă

şemineu, arborînd o atitudine dezinvoltă. Părea că nu-l îngrijora deloc faptul că magistratul şef tocmai îi invadase locuinţa. Cannon s-a oprit doar la cîţiva paşi distanţă.

În ciuda animozităţii, Nick trebuia să recunoască faptul că îi purta un oarecare respect. Cannon era inteligent, puternic... un bărbat excepţional. De o moralitate care îl fascina.

Provocarea, agresivitatea pluteau prin aer. Chiar şi aşa, au reuşit amîndoi să vorbească pe un ton normal.

– Tu i-ai dat colierul domnişoarei Sydney, i-a spus Cannon, fără vreun alt preambul.

Nick a înclinat capul, batjocoritor:

– Ai aflat al naibii de repede.

– De ce? Magistratul părea în stare să-l sfîşie.

Nick a ridicat din umeri şi a minţit cu nonşalanţă:

– Mi-a plăcut femeiuşca de cînd am văzut-o atunci, în Bow Street. Am vrut să-mi încerc norocul, după ce terminai tu cu ea.

– Ţine-te departe de ea. Cannon nu a ridicat tonul, dar era extrem de sincer. Altfel te omor.

Nick i-a aruncat o privire plină de răceală.

– Înţeleg că nu ai terminat-o încă cu ea.

– Şi nu voi termina niciodată. Iar data viitoare cînd îi vei mai trimite un cadou ţi-l voi îndesa chiar eu...

– Bine, bine, l-a întrerupt Nick, iritat. Am înţeles. O să-ţi las femeia în pace. Acum ieşi naibii afară din casa mea!

Cannon îl privea amenințător. Oricare altul ar fi fost de-a dreptul speriat.

– E doar o chestiune de timp pînă vei face o greșeală. Voi găsi ceva care să te incrimineze. Și vei ajunge direct în ștreang.

Nick a zîmbit. Cannon n-ar mai fi fost la fel de îngîmfat dacă ar fi știut că Sophia era sora lui.

– Nu te aștepta ca moartea mea să-ți aducă vreo mulțumire. S-ar putea chiar să o regreți.

Ross l-a privit uimit.

– Înainte să plec, a mîrîit el, vreau să-mi explici ceva. Rochia pe care i-ai trimis-o domnișoarei Sydney... ea spune că este aproape identică cu cea purtată cîndva de mama ei.

– Chiar așa? Ce coincidență interesantă!

Era clar că în mintea lui Cannon își făcuseră loc o mulțime de întrebări.

– Da, a spus. Foarte interesantă.

Spre ușurarea lui Nick, Ross a ieșit din cameră fără vreun alt cuvînt.

De îndată ce a ajuns înapoi în Bow Street, Sophia a profitat de absența lui Ross și s-a dus în birou. Era momentul ideal să caute ceea ce îi ceruse fratele ei, mai ales că Vickery și ceilalți tocmai plecaseră să mănînce la taverna de peste drum. Urmau să se întoarcă abia mai spre după-amiază, să se pregătească pentru ședința de judecată de seară.

A căutat rapid prin sertare ceva legat de interogatoriul lui George Fenton. Camera întunecoasă era luminată de o singură lampă; abia dacă reuşea să distingă literele.

Atenţia i-a fost atrasă de o pagină anume, aşa că a scos-o din dosar ca să o studieze mai atent. În ea erau referiri atît la George Fenton cît şi la Nick Gentry. Dîndu-şi seama că găsise ceea ce căuta, Sophia a împăturit hîrtia şi a început să şi-o îndese pe mîneca rochiei.

A auzit brusc zgomot de paşă şi sunetul uşii care se deschidea. Fusese prinsă asupra faptului. Inima a început să-i bată cu putere. A azvîrlit hîrtia la loc în sertar şi l-a închis repede, exact în clipa în care uşa era dată de perete.

Ross stătea în prag, cu o expresie impasibilă.

– Ce cauţi aici?

Şi-a umezit nervoasă buzele. Era sigură că păIise violent. Părea sigur vinovată. Disperată, s-a agăţat de prima minciună care i-a venit în minte.

– Eu... încercam să pun la loc hîrtiile pe care le-am scos din dosare, atunci cînd voiam să te discreditez.

– Înţeleg. Expresia i s-a îmblînzit în timp ce se apropia de ea. I-a prins bărbia între degete, forţînd-o să-i întîlnească privirea. I-a spus, zîmbindu-i încurajator: nu e cazul să pari atît de vinovată. Doar n-ai făcut nici un rău nimănui.

A început să o sărute uşor pe obraz.

– Morgan a aflat astăzi cine ţi-a trimis colierul.

Sophia s-a dat un pas înapoi, prefăcîndu-se că nu cunoştea deja răspunsul.

– Cine este? a întrebat, nesigură.

– Nick Gentry.

– De ce ar fi făcut el una ca asta?

– I-am făcut o vizită în după-amiaza aceasta ca să-i pun exact această întrebare. Se pare că îl interesezi şi că ar vrea să devină protectorul tău, după ce se va sfîrşi relaţia noastră.

– Oh. Sophia nu-i mai putea susţine privirea, aşa că şi-a îngropat faţa în haina lui. Şi i-ai spus că asta nu se va întîmpla niciodată?

El a cuprins-o în braţe.

– Gentry nu te va mai deranja niciodată, Sophia. Am avut eu grijă de asta.

Ar fi fost bine să fie adevărat, şi-a spus ea în gînd, nefericită. Era furioasă pe fratele ei pentru că o pusese într-o asemenea postură, dar îl iubea încă şi mai credea că mai exista în el o fărîmă de bunătate. Pe de altă parte însă, la ce te puteai aştepta de la un bărbat care îşi şantaja sora?

Era tentată peste măsură să-i mărturisească totul lui Ross, dar şi-a muşcat buzele ca să nu o facă. Doar teama de a nu-l pierde a făcut-o să tacă. Tremurînd, s-a lipit şi mai tare de trupul lui Ross.

Ross a încercat să o liniştească:

– Nu ai motive de îngrijorare, iubita mea. Eşti în siguranţă.

– Ştiu, i-a răspuns ea, numai că ultimele zile au fost foarte dificile.

– Eşti obosită, i-a şoptit el. Ai nevoie de un pahar de coniac, de o baie relaxantă şi de somn...

– Am nevoie *de tine*. Sophia l-a prins de guler şi l-a tras spre ea, căutîndu-i cu lăcomie buzele.

La început, Ross abia dacă i-a răspuns la sărut.

– Uşor, i-a spus cu buzele lipite de ale ei. Doar nu vrei chiar acum...

Ea l-a sărutat şi mai apăsat, explorîndu-l cu limba, pînă cînd el nu a mai opus rezistenţă.

– *Asta* vreau, i-a spus ducîndu-i mîna spre sînul ei. Te rog, Ross. Nu mă refuza.

El şi-a coborît buzele pe gîtul ei şi curînd toată îngrijorarea s-a transformat în dorinţă. A urcat-o pe dulapul cu sertare, devorînd-o cu săruturile lui.

– Nu putem să facem asta aici, i-a şoptit Ross, căutînd furibund pe sub fustele ei. Dacă intră vreun funcţionar şi ne vede...

– Nu-mi pasă.

Gurile li s-au unit din nou într-o sărutare care i-a făcut să-şi piardă răsuflarea. Degetele lui şi-au făcut loc pe sub lenjerie, pătrunzînd în carnea moale

– Te vreau, a gemut ea, lipindu-i trupul de al ei.

– Sophia... Cu un geamăt înăbuşit, el i-a spus: hai să mergem în dormitorul meu.

– Aici, a insistat Sophia. I-a desfăcut şliţul pantalonilor, descoperindu-i erecţia.

Ross a renunţat la orice încercare de a se mai împotrivi.

– Eşti o obraznică nesăţioasă, a acuzat-o în glumă şi a pătruns-o adînc, smulgîndu-i un geamăt. Aşa... acum eşti mulţumită?

– Da, da...

– Sophia, a spus el fără să încetinească ritmul, vreau un răspuns, acum.

Ea l-a privit uimită.

– Un răspuns?

– Vreau să-mi spui că te măriţi cu mine.

– Oh, Ross... Nu acum... Vreau să mă mai gîndesc.

– Acum, a insistat Ross, refuzînd să se retragă dinăuntrul ei. Mă vrei? Un simplu da este de ajuns. Sau nu.

Ea s-a agăţat de umerii lui. Întreg trupul îi tînjea de dorinţă.

– Nu te opri, nu...

El a fixat-o cu ochii lui gri şi a început să o tortureze cu mişcări tot mai lente, mai adînci, mai prelungi, ştiind că astfel o înnebunea.

– Da sau nu?

– Nu-ţi pot răspunde acum. Trebuie să mai aştepţi.

– Atunci şi tu vei aştepta. A sărutat-o apăsat, umed. Vom rămîne exact aşa, i-a şoptit la ureche. Şi îţi jur că picioarele tale nu vor mai atinge pămîntul pînă cînd nu-mi dai un răspuns.

Sexul lui o pătrundea tot mai adînc. Trupul ei tînjea după momentul de eliberare, nimic pe lume nu mai conta, cu excepţia lui. Într-o singură clipă a ales ce îşi dorea mai tare. Şi-a lipit buzele de ale lui şi a şoptit ceva.

– Ce spui? a întrebat-o el.

– Am spus da, a gemut ea. Te rog, Ross, nu mă lăsa, te rog...

– Nu te las, i-a răspuns el şi i-a înăbuşit gemetele cu gura lui, dîndu-i exact ce-şi dorea în clipa aceea.

CAPITOLUL 15

După ceremonia simplă din capela domeniului Silverhill, mama lui Ross a dat un bal la care erau aşteptaţi oaspeţi din trei ţinuturi. Sophia a încercat să nu se lase intimidată de atenţia care i se dădea. Ziarele şi revistele publicaseră articole despre mireasa lui sir Ross Cannon, despre cînd şi unde avea loc ceremonia şi chiar despre locul unde urmau să locuiască. În saloane, cafenele şi taverne se bîrfea numai despre asta. Iar faptul că viitoarea soţie a lui Ross era fiică de viconte aducea savoare poveştilor, de vreme ce toată lumea ştia deja că lucrase pentru el, în Bow Street.

Sophia era impresionată de cît de rapid o acceptase familia Cannon şi mai ales de bunăvoinţa pe care i-o arăta mama lui Ross.

– Prietenele mele mi-au cerut să te descriu, i-a povestit Catherine cu o zi înaintea nunţii. Erau înconjurate de oaspeţi, în salon. Cîteva doamne jucau cărţi, altele coseau în timp ce domnii citeau

ziarele şi discutau despre evenimentele zilei. Sînt cu toate foarte curioase, normal. Vor să ştie ce fel de femeie i-a cucerit inima lui Ross.

– Nu de *inima* lui s-a ocupat ea, a mormăit Matthew, care se afla în preajmă.

Catherine s-a întors spre el şi l-a privit întrebător

– Ce-ai spus, dragule?

El a zîmbit nesincer:

– Am spus că fratele meu este cu adevărat vrăjit. Se vede după zîmbetul pe care îl afişează mereu. Abia dacă-l mai recunoşti.

Cîţiva dintre musafiri au rîs auzindu-i comentariul. Cu toţii remarcaseră schimbarea în ceea ce-l privea, căzînd de acord că trecuse multă vreme de cînd nu-l mai văzuseră atît de vesel şi de relaxat.

Ross a intrat în salon şi s-a apropiat de Sophia. I-a ridicat mîna la buze şi i-a şoptit:

– Să-i spunem şi lui de ce zîmbesc?

Strălucirea din ochii lui i-a reamintit Sophiei de interludiul pasional de cu o noapte înainte, cînd el se strecurase în patul ei. A roşit imediat. Ross a rîs, văzînd cît era de stînjenită, şi s-a aşezat lîngă ea.

– Şi cum ai descris-o pe logodnica mea prietenelor tale, mamă? a întrebat-o pe Catherine, reluînd firul conversaţiei.

– Le-am spus că este cea mai încîntătoare tînără din cîte am cunoscut vreodată. Şi foarte drăguţă, pe deasupra. S-a uitat aprobator la rochia Sophiei: e nouă, draga mea? Culoarea te avantajează.

Sophia nu a îndrăznit să privească spre Ross. Discutaseră aprins pe tema rochiilor ei, doar cu cîteva zile în urmă. Pentru că Ross insistase că se căsătorească atît de repede, Sophia nu avusese timp să-şi comande rochii noi. Bărbat fiind, el nu se gîndise nici o clipă la trusoul ei. Singurele rochii pe care le avea Sophia erau cele de culoare închisă, de lucru, din material aspru şi fără ornamente. Nici nu era de conceput să se mărite într-una din ele sau să le poarte la bal. Aşa că îi ceruse înapoi lui Ross rochia de culoarea lavandei.

– Nu mai ai ce investiga, îi spusese intrînd în biroul lui. Aş vrea să mi-o înapoiezi, te rog.

Ross nu păruse prea încîntat:

– De ce ai nevoie de ea?

– Este singura rochie în care mă pot mărita, i-a spus calmă.

El s-a strîmbat:

– Nu o vei purta la nunta noastră, în nici un caz.

– Este o rochie foarte frumoasă, a insistat ea. Nu există nici un motiv să nu o port.

– Ba există, a sărit el ca ars. Ţi-a trimis-o Nick Gentry.

– Dar nu ştie nimeni, a ripostat ea.

– Ştiu *eu*. Şi al naibii să fiu dacă te las să o porţi.

– Bine. Şi atunci cu ce mă îmbrac?

– Alege-ţi ce croitoreasă vrei şi mergem amîndoi, chiar în după-amiaza asta.

– Nici o croitoreasă nu va reuşi să facă o asemenea rochie în trei zile. Abia dacă am timp să o

modific pe aceasta. Şi nu am de gînd să arăt ca o cerşetoare la nunta mea, în faţa prietenilor şi familiei tale!

– Poţi împrumuta o rochie de la mama. Sau de la Iona.

– Mama ta are aproape un metru optzeci şi e foarte subţire. Şi să fiu *eu* a naibii dacă mă voi mărita într-o rochie de-a lonei, ca să aibă fratele tău ce comenta. Haide, dă-mi rochia.

Ross s-a sprijinit de spătarul scaunului şi şi-a pus picioarele pe birou.

– Este în camera în care păstrăm dovezile.

– Rochia mea? a exclamat ea indignată. Mai mult ca sigur că ai îndesat-o pe vreun raft plin de praf!

A ieşit grăbită din birou, continuînd să-i audă şuvoiul de înjurături în timp ce străbătea holul.

Ca să n-o vadă îmbrăcată cu rochia de culoarea lavandei, Ross îşi trimisese agenţii să vorbească cu o mulţime de croitorese. Au reuşit să găsească una dispusă să le vîndă o rochie comandată de o altă clientă. Avea să coste o avere, pentru că mai mult ca sigur şi-o pierdea pe viitor de clientă, şi era una dintre cele mai bune. Ross a plătit suma exorbitantă fără să crîcnească.

Spre uşurarea Sophiei, croitoreasa i-a adus o rochie superbă, bleu, cu talie joasă şi un decolteu interesant. Poalele erau împodobite cu flori din mărgele strălucitoare, la fel şi mînecile bogate care îi ajungeau pînă la coate. Era o creaţie minunată

care i s-a potrivit aproape perfect şi nu a necesitat decît nişte ajustări minore. Ca să-şi dovedească generozitatea, croitoreasa i-a mai vîndut lui Ross încă alte două rochii, pentru ca Sophia să aibă ce îmbrăca la Silverhill Park.

În ziua căsătoriei, Sophia şi-a prins buclele cu panglici argintii, într-un coc complicat. Un şirag de perle şi diamante îi strălucea la gît. Era cadoul pe care i-l trimisese Ross chiar în dimineaţa aceea. Se simţea ca o prinţesă în rochia superbă, cu colierul de perle şi cu pantofii ei de satin cu toc înalt. Ceremonia a fost ca un vis frumos, iar singurele ei legături cu realitatea erau braţul ferm al lui Ross şi privirea adîncă din ochii lui de argint. După ce şi-au spus jurămintele, el i-a pecetluit buzele cu un sărut care era doar o promisiune a celor care aveau să urmeze.

La banchet şampania a curs în valuri iar cina care a constat în opt feluri de mîncare a fost urmată de un bal somptuos. Sophia a făcut cunoştinţă cu sute de oameni. A obosit curînd să tot zîmbească. I-a fost imposibil să reţină mai mult de cîteva feţe, una dintre ele fiind lady Victoria, soţia lui Grant Morgan. Fusese mereu curioasă să o cunoască pe femeia care se măritase cu uriaşul care intimida pe toată lumea şi a descoperit cu surprindere că era foarte mică de statură. Era însă una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse, cu un păr roşu, bogat, o siluetă atrăgătoare şi un zîmbet molipsitor.

– Lady Sophia, i s-a adresat ea cu căldură, nici nu-ţi imaginezi cît sîntem de încîntaţi că sir Ross s-a căsătorit în sfîrşit. Doar o femeie remarcabilă îl putea convinge să renunţe la văduvie.

Sophia i-a zîmbit la rîndul ei.

– Cea norocoasă sînt eu, te asigur.

Sir Grant s-a apropiat de ele. Ochii verzi îi străluceau. În prezenţa soţiei lui era mai cald, mai prietenos, mult diferit de cel de pe Bow Street.

– Nu sînt de acord cu tine, i-a spus Sophiei. Sir Ross are şi el multe de cîştigat, iar acesta este un lucru evident pentru toţi cei care îl cunosc.

– Aşa este, a adăugat lady Victoria privind spre Ross, care stătea ceva mai în spate. Nu l-am mai văzut arătînd atît de bine. Chiar am impresia că este pentru prima oară că îl văd zîmbind.

– Şi nici nu i-a crăpat faţa, a adăugat Morgan.

– Grant, l-a dojenit soţia. Sophia a izbucnit în rîs. Morgan i-a făcut cu ochiul şi cei doi soţi s-au îndepărtat.

Se cînta Bach, iar Sophia l-a căutat din priviri pe Ross dar nu l-a zărit nicăieri. Muzica îi dădea o stare de melancolie. Îşi imagina cît de fericiţi ar fi fost părinţii ei dacă ar fi ştiut cu ce om bun se măritase. Şi cît ar fi suferit aflînd ce devenise fiul lor. Se simţea brusc singură, ar fi vrut totuşi să-l aibă alături pe fratele ei. Dar acest lucru era imposibil. Ea şi el trăiau în lumi diferite iar distanţa dintre ei era mult prea mare.

– Lady Sophia. O voce i-a risipit gîndurile. Era ultima persoană din lume pe care se aştepta să o vadă.

– Anthony, a şoptit. Anthony Lyndhurst arăta exact aşa cum şi-l amintea, frumos şi blond, cu un zîmbet suficient întipărit pe chip. Sophiei nu-i venea să creadă că avusese tupeul să o abordeze. Uimită, nu i-a răspuns nici la salut.

– Felicitări pentru căsătorie, i-a spus încet.

Sophia se străduia din răsputeri să îşi ascundă tulburarea. Se întreba, disperată, cine oare îl invitase, de ce se afla Anthony acolo. Chiar nu putea avea linişte nici în ziua nunţii?

– Hai să ne plimbăm puţin, i-a sugerat el, arătînd spre lunga galerie cu portrete din continuarea salonului de pictură.

– Nu, i-a răspuns şoptit.

– Insist. A luat-o de braţ, aşa că i-ar fi fost greu să refuze fără să facă o scenă. Cu un zîmbet forţat, Sophia l-a însoţit în galeria mult mai puţin aglomerată decît salonul. Văd că te-ai descurcat bine, Sophia. Te-ai măritat cu un Cannon, ai pus mîna pe o avere considerabilă. Ca să nu mai vorbim de statutul social. Bravo.

Ea şi-a desprins imediat braţul atunci cînd s-au oprit în faţa unor portrete de familie.

– Cine te-a invitat? l-a întrebat cu răceală.

Anthony i-a zîmbit.

– Sîntem rude îndepărtate, prin alianţă. Sunt invitat adesea la Silverhill.

– Îmi pare rău să aud asta.

El a rîs.

– Înţeleg că mai eşti încă supărată pe mine. Trebuie să-mi cer scuze că am plecat atît de repede de la ultima noastră întîlnire, dar am primit vorbă să mă întorc imediat acasă.

– De la soţia ta, fără îndoială.

El a zîmbit mînzeşte, ca şi cum ar fi fost un lucru minor:

– Soţia mea nu are nici o legătură cu noi doi.

– M-ai cerut de nevastă deşi erai căsătorit.

– Am făcut-o numai ca să te determin să faci ceea ce doreai deja. Atracţia dintre noi era prea puternică, Sophia. De fapt, simt că nu s-a risipit cu totul, încă.

Dumnezeule, cu cîtă uşurinţă o făcea să-şi reamintească dezgustul şi ruşinea pe care le trăise atunci!

– Dacă simţi ceva dinspre mine, să ştii că este doar dispreţ.

– Întotdeauna ai spus contrariul a ce gîndeşti. Ca orice femeie.

– Înţelegi ce vrei. Dar dacă nu te vei ţine departe de mine vei avea de-a face cu soţul meu.

– Nu prea cred, a zîmbit insolent Anthony. Cannon este un gentleman dar nu pare să aibă sîngele fierbinte. Cei ca el se fac mereu că nu observă.

Dacă Sophia nu ar fi fost atît de şocată, ar fi rîs dispreţuitor. Ross să fi acceptat să i se pună coarne!

– Ţine-te departe de mine, i-a repetat.

– Mă intrigi, Sophia, a spus Anthony. Pari mai în largul tău acum. Te-ai schimbat mult şi asta îmi place. Cred că voi cerceta mai adînc.

– Să cercetezi? Era oripilată.

– Nu chiar acum, bineînţeles. Abia te-ai măritat. Dar în viitor, te-aş putea convinge să reînnoim... prietenia noastră. Zîmbetul lui era ironic şi arogant. Pot fi convingător, doar ştii asta.

Sophia a inspirat adînc.

– Nimic nu mă poate convinge să petrec chiar şi cinci minute în compania ta.

– Chiar aşa să fie? N-aş vrea să înceapă să circule unele zvonuri despre tine. Ce ruşine pentru soţul tău, pentru familia lui! Va trebui să fii drăguţă cu mine, Sophia, altfel consecinţele pot fi dezastruoase.

Ea pălişe de furie şi teamă. Fără îndoială că lui Anthony îi făcea plăcere să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica. Indiferent dacă ameninţările lui erau serioase sau nu, el reuşise să-i zdruncine echilibrul. Şi asta doar pentru că fusese într-atît de proastă încît să aibă încredere în el. Iar dacă Anthony se hotăra să spună că fusese intim cu ea, ce ruşine pe familia Cannon! A contemplat portretele solemne ale înaintaşilor lui Ross. Cît de nepotrivită era ea printre ei!

– Vezi? I-a şoptit Anthony părînd să savureze tăcerea ei disperată. Văd că ajungem la o înţelegere.

Ross tocmai îi aducea o cupă de şampanie mamei lui cînd a văzut-o pe Sophia stînd lîngă intrarea în galeria cu portrete. Stătea de vorbă cu un tînăr pe care el nu-l mai văzuse pînă atunci. Un privitor oarecare nu ar fi observat expresia Sophiei, paloarea de pe chipul ei, dar Ross o cunoştea mult prea bine.

– Cine este? şi-a întrebat mama pe un ton nonşalant.

Catherine i-a urmărit privirea.

– Domnul blond care stă de vorbă cu Sophia?

– Da.

– Băiatul acela fermecător este Anthony Lyndhurst, fiul baronului Lyndhurst. M-am ataşat mult de familia lor în ultimii ani. Sînt nişte oameni încîntători! Ai fi putut să faci cunoştinţă cu ei la aniversarea bunicului tău, dar sora baronului s-a îmbolnăvit grav şi nu au vrut să o părăsească pînă cînd nu a fost în afară de orice pericol.

– Anthony, a repetat Ross studiindu-l pe bărbatul suplu, blond. Fără îndoială că era *acel* Anthony care o sedusese pe Sophia.

– Este cel mai mic dintre cei trei fraţi, i-a mai spus Catherine. Şi este probabil şi cel mai frumos. Are o voce minunată, de tenor – te trec fiorii cînd îl auzi.

Ross îşi dorea ca *pe el* să-l treacă fiorii.

– Ce ticălos neruşinat! a mormăit în barbă. Avea de gînd să-l pună imediat la punct.

– Ce-ai spus? a întrebat Catherine. Şi tu şi fratele tău aţi căpătat prostul obicei de a vorbi în şoaptă. Încep să mă întreb dacă nu cumva am devenit cam tare de urechi.

Ross şi-a desprins pentru cîteva clipe privirea de la Anthony.

– Iartă-mă, mamă. Spuneam doar că Lyndhurst este un ticălos neruşinat.

Pe Catherine a descumpănit-o comentariul lui.

– Domnul Lyndhurst nu face altceva decît să stea de vorbă cu Sophia. Nu trebuie să te porţi de parcă ar fi făcut ceva necuvenit. Nu te ştiam atît de gelos şi de posesiv. Sper din toată inima că nu vei face o scenă.

Ross şi-a îmblînzit imediat expresia:

– Eu nu fac niciodată scene.

Împăcată, Catherine a continuat:

– Aşa este mai bine, dragul meu. Haide, vino cu mine. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu lordul şi cu lady Maddox. Au cumpărat de curînd domeniul Everleigh şi acum recondiţionează toată aripa estică a... A tăcut, dîndu-şi seama cu uimire că fiul ei nu mai era acolo. S-a învăţat să dispară în mod misterios! A uitat probabil că nu se află în Bow Street. Lady Catherine a clătinat din cap exasperată, şi-a terminat şampania din pahar şi s-a alăturat cercului ei de prietene.

Anthony Lyndhurst s-a despărţit de Sophia şi s-a oprit în faţa unei oglinzi din salon. Era mulţumit

de ce vedea: arăta impecabil. S-a îndreptat apoi spre seră, ca să fumeze şi să se bucure de briza plăcută a serii.

Se gîndea cu plăcere la cît de schimbată era fosta lui iubită. Nu-şi mai revăzuse nici o altă amantă după ce o părăsise. Odată ce termina cu o femeie, aceasta nu-l mai interesa cîtuşi de puţin. Iar Sophia nu-i oferise mare lucru, sexual vorbind, cu excepţia unei afecţiuni inocente care pălise destul de curînd. Şi totuşi era evident că Sophia primise unele lecţii în ultimele luni. Arăta ca o femeie mulţumită şi avea o senzualitate în mişcări pe care cu siguranţă nu o avusese atunci cînd avusese el de-a face cu ea.

Era convins că nu lui sir Ross i se datorau aceste schimbări. Toată lumea ştia cît de rece şi de calculat era, fără să mai pună la socoteală faptul că era un celibatar convins. Probabil că Sophia avea deja un alt amant. Preocupat de acest mic mister, Anthony a dus mîna la buzunar, căutînd o ţigară.

O umbră a apărut de nicăieri. Anthony nu a apucat să scoată nici un sunet cînd a fost trîntit cu brutalitate de perete. Paralizat de frică, a simţit cum un braţ puternic îl apăsa cu putere pe piept, nelăsîndu-l să mai respire.

– Ce... Ce... Anthony se zbătea neputincios sub braţul atacatorului. Bărbatul era masiv şi părea scos din minţi, ca un animal turbat. Chipul lui întunecat ar fi putu să-i aparţină chiar satanei. Lui

Anthony i-au trebuit cîteva momente ca să-l recunoască.

– Sir Ross...

– Un papă-lapte, asta eşti, a mîrîit Cannon. Un laş. Îi ştiu eu pe cei ca tine. Vă alegeţi cu grijă victimele din rîndul femeilor inocente, pe care nu are cine să le apere. Dar de data asta ai ales prost. Găseşte-ţi o scuză şi părăseşte imediat Silverhill, altfel te tîrăsc de păr pînă la Londra. Iar dacă mai îndrăzneşti vreodată să i te adresezi soţiei mele, să-i arunci o privire măcar, îţi vin de hac.

– Cannon... Anthony abia reuşea să vorbească. Fii... civilizat...

– Nu am de ce să fiu civilizat cu tine atunci cînd este vorba de soţia mea.

– *Te rog*... Anthony se îneca din cauza apăsării tot mai puternice.

– Vreau să-ţi mai spun ceva, ca să-ţi fie clar. Dacă pomeneşti cuiva despre trecutul tău cu Sophia, te arunc personal în închisoarea Newgate. E adevărat că nu te pot ţine acolo decît trei zile, dar şi ele par o veşnicie atunci cînd eşti închis în aceeaşi celulă cu criminalii periculoşi care sînt mai degrabă animale decît oameni. Cînd vei fi eliberat, vei blestema ziua în care te-ai născut.

– Nu, s-a rugat Anthony. Nu spun nimic... nu o voi deranja...

– Foarte bine. Vreau ca soţia mea să uite de existenţa ta. De azi înainte nu vei mai avea de-a face cu nici unul dintre membrii familiei mele.

Anthony a reuşit cu greu să dea din cap. Exact în clipa în care a simţit că leşină, Ross l-a eliberat. A căzut grămadă pe podea, pe o parte, tuşind şi gemînd. Cînd şi-a revenit, Cannon dispăruse. Terorizat, tremurînd, Anthony s-a ridicat în picioare şi a alergat spre trăsură.

Sophia sporovăia şi rîdea cu oaspeţii, dar se simţea goală, amorţită pe dinăuntru. Nici măcar paharul de şampanie pe care îl băuse nu-i alungase anxietatea. Se întreba unde era oare soţul ei. Se gîndea la cum să-i spună de întîlnirea ei cu Anthony. Cu siguranţă că seara lui avea să fie distrusă, ca şi a ei, de altfel. Nici un bărbat nu-şi poate dori să fie pus faţă în faţă cu fostul iubit al soţiei lui, chiar în ziua căsătoriei.

Prin minte îi treceau gînduri tot mai sumbre cînd l-a văzut pe soţul ei apropiindu-se. Era frumos, elegant, iar tenul măsliniu era pus în valoare de cravata albă. Probabil că se relaxase alături de prietenii lui în sala de biliard, pentru că era evident foarte bine dispus.

– Iubita mea. I-a ridicat mîna la buze.

– Nu te-am mai văzut de ceva vreme, i-a spus ea. Unde ai fost?

– A trebuit să scap de un rozător.

– Un rozător? a repetat ea, uimită. Nu puteai chema un servitor?

– Am vrut să mă ocup personal.

– Oh. S-a uitat în jur, pe podea, încruntată. Crezi că mai pot fi şi alţii? Ştiu că le place să-ţi dea tîrcoale pe la glezne, pe sub poalele rochiei.

Continuînd să zîmbească, Ross a luat-o pe după talie.

– Singurul care îţi va da tîrcoale în noaptea asta sînt eu, doamna mea.

Sophia a privit peste umăr, încercînd să se asigure că nu-i auzea nimeni:

– T... trebuie să-ţi spun ceva...

– Că fostul tău iubit este aici? Ştiu.

– De unde ştii? l-a întrebat uimită. Nu ţi-am spus niciodată numele lui complet.

– Te-am văzut cînd vorbeai cu el, i-a zîmbit încurajator Ross. Nu trebuie să-ţi faci griji. Lyndhurst nu-ţi poate face nici un rău, Sophia. De-acum înainte eşti a mea.

S-a relaxat în îmbrăţişarea lui, uşurată că nu avea de suportat scene de gelozie sau reproşuri. Ce om extraordinar era Ross, şi-a spus, plină de dragoste. Orice alt bărbat ar fi condamnat-o pentru că nu era virgină, dar Ross îi arătase doar respect.

– Nu trebuie să te referi la Anthony ca la iubitul meu, i-a spus încet. Din cauza lui am avut parte doar de durere şi suferinţă. *Tu* eşti singurul meu iubit.

El s-a aplecat şi a sărutat-o pe tîmplă.

– Să nu-ţi faci griji, iubita mea. Nu te va mai deranja. Chiar am impresia că a plecat deja, foarte grăbit.

Ceva în tonul lui a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva îl abordase pe Anthony.

– Ross, i-a spus bănuitoare, „rozătorul" de care ai scăpat este cumva... ?

– Trebuie să deschidem dansul, a întrerupt-o el, atrăgînd-o spre celelalte cupluri.

– Da, dar...

– Vino. Este de datoria noastră.

– Nu cred că sînt în stare. N-am mai deschis niciodată un dans.

– E foarte simplu, i-a spus luînd-o de mînă. Trebuie doar să mă urmezi.

Deşi purtau amîndoi mănuşi, atingerea degetelor lui a înfiorat-o.

– Te voi urma oriunde.

Genele lui lungi i-au umbrit ochii catifelaţi. Şi ea simţea acelaşi lucru ca şi el: o dorinţă nebună să rămînă singuri.

– Trei ore, a şoptit Ross, de parcă şi-ar fi spus sie însuşi.

– Poftim? l-a întrebat Sophia.

– Mai sînt trei ore pînă la miezul nopţii. Atunci vei putea să te retragi, iar eu te voi urma după cîteva minute.

– Dar nu e cam devreme? Bănuiesc că sînt cupluri care vor dansa pînă în zori.

– Noi nu ne vom număra printre ele, i-a spus hotărît. Ştiu un mod mai plăcut de a ne petrece noaptea.

– Dormind?. a întrebat ea, încercînd să pară inocentă.

Ross i-a şoptit la ureche ce avea el de gînd şi a rîs cînd a văzut-o cît de tare roşise.

CAPITOLUL 16

Ross şi-a stăpînit cu greu iritarea la întoarcerea în Bow Street, cînd toţi agenţii lui s-au înghesuit să-l felicite pentru căsătorie. Au insistat zgomotos să sărute mireasa şi, unul cîte unul, au sărutat-o pe ambii obraji, frăţeşte. La final, el le-a aruncat o privire ameninţătoare:

– Haideţi, întoarceţi-vă la treburile voastre.

Înainte să iasă, Eddie Sayer i-a spus peste umăr:

– Trebuie neapărat să-l mai îmblînziţi. Sînteţi singura noastră speranţă, milady. După care au rămas singuri.

Rîzînd, Sophia l-a luat pe Ross de după gît şi l-a sărutat:

– Aşa... acum te-ai mai îmblînzit?

El a sărutat-o posesiv.

– Mă tem că are exact efectul opus. Dar nu te opri.

Sophia l-a privit provocator, pe sub gene.

– Restul îl capeţi diseară. Ai treabă.

– Morgan va avea grijă de toate. Eu rămîn doar cît să mă ocup de cîteva chestiuni minore, după care ieşim în oraş, la cumpărături.

– Ce fel de cumpărături? A oftat cînd el a sărutat-o pe gît, croindu-şi drum spre ureche.

– Mergem să vedem ceva.

– Mare sau mic?

– Mare. Destul de mare.

– Ce fel de... a început ea, dar el a redus-o la tăcere cu un sărut.

– Gata cu întrebările. Să fii gata de plecare într-o oră.

Deşi Sophia se aştepta ca el să fie reţinut cu treburi, Ross s-a întors să o ia fix după o oră. L-a asaltat cu întrebări, dar el era enervant de tăcut, refuzînd să-i dea chiar şi cel mai mic indiciu despre destinaţia lor. Trăsura străbătea arcade spectaculoase şi tîrguri unde se vindeau obiecte de lux, parfumuri, bijuterii. A văzut chiar şi un magazin de pene care avea înscris deasupra intrării un nume care a intrigat-o: *Plumassier.*

Era o zonă a Londrei pe care Sophia n-o mai văzuse pînă atunci. Era impresionată de mulţimea de oameni elegant îmbrăcaţi care ieşiseră la promenadă.

Doamnele şi domnii ieşiseră la cofetărie să mănînce îngheţată, se plimbau prin parc sau admirau gravurile expuse în afara atelierelor. Era o lume

cu totul diferită de cea din Bow Street, deşi se afla doar la mică distanţă.

Trăsura a ajuns în Mayfair, cea mai şic zonă din Londra, cu casele ei elegante, înşiruite. S-au oprit în Berkeley Square, în afara unei case cu arhitectură clasică. Ferestrele înalte dădeau frontonului din piatră albă o aparenţă de grandoare. Un lacheu a deschis uşa trăsurii şi i-a desfăcut treptele mobile Sophiei, ajutînd-o să coboare. Un alt servitor a luat un mănunchi de chei din mîna lui Ross şi a alergat să deschidă.

– Mergem la cineva în vizită? a întrebat Sophia, admirînd casa.

– Nu chiar. I-a pus mîna pe spate şi a condus-o spre intrare. Casa îi aparţine lordului Cobham, un contemporan de-al bunicului meu. S-a retras la reşedinţa de la ţară şi a decis să închirieze casa, pentru că nu o mai foloseşte.

– Dar noi de ce am venit? A intrat în holul rece, din marmură, care era lipsit de orice piesă de mobilier sau obiect de artă. Coloanele albastre din lapislazuli şi arcadele bogat ornamentate ale uşilor contrastau puternic cu pereţii strălucitor de albi.

Ross i s-a alăturat şi a ridicat privirea spre tavanul înalt de peste şase metri.

– M-am gîndit că dacă îţi place am putea locui aici pînă ne construim casa noastră. Este nemobilată pentru că proprietarul a luat totul cu el, la ţară. Dacă vrei să stăm aici va trebui să o mobilezi.

Sophia nici nu putea să-i răspundă. Se mulţumea doar să privească în jur.

Cînd şi-a dat seama că nu avea să obţină prea curînd un răspuns, Ross a vorbit:

– Dacă nu-ţi place casa trebuie doar să spui. Ne putem uita şi la altele.

– Nu, nu, a răspuns imediat Sophia. Bineînţeles că îmi place. Ce-ar putea să nu-mi placă? Numai că m-ai luat prin surprindere. Eu... eu credeam că vom locui în continuare în Bow Street.

Părea amuzat şi oripilat de idee, în acelaşi timp.

– Doamne fereşte! Soţia mea nu va locui niciodată în Bow Street! Un asemenea loc mi se pare mai potrivit. Şi mai confortabil.

– E grandioasă, a spus Sophia, spunîndu-şi în gînd că doar o casă mică, cochetă putea fi confortabilă. Dacă îţi vei petrece întreaga zi la birou, în Bow Street, nu cred că mi-ar plăcea să stau singură într-o casă atît de mare. Poate că ar trebui să căutăm o casă mică, cu terasă, undeva pe King Street...

– Nu vei fi singură. Ochii îi străluceau amuzaţi. Mi-am dedicat suficient de mulţi ani din viaţă muncii mele. Vreau să schimb lucrurile la birou, să-l fac să funcţioneze şi fără mine. Drept pentru care îl voi recomanda pe Morgan pentru postul de magistrat şef şi mă voi retrage definitiv.

– Bun, dar ce vei face? l-a întrebat îngrijorată Sophia, ştiind că era mult prea activ ca să se mulţumească cu un trai indolent.

– Am destule cauze reformatoare care să-mi ocupe timpul. Şi trebuie să mă ocup serios şi de Silverhill. Am de gînd să cumpăr un pachet mare de acţiuni la compania de căi ferate din Stockton, deşi sînt sigur că mama va face apoplexie cînd va auzi. Nu este de acord cu astfel de întreprinderi mercantile. A tras-o mai aproape, pînă cînd nasurile li s-au atins: dar mai presus de toate vreau să fiu cu tine. Te-am aşteptat mult prea mult şi am de gînd să profit de fiecare clipă.

Pînă cînd casa avea să fie mobilată cu strictul necesar, Sophia şi Ross şi-au reluat obiceiurile de zi cu zi în casa din Bow Street, la numărul patru. Sophia îşi petrecea majoritatea timpului cumpărînd mobilă, angajînd servitori şi probînd rochii în timp ce Ross îşi onora promisiunea şi îşi pregătea retragerea. Sophia ştia că nu-i va fi uşor să renunţe la imensa putere pe care o dobîndise în timp. Spre marea ei uimire, el nu părea deloc tulburat de această idee. Trăise extrem de retras iar acum îi erau oferite noi perspective. Fusese un bărbat exagerat de serios, care nu rîdea aproape deloc. Iar acum părea dispus să zîmbească, să se lase ironizat, dînd la iveală o latură jucăuşă care Sophiei i se părea fermecătoare. Şi era un amant senzual, care o făcea să cunoască o intimitate neîngrădită de prejudecăţi.

Crezuse că îl cunoştea deja pe Ross, de vreme ce locuiseră sub acelaşi acoperiş. Dar abia acum îl

înţelegea cu adevărat. Ross îi împărtăşea cele mai intime gînduri şi emoţii şi o lăsa să-l vadă exact aşa cum era: nu un căpcăun, ci un bărbat cu dubii şi temeri. Şi el putea greşi şi simţise mult prea des că nu se ridica la înălţimea propriilor aşteptări.

Spre marea lui dezamăgire, cererea de a convinge autorităţile să asigure fonduri pentru a angaja cîte un magistrat în Middlesex, Westminster, Surrey, Hertfordshire şi Kent s-a lovit de un zid. Guvernul nu părea prea convins că această cerere se justifica şi prefera să plătească un singur om, deşi responsabilitatea era enormă.

– Este doar vina mea, îi spunea cu tristeţe Ross Sophiei, stînd în faţa şemineului din dormitorul lor cu un pahar de coniac în mînă. Părea să nu simtă gustul băuturii. M-am încăpăţînat să dovedesc că le pot face singur pe toate iar acum guvernul nu consideră necesar să plătească mai mulţi oameni ca să mă înlocuiască. Sunt convins că Morgan este pe deplin capabil să-mi ia locul, dar nu cu preţul familiei, al vieţii personale.

– Nimeni cu excepţia ta nu ar putea face faţă, a spus Sophia luîndu-i din mînă paharul gol. S-a aşezat pe un braţ al fotoliului şi a început să-i mîngîie părul, urmărind cu vîrful degetelor firele albe de la tîmple. Dar chiar şi tu erai adeseori copleşit de volumul mare de muncă, deşi erai prea încăpăţînat să recunoşti.

A ridicat privirea spre ea, părînd să se relaxeze încet-încet.

– Şi apoi ai apărut tu, a şoptit el. Atunci am înţeles ce anume lipseşte din viaţa mea.

– Mîncarea şi somnul? i-a sugerat ea, în glumă.

– Printre altele. Şi-a strecurat mîna pe sub fusta ei, urcînd pînă la genunchi. Iar de-acum nimic nu mă va putea ţine departe de tine.

Sophia a continuat să-l mîngîie.

– Va mai dura pînă cînd vei putea să faci atîtea schimbări. Nu trebuie să te grăbeşti din cauza mea. Deşi te vreau mereu lîngă mine, voi aştepta atît cît va fi nevoie.

– *Eu* sînt cel care nu mai vrea să aştepte. Îi trasa încet, cu vîrful degetelor, cercuri pe genunchi. Ce ironie! Ani la rînd oamenii s-au plîns pe motiv că uzurpam puterea. Iar acum, cînd vreau să plec din Bow Street, nu mai vor să-mi dea drumul. Criticii mei mă acuză că îmi abandonez responsabilităţile iar miniştrii îmi oferă o mulţime de stimulente materiale ca să rămîn.

– Asta pentru că nu mai există un al doilea Ross Cannon. Toată lumea ştie prea bine asta. Şi eşti al meu, a adăugat ea, mulţumită.

– Da. A sărutat-o în palma deschisă, cu ochii închişi. Am avut o zi grea. Am nevoie de ceva care să mă facă să uit de toate problemele.

– Încă un coniac? a întrebat Sophia, ridicîndu-se de pe scaun.

El a izbucnit în rîs.

– Nu, nu coniac. A prins-o de talie şi a tras-o mai aproape. Mă gîndeam la cu totul altceva.

Ea l-a luat de gît.

– Orice vrei tu. Ca soţie a ta, vreau doar să-ţi fiu de ajutor.

Ross a împins-o uşor spre pat.

– Îmi eşti de mare ajutor, să ştii.

Pentru că lumea continua să fie curioasă în ceea ce-i privea, Sophia şi Ross erau invitaţi peste tot de politicieni, industriaşi şi chiar de unii aristocraţi. Ei acceptau doar o mică parte din invitaţii, pentru că Sophiei îi era greu să se acomodeze cu noua ei viaţă. Lucrase mulţi ani ca servitoare şi nu se simţea deloc în largul ei în cercurile elevate ale societăţii, indiferent de cît de amabile erau noile ei cunoştinţe. I se părea că era neîndemînatică şi ţeapănă, chiar dacă soacra ei o asigura că se va obişnui, cu timpul. Se simţea bine doar în compania lui sir Grant, a soţiei acestuia, Victoria, şi a celorlalţi de pe Bow Street. Erau lipsiţi de pretenţii şi ifose şi cu picioarele pe pămînt, ştiau care era preţul pîinii şi cu ce probleme se confruntau cei săraci.

Ross îi era mereu aproape, să-i alunge temerile. Nu-şi pierdea niciodată răbdarea cu ea. Dacă Sophia voia să-i vorbească, se întrerupea din ce făcea, indiferent cît de important ar fi fost. În serile în care mergeau la teatru sau la vreo serată, era atît de atent cu ea încît celelalte soţii nu se puteau abţine să nu remarce cu amărăciune că şi-ar fi dorit ca soţii lor să fie măcar pe jumătate la fel de atenţi ca el. Principalul subiect de conversaţie era

cît de mult se schimbase magistratul-şef şi cum de un bărbat atît de serios se transformase într-un soţ iubitor. Sophia era de părere că motivul era foarte simplu: Ross fusese singur atît de mult timp încît acum învăţase să aprecieze plăcerile căsătoriei. Nu i se mai părea că fericirea era ceva ce i se cuvenea necondiţionat. Şi probabil că în adîncul inimii lui se temea că totul îi poate fi răpit într-o secundă, aşa cum se întîmplase şi cu Eleanor.

În weekend-uri mergeau adesea în vizită la Silverhill Park, unde luau parte la petreceri, mergeau la picnic sau pur şi simplu se plimbau, bucurîndu-se de aerul proaspăt şi de priveliştile verzi, minunate. Lui Catherine Cannon îi plăcea să primească vizite, aşa că în lunile de vară casa era plină de prieteni şi rude. Sophiei îi făceau plăcere aceste vizite, în urma cărora se simţea mai apropiată de soacra ei şi chiar de cumnata ei, Iona. Pentru că petrecuseră destul de mult timp împreună, Iona era acum mai deschisă, deşi tristeţea din priviri nu o părăsea niciodată. Melancolia era sigur un rezultat al căsătoriei ei cu Matthew. Mersese într-atît de departe încît i se confesase Sophiei, spunîndu-i că Matthew era complet schimbat faţă de cel de dinainte de căsătorie.

– Era de-a dreptul fermecător, a spus Iona, cu amărăciune, privind în gol. Stăteau amîndouă în grădină, lîngă un zid acoperit cu trandafiri căţărători înfloriţi. Dintre toţi bărbaţii care mi-au făcut

curte, Matthew m-a impresionat cel mai tare. Avea simţul umorului, era fermecător. A zîmbit trist şi a sorbit din paharul cu limonadă. Din nefericire, a venit şi rîndul meu să descopăr că pe anumiţi bărbaţi îi interesează doar vînătoarea. Odată ce şi-au atins scopul, devin indiferenţi.

– Da, i-a răspuns Sophia gîndindu-se la Anthony. Am cunoscut şi eu astfel de bărbaţi.

Iona a afişat un zîmbet resemnat:

– Ştiu prea bine că nu sînt singura femeie dezamăgită în dragoste. Duc o viaţă confortabilă, plăcută, iar Matthew nu este un om rău, numai că este foarte egoist. Poate că dacă aş putea să-l ademenesc mai des în patul meu aş putea să am un copil. Ar fi consolarea vieţii mele.

– Sper să ţi se îndeplinească dorinţa, i-a spus cu sinceritate Sophia. Şi cred că Matthew este pe drumul cel bun. Ross spune că se descurcă bine cu noile sale responsabilităţi. În ultimele săptămîni, Ross îşi obligase fratele să înveţe, despre taxe, contabilitate, agricultură, despre tot ce era legat de administrarea domeniului Silverhill. Deşi protestase cu tărie, Matthew nu avusese de ales şi făcuse ceea ce îi spusese Ross.

Iona a atins cu vîrful degetelor buza paharului.

– De vreme ce l-ai schimbat atît de dramatic pe Ross, bănuiesc că nu este totul pierdut nici în ceea ce-l priveşte pe soţul meu.

– Dar nu l-am schimbat eu, a protestat Sophia.

– Oh, ba da! N-am crezut că-l voi vedea vreodată într-atît de vrăjit. Înainte de a se căsători cu tine abia dacă reuşeai să scoţi două cuvinte de la el. Acum este cu totul alt om. Ce ciudat – pînă de curînd îmi era de-a dreptul teamă de el. Are un fel de a privi prin tine. Sunt sigură că înţelegi ce vreau să spun.

– Da, înţeleg, i-a răspuns zîmbind Sophia.

– Şi era atît de rezervat... Nu lăsa niciodată garda jos în faţa nimănui... cu excepţia ta. Iona a oftat şi şi-a aşezat o şuviţă după ureche. Eram convinsă că, dintre cei doi fraţi, eu trăsesem lozul cîştigător. Cu toate defectele lui, măcar Matthew era calm, uman, în timp ce Ross părea lipsit de orice emoţie. Abia acum este evident că soţul tu nu este un om rece, aşa cum l-am crezut.

Sophia i-a răspuns, roşind:

– Nu este, cu siguranţă.

– Te invidiez. Soţul tău nu calcă pe alături.

Au rămas tăcute cîteva clipe, pierdute fiecare în propriile gînduri. Sophia a realizat cu uimire că şi ea se schimbase mult într-un timp foarte scurt. Nu cu mult timp în urmă, credea că tot ce-şi putea dori mai mult pe lume era să se mărite cu Anthony. Iar dacă s-ar fi căsătorit cu el, sau cu un bărbat asemenea lui, ar fi fost exact ca Iona: trădată, plină de amărăciune, fără să mai aştepte ceva bun de la viitor. *Îţi mulţumesc, Doamne... Îţi mulţumesc*, a repetat ea în gînd, recunoscătoare pentru soarta ei.

Zilele erau foarte călduroase, aşa că familia Cannon şi oaspeţii ei au decis să doarmă după-amiaza sau să se relaxeze, dar între zidurile răcoroase ale casei. Ross nu dormise în viaţa lui după-amiaza, aşa că ideea unui somn în mijlocul zilei i s-a părut de neconceput.

– Hai la plimbare, i-a spus Sophiei.

– La plimbare? Dar toată lumea se odihneşte la răcoare, în casă, a protestat ea.

– Înseamnă că avem toată grădina la dispoziţie.

Sophia a dat ochii peste cap şi a fugit să se schimbe într-o rochie mai subţire. Au pornit-o spre sat, iar cînd au ajuns într-o poiană, în mijlocul unei păduri de castani, Sophia a decis că avea nevoie de o pauză. S-au aşezat amîndoi la umbra celui mai bătrîn copac.

Ross a cuprins-o pe după umeri şi au început să vorbească, subiectele fiind cînd serioase, cînd frivole. Sophia nu-şi imaginase niciodată că un bărbat putea asculta astfel o femeie. Era atent, sincer interesat, nu îi lua niciodată în derîdere părerile, nici măcar atunci cînd nu era de acord cu ea.

– Ştii, i-a spus visătoare în timp ce privea frunzele mari, de deasupra capului, cred că-mi face mai mare plăcere să stau de vorbă cu tine decît să facem dragoste.

– Este un compliment la adresa priceperii mele în ale conversaţiei sau o plîngere legată de felul în care facem dragoste?

Ea a zîmbit şi l-a mîngîiat pe piept:

– Ştii bine că nu m-aş putea plînge niciodată în legătură cu *asta.* Numai că nu mă aşteptam să am o astfel de relaţie cu soţul meu.

– Dar la ce te aşteptai? a întrebat-o amuzat Ross.

– La genul obişnuit de aranjamente. Am fi discutat numai lucruri fără importanţă, nimic nelalocul lui, am fi stat în aripi diferite din casă şi ne-am fi petrecut separat majoritatea zilelor. M-ai fi vizitat din cînd în cînd, noaptea, iar eu bineînţeles că te-aş fi consultat în anumite privinţe...

A făcut o pauză, văzînd că el o privea straniu.

– Hmm...

– Ce este? l-a întrebat, tulburată. Am spus ceva care te-a deranjat?

– Nu. Căpătase o expresie gînditoare. Mi-am dat seama că tocmai ai descris căsătoria mea cu Eleanor.

Sophia s-a ridicat din poala lui şi i-a atins cu tandreţe părul. Ross îi pomenea atît de rar numele lui Eleanor încît Sophia uita adesea că el mai fusese căsătorit. I se părea că el îi aparţinea în totalitate, aşa că îi era greu să şi-l imagineze cu o altă femeie, ţinînd-o în braţe, iubind-o. Deşi a simţit un fior de gelozie, Sophia s-a străduit să pară senină:

– Şi ţi se părea un aranjament convenabil?

– Bănuiesc că da. Ochii lui gri erau acum gînditori. Dar mă îndoiesc că acum m-aş mai mulţumi doar cu atît. Am ajuns să-mi doresc mai mult de la

o relaţie. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Eleanor a fost o soţie bună... dar mult prea delicată.

Sophia a smuls cîteva fire de iarbă şi a început să se joace cu ele. Se întreba ce anume îl atrăsese pe el la acea fiinţă excesiv de fragilă. Părea total nepotrivită pentru un bărbat atît de robust.

Ross a părut să-i citească gîndurile.

– Eleanor a trezit în mine un instinct protector. Era frumoasă, firavă şi neajutorată. Orice bărbat şi-ar fi dorit să poată avea grijă de ea.

Gelozia o tortura, în ciuda eforturilor pe care le făcea:

– Şi bineînţeles că nu ai putut să-i rezişti.

– Nu. Ross şi-a sprijinit braţul de genunchi şi a privit-o lung. La ce te gîndeşti?

Sophia a clătinat din cap, prea ruşinată de întrebarea care îi trecuse prin minte, o întrebare indiscretă, nelalocul ei, izvorîtă doar din gelozie.

– Oh, nimic.

– Spune-mi. I-a luat mîna în mîna lui. Voiai să mă întrebi ceva legat de Eleanor.

Ea l-a privit, roşie la faţă:

– Mă întrebam cum de o femeie atît de delicată a putut să te satisfacă în pat.

El a rămas nemişcat. Pe chip i se citea cu uşurinţă consternarea. Era un gentleman, aşa că nu-i putea răspunde la întrebare. Nu ar fi dezonorat niciodată memoria soţiei lui. Dar privirile li s-au întîlnit iar Sophia a aflat răspunsul, uşurată.

S-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o uşor. Deşi nu intenţionase ca gestul lui să aibă o conotaţie sexuală, Sophia l-a sărutat apăsat, trecîndu-şi mîinile pe după ceafa lui. Ross a tras-o în poala lui, profitînd de invitaţie. Ea a oftat şi s-a frecat în poala lui, simţind cum sexul lui se întărea sub ea.

El a rîs uşor, gîdilîndu-i urechea:

– Sophia... o să mă ologeşti definitiv.

Îi plăcea felul în care o privea, felul în care îi sclipeau ochii, părînd două flăcări argintii.

– Nu pot să cred, i-a spus cu voce încărcată de pasiune, că un bărbat cu apetitul tău a putut să rămînă singur timp de cinci ani.

– N-am fost chiar singur tot timpul, a recunoscut el.

– N-ai fost? Nu mi-ai spus. Cu cine te-ai culcat?

Ross i-a scos din păr pieptenele de fildeş şi şi-a trecut degetele prin părul ei.

– Cu văduva unui vechi prieten. Primul an de după moartea lui Eleanor nu am putut nici măcar să concep că aş putea să fac dragoste cu o altă femeie. Dar ca orice bărbat, am anumite nevoi, aşa că...

A făcut o pauză. Părea stînjenit.

– Şi? l-a îmboldit Sophia. Ai avut o legătură cu văduva aceasta?

El a dat din cap.

– Şi ea era la fel de singură şi dornică de intimitate, aşa că ne-am văzut discret, cam patru luni, pînă cînd...

– Pînă cînd?

– O dată, după ce făcusem dragoste, a început să plîngă. Mi-a spus că se îndrăgostise de mine. Şi că dacă nu simţeam la fel, ea nu mai putea continua, pentru că era prea dureros.

– Biata femeie! a spus Sophia, compătimind-o sincer. Şi aşa s-a sfîrşit relaţia voastră.

– Da. M-am simţit vinovat pentru durerea pe care i-o cauzasem. Şi am mai aflat ceva: că oricît de plăcută poate fi o aventură, nu te simţi la fel de împlinit ca atunci cînd iubeşti. Aşa că am decis să aştept pînă cînd voi găsi femeia potrivită. Asta s-a întîmplat în urmă cu trei ani. Timpul a trecut repede pentru că am fost foarte ocupat cu munca.

– Dar trebuie să fi fost şi nopţi cînd îţi era imposibil, i-a spus Sophia. Un bărbat cu apetitul tău...

Ros a zîmbit şi i-a răspuns fără să-i întîlnească privirea:

– Un bărbat poate să-şi rezolve şi singur această problemă.

– Vrei să spui că...?

El s-a uitat la ea, direct:

– Vrei să spui că tu nu ai făcut-o niciodată?

Cîteva frunze au căzut peste ei iar o pasăre singuratică a început să ciripească inocentă. Sophia îşi căuta cuvintele:

– Ba da, a recunoscut într-un final. La puţin timp după ce ai fost împuşcat. Îţi aminteşti dimineaţa aceea cînd erai în pat şi m-ai sărutat şi aproape că... Roşise intens. După asta, nu am putut să-mi scot din minte atingerile tale, iar noaptea am fost

atît de disperată de dor încît... Şi-a acoperit faţa cu mîinile, ruşinată, şi a gemut.

Ross i-a trecut mîna prin păr şi a sărutat-o. Încă roşie ca focul, Sophia s-a relaxat şi a închis ochii, apărîndu-se astfel de razele de soare care se strecurau printre ramuri. Gura lui a pus stăpînire pe a ei cu săruturi dulci, prelungi. Nu a protestat cînd a simţit că el începea să o dezbrace. Mîinile lui erau peste tot: pe sîni, pe coapse.

– Arată-mi, i-a şoptit cu buzele lipite de gîtul ei.

– Ce să-ţi arăt?

– Cum ai făcut atunci.

– Nu, a protestat ea cu un rîs care trăda nervozitate. El nu a renunţat însă, aşa că a fost nevoită să cedeze. Mîna i-a tremurat cînd a atins locul pe care el îl dezgolise, ridicîndu-i fusta pînă la mijloc.

– Uite aşa... a spus, respirînd sacadat.

Degetele lui le-au acoperit pe ale ei, urmărindu-i mişcările subtile. A continuat să o mîngîie şi după ce ea a dat mîna deoparte.

– Aşa? i-a şoptit el la ureche.

Ea s-a zvîrcolit în poala lui, fără să mai fie capabilă să-i răspundă.

– Nu e mai bine decît să fi dormit? a întrebat-o, continuînd să-i stîrnească simţurile cu mişcări circulare ale degetelor.

Singurul obstacol în calea fericirii Sophiei era grija pentru fratele ei. Nick nu renunţase la vechile obiceiuri, acţionînd cînd ca un infractor de rînd,

cînd ca un agent aflat pe urma hoţilor. Opiniile societăţii erau divizate în ceea ce-l privea. Majoritatea încă îl mai privea ca pe un binefăcător, date fiind abilităţile lui de a urmări şi aresta criminali şi de a-i convinge pe membrii bandelor să se toarne între ei. Şi totuşi, numărul celor care începuseră să-i condamne metodele neortodoxe era în creştere. Era clar că tronul lui începuse să se clatine serios, în ciuda puterii pe care o acumulase în lumea subterană.

După ce îi trimisese informaţiile cerute, Nick nu-i mai ceruse vreo altă favoare. Îi trimitea din cînd în cînd cîte un bilet, printr-un curier care se strecura nevăzut, în care o asigura de afecţiunea lui frăţească. Sophiei i se frîngea inima citindu-le, pentru că în ele lipsa lui de educaţie era evidentă. Deşi cuvintele erau ortografiate greşit, din ele răzbătea totuşi inteligenţă. Din ele, Sophia putea să-şi dea seama ce fel de om ar fi putut deveni fratele ei dacă ambiţia şi inteligenţa lui ar fi fost folosite în scopuri bune. Nick era îndrăzneţ şi lipsit de scrupule şi îşi crease în toată Londra o reţea vastă de informatori şi spioni. Cu ajutorul lor, el făcea contrabandă cu bunuri de lux şi le distribuia extrem de eficient. Iar ambiţia secretă a lui Ross – pe care nu ar fi recunoscut-o în faţa Sophiei – era să-l prindă pe Nick înainte de a se retrage.

Grijile Sophiei în ceea ce-l privea pe fratele ei au fost umbrite de o descoperire care a încîntat-o. Înainte să-i dea vestea cea mare lui Ross, a ajutat-

o pe Eliza să pregătească felurile lui de mîncare preferate şi s-a îmbrăcat cu o rochie uşoară, de culoarea mării, cu dantelă la gît şi mîneci. La sfîrşitul zilei, cînd s-a întors acasă, Ross a fost plăcut surprins de masa aranjată cochet, lîngă fereastră, cu mîncărurile aşteptîndu-l fierbinţi sub capacele din argint. Sophia aprinsese cîteva lumînări şi l-a întîmpinat cu un surîs larg.

– Uite aşa ar trebui aşteptat orice bărbat, a spus Ross zîmbind. A luat-o de talie şi a sărutat-o. Dar de ce nu mîncăm jos, ca de obicei?

– Pentru că sărbătorim ceva.

Ross a studiat-o, întrebîndu-se ce putea fi acel „ceva".

– Nu ghiceşti? l-a întrebat Sophia.

– Mă tem că nu, iubita mea. Spune-mi tu.

Ea l-a luat de mînă şi l-a strîns cu putere.

– Peste nouă luni familia Cannon va mai avea încă un membru.

Spre surprinderea ei, Ross a îngheţat. Şi-a mascat imediat reacţia cu un zîmbet.

– Iubita mea, a murmurat. Este o veste minunată. Şi deloc neaşteptată, după ce am făcut împreună în ultimele trei luni.

Ea a rîs şi s-a lipit de el.

– Sînt atît de fericită! Am fost la doctorul Linley, care mi-a spus că sînt perfect sănătoasă şi că nu avem nici un motiv de îngrijorare.

– Am deplină încredere în opinia lui. A sărutat-o pe frunte. Te simţi bine?

– Da. Sophia s-a dat un pas înapoi şi i-a zîmbit. Simţea că era ceva în neregulă, dar nu-şi dădea seama ce anume. Ross primise bine vestea, dar ea se aşteptase totuşi la mai mult entuziasm din partea lui. Poate că asta era diferenţa dintre un bărbat şi o femeie, şi-a spus. La urma urmei, tot ce era legat de naştere, de copii, era strict domeniul femeilor.

A ajutat-o să se aşeze la masă iar subiectul de conversaţie a fost casa în care urmau să se mute. Trebuiau bineînţeles să amenajeze o cameră pentru copil şi să angajeze o doică. În timp ce mîncau şi vorbeau, Sophia îl privea atentă, simţind că el îi ascundea ceva. Ochii lui nu trădau însă nimic iar chipul îi părea turnat în bronz.

Cînd au terminat de mîncat, Sophia s-a ridicat şi s-a întins leneş.

– E tîrziu, a spus cu un căscat. Vii la culcare?

El a clătinat din cap.

– Nu mi-e somn încă. Mă duc să mă plimb puţin.

– Bine, i-a spus ea cu un zîmbet nesigur. Te aştept.

Ross a ieşit ca un fulger, de parcă ar fi evadat dintr-o închisoare. Încruntată, Sophia s-a dus în dormitor şi s-a spălat pe faţă cu apă rece. În timp ce îşi descheia nasturii corsetului s-a apropiat de fereastră, din instinct. Ross era în curte. Silueta lui întunecată era luminată doar de lună iar albul strălucitor al gulerului cămăşii contrasta puternic cu vesta întunecată la culoare.

Sophia a rămas uimită văzînd că avea o ţigară în mînă. Ross fuma foarte rar iar atunci cînd o făcea era mai degrabă un ritual, în compania prietenilor. A aprins un chibrit şi a dat să aprindă ţigara dar mîinile îi erau nesigure iar flacăra i-a tremurat violent printre degete.

Era supărat, a realizat Sophia. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Şi-a încheiat repede nasturii la loc şi a coborît. Cît de proastă fusese! Să nu-şi dea seama ce efect putea să aibă această veste asupra lui! Viaţa lui fusese bulversată total din cauză că prima lui soţie murise la naştere. Iar acum probabil simţea că toată acea poveste sinistră reîncepea.

Ross era un bărbat raţional. Cu siguranţă că ştia că şansele ca acest lucru să se repete erau foarte mici. Şi totuşi era un simplu om, iar emoţiile îi puteau umbri uneori judecata. Probabil că nimeni nu putea să-şi imagineze că pînă şi invincibilul magistrat-şef avea temerile lui, iar aceasta era probabil cea mai mare dintre toate.

Sophia a străbătut bucătăria şi a ieşit în curte. Ross era cu spatele la ea. S-a încordat cînd a simţit-o apropiindu-se. Renunţase să mai încerce să-şi aprindă ţigara şi stătea nemişcat, cu mîinile în buzunare şi capul plecat.

– Vreau să fiu singur, a spus.

Sophia s-a lipit de spatele lui şi l-a cuprins de mijloc. Deşi s-ar fi putut îndepărta cu uşurinţă, Ross a rămas nemişcat. Sophia l-a simţit tremurînd. Era

ca un lup în captivitate, speriat de gratiile care îl înconjurau.

– Totul va fi bine, Ross, i-a spus încet.

– Ştiu asta.

– Nu cred că ştii. Şi-a lipit obrazul de spatele lui, căutînd cuvintele care ar fi putut să-l liniştească. Nu sînt la fel de fragilă ca Eleanor. Nu se va întîmpla acelaşi lucru. Trebuie să mă crezi.

– Te cred, i-a răspuns imediat. Nu am motive de îngrijorare. Continua însă să tremure şi respira greu.

– Spune-mi la ce te gîndeşti, i-a spus ea. Vreau adevărul, nu vreau să-mi spui doar ce crezi că aş vrea eu să aud.

Ross a aşteptat mult pînă să-i răspundă.

– Ştiam că se va întîmpla asta... M-am pregătit... mi-am repetat că nu există nici un motiv logic să mă tem. Îmi doresc acest copil, vreau să avem o familie. Dar indiferent ce-mi spun, nu pot să nu-mi amintesc... Oh, Dumnezeule, nu-ţi poţi imagina cum a fost! Vocea i s-a stins iar ea a ştiut că amintirile îl asaltaseră şi nu se mai putea apăra.

– Ross, i-a spus, întoarce-te cu faţa spre mine. Te rog.

El a ascultat-o, ameţit. Ea l-a luat imediat în braţe şi s-a lipit de trupul lui fierbinte. Ross s-a agăţat de ea cu disperare, ca de un colac de salvare.

Sophia l-a mîngîiat pe spate, l-a sărutat pe ureche. Degetele lui rămăseseră încleştate în părul şi în hainele ei. I-a cuprins faţa în palme şi l-a obligat

să se uite în ochii ei. Printre genele dese străluceau cîteva lacrimi. Părea să privească prin porţile iadului. I-a sărutat cu tandreţe buzele reci.

– Nu vei mai fi niciodată singur, i-a promis ea. Vom avea mulţi copii sănătoşi, şi nepoţi, şi vom îmbătrîni împreună.

El a dat din cap, încercînd să o creadă.

– Ross, a continuat ea, eu nu semăn în nici o privinţă cu Eleanor, nu-i aşa?

– Nu, i-a răspuns el.

– Relaţia noastră... încă de la începutul ei şi pînă acum... a fost similară cu cea pe care ai avut-o cu Eleanor?

– Bineînţeles că nu.

– Şi atunci de ce crezi că se va sfîrşi la fel?

El nu i-a răspuns ci s-a mulţumit să-şi lipească buzele de tîmpla ei.

– Nu ştiu de ce a trebuit ca Eleanor să sfîrşească aşa, a continuat Sophia. Nu a fost greşeala ei şi cu siguranţă că nu a fost nici a ta. Nu a fost ceva pe care să-l poţi controla. Trecutul nu va înceta să te bîntuie pînă cînd nu vei înceta să te mai consideri responsabil pentru ce i s-a întîmplat. Iar pedepsindu-te pe tine mă vei pedepsi şi pe mine.

– Nu, a şoptit el continuînd să o mîngîie pe păr, pe gît, pe spate.

– Sentimentul tău de vinovăţie nu-i face onoare. Sophia s-a dat puţin înapoi ca să-i poată privi chipul chinuit. Eleanor nu şi-ar fi dorit ca tu să suferi atît pentru că ai iubit-o. Trebuie să trăieşti aşa cum

şi-ar fi dorit ea şi să încetezi să te mai simţi răspunzător.

Ross i-a căutat buzele, i le-a găsit şi a sărutat-o apăsat, aproape cu ură. Ea i-a răspuns la sărut, acceptîndu-i pasiunea aproape agresivă. Mîinile lui i se plimbau pe tot corpul iar emoţia s-a transformat curînd într-o necesitate fizică.

– Hai în dormitor, i-a spus ea. Te rog.

El a luat-o pe sus şi s-a îndreptat spre intrare. Nu s-a oprit decît atunci cînd au ajuns în camera lor.

CAPITOLUL 17

Sophia s-a trezit singură şi goală printre cearşafurile mototolite. Dormise pînă tîrziu, şi-a spus încă ameţită de somn. Avea multe de făcut în ziua aceea: trebuia să se întîlnească cu decoratorul de interioare şi cu grădinarul-şef şi trebuia să ia parte la un prînz caritabil.

A zîmbit leneş şi s-a rostogolit pe burtă. Amintirile despre noaptea trecută nu-i ieşeau din minte. Făcuseră dragoste de nenumărate ori iar acum o durea peste tot, locuri indecente o ardeau iar buzele îi erau crăpate şi umflate de atîtea săruturi. Dar era mulţumită. Trupul îi era pe deplin satisfăcut.

A rugat-o pe Lucie să-i umple cada şi şi-a ales pe îndelete hainele pe care voia să le poarte în ziua aceea. Cînd baia a fost gata, s-a cufundat cu un oftat în apa fierbinte. Mai apoi s-a îmbrăcat şi şi-a aranjat părul aşa cum se purta atunci: cu

cărare pe dreapta şi un mănunchi de bucle prinse în partea stîngă.

Exact cînd se pregătea să-şi pună pe cap o bonetă împodobită cu cîteva fire de hortensii a auzit o bătaie în uşă. Era Lucie.

– Ai venit să goleşti cada? a întrebat-o Sophia.

– Da, doamnă... Dar aţi primit şi un mesaj. Sir Ross l-a trimis pe Ernest să vă cheme imediat la birou.

Era o cerere neobişnuită, pentru că lui Ross nu-i stătea în obicei să o cheme la el peste zi.

– Da, bineînţeles, a spus calmă Sophia, deşi în adîncul sufletului era nelinlştită. Probabil că trăsura a tras deja în faţă şi mă aşteaptă. Te rog să-i spui vizitiului că întîrzii cîteva minute.

– Da, doamnă. Lucie a făcut o reverenţă şi a ieşit.

Ernest o aştepta jos, să o însoţească la casa cu numărul trei.

– Ai idee de ce m-a chemat sir Ross? l-a întrebat ea pe Ernest în timp ce străbăteau curtea.

– Nu, doamnă... Numai că a fost mare agitaţie de dimineaţă. Domnul Sayer a venit şi a plecat de două ori deja şi l-am auzit spunînd că sir Grant a chemat în ajutor armata.

– Se aşteaptă la o revoltă, a murmurat Sophia şi un fior de suspiciune i-a străbătut pieptul.

– Aşa se pare, doamnă, i-a răspuns băiatul.

Un număr neobişnuit de mare de agenţi şi poliţişti fuseseră convocaţi în Bow Street, la

numărul trei. Oamenii în uniformă au salutat-o respectuoşi pe Sophia cînd a trecut. Distrată, ea le-a dat bună-dimineaţa şi şi-a continuat drumul spre biroul lui Ross. L-a lăsat pe băiat să aştepte pe hol şi a împins uşa întredeschisă. Ross stătea la birou, în timp ce Grant Morgan se uita pe geam, cu o expresie sumbră.

Ross s-a apropiat de ea şi a luat-o de mînă.

– Bună dimineaţa, i-a spus încet.

Ea a încercat să-i zîmbească.

– Bănuiesc că îmi vei explica ce e cu toată agitaţia asta.

El a dat din cap şi i-a răspuns scurt:

– Vreau să părăseşti Londra şi să te duci la Silverhill. Doar cîteva zile. Îţi voi trimite eu vorbă cînd te poţi întoarce în siguranţă.

Ea l-a privit în ochi cu nelinişte

– Înţeleg că te aştepţi la tulburări.

– Nick Gentry a fost arestat şi acuzat de tăinuire şi vînzare de obiecte furate. Am găsit un martor cu dovezi de netăgăduit. Va avea parte de un proces corect, dar dacă lucrurile vor tărăgăna mă aştept ca mulţimea să iasă iar în stradă. Nu vreau să te ştiu în Londra pînă nu se aleg apele. Deşi muncise mult ca să-l poată aresta pe Gentry, în glasul lui Ross nu se citea nici urmă de triumf.

Sophia se simţea de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Se întreba de ce trebuia ca fratele ei să fie un infractor notoriu. Poate că ar fi putut rămîne anonim, dacă nu avea atît de mult succes. Dar nu,

trebuia să fie faimos şi controversat, să divizeze opinia publică şi să le dea cu tifla autorităţilor. Nick era imposibil de ajutat de cineva, şi asta doar din vina lui.

A căutat orbeşte un scaun. Văzînd-o cît era de nesigură pe picioare, Ross a ajutat-o să se aşeze şi a îngenuncheat în faţa ei.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o luîndu-i mîinile reci în mîinile lui. Te simţi rău? Copilul...?

– Nu. Şi-a ferit privirea încercînd să gîndească coerent. Dacă nu îi spunea adevărul despre Nick, preţul pe care l-ar fi plătit pentru tăcerea ei ar fi fost mult prea mare. Dar adevărul avea să o coste la fel de mult. Indiferent ce alegea să facă, viaţa ei avea să se schimbe în totalitate.

I-au dat lacrimile. Abia dacă îi mai distingea trăsăturile.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat din nou Ross, din ce în ce mai neliniştit. Sophia, ţi-e bine? Să chem doctorul?

Ea a clătinat din cap:

– Mă simt bine.

– Şi atunci de ce...

– Nu poţi să-l ajuţi în nici un fel? l-a întrebat, disperată.

– Să-l ajut pe Gentry? De ce aş face una ca asta, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu ţi-am spus ceva. Şi-a şters ochii de mîneca rochiei. Ceva ce am aflat chiar înainte de nuntă.

Ross a tăcut şi şi-a înfipt degetele în braţele fotoliului.

– Continuă, i-a spus încet

Cu coada ochiului l-a zărit pe sir Grant îndreptîndu-se spre uşă, ca să-i lase singuri.

– Nu pleca, i-a spus iar acesta s-a oprit în prag. Te rog să rămîi, sir Grant. Cred că ar trebui să afli şi tu ce am de spus, dată fiind funcţia pe care o ocupi.

Morgan i-a aruncat lui Ross o privire întrebătoare şi s-a rezemat atent de fereastră, deşi era clar că nu-şi dorea cîtuşi de puţin să participe la discuţie.

– Îţi aminteşti cînd mi-ai spus că Gentry era cel care îmi dăduse colierul cu diamante?

Ross a dat din cap.

– Ştiam deja, a continuat cu amărăciune. Ceva mai devreme în aceeaşi zi m-am întîlnit cu Gentry lîngă prăvălia lui Lannigan. Şi... m-a luat cu el în trăsură. Am stat de vorbă. A făcut o pauză văzînd că Ross îşi sporise strînsoarea iar vîrfurile degetelor i se albiseră pe braţele fotoliului. În birou se lăsase o tăcere de mormînt. Se auzea doar respiraţia grea a lui Ross. Sophia a continuat, controlîndu-şi tonul: Gentry mi-a spus că în tinereţe fusese închis împreună cu fratele meu. Mi-a povestit cît suferise John... după care mi-a spus... mi-a spus că John nu a murit. Că a luat numele unui alt deţinut, ca să fie eliberat mai repede...

– Sophia, a întrerupt-o Ross cu blîndeţe, de parcă ar fi crezut că înnebunise. Fratele tău este mort.

Ea i-a cuprins mîinile şi l-a privit în ochi.

– Nu. Nick Gentry este fratele meu. El şi John sînt una şi aceeaşi persoană. Am ştiut că acesta este adevărul din clipa în care mi l-a spus. Nu avea cum să mă înşele, Ross... Am copilărit împreună. Ştie totul despre trecutul nostru şi... priveşte-l doar şi vei vedea asemănarea. Avem aceiaşi ochi. Aceleaşi trăsături. Aceleaşi...

Ros şi-a desprins mîinile şi s-a îndepărtat de ea de parcă ar fi fost ciumată,

– Dumnezeule! l-a auzit spunînd printre dinţi.

Sophia era sigură că îl pierduse. El nu avea cum să o ierte pentru că îi ascunsese ceva ce ar fi trebuit să-i spună înainte de căsătorie. A continuat să le relateze restul discuţiei, mărturisind şi că sustrăsese dovezi din birou. Ross rămăsese cu spatele la ea, cu pumnii încleştaţi.

– Îmi pare rău, a conchis Sophia. Aş vrea să pot să o iau de la început. Ar fi trebuit să-ţi mărturisesc totul despre Nick din clipa în care am aflat că este fratele meu.

– Şi de ce o faci acum? a întrebat-o Ross.

Nu mai avea nimic de pierdut. A fixat un punct îndepărtat de pe podea şi i-a răspuns:

– Am sperat că-l poţi salva.

El a rîs ironic:

– Nici dacă aş putea nu ar conta. Pentru că nu după mult timp ar face altceva şi aş fi obligat să-l arestez din nou. Nu cred să treacă nici măcar o lună.

– Nu contează ce va fi luna viitoare. Nu-mi pasă decît de ziua de azi. Nu-i lăsa să-l spînzure, l-a implorat ea. Nu pot să-l pierd din nou. Te rog, fă ceva.

– Ce să fac? s-a răstit el.

– Nu ştiu, i-a răspuns franc. Fă ceva să rămînă în viaţă. Vorbesc eu cu el, îl conving să se schimbe...

– Nu se va schimba niciodată.

– Salvează-i viaţa, doar de data asta, a insistat ea. Nu-ţi voi mai cere nimic, niciodată, indiferent ce se va întîmpla pe viitor.

El nu s-a mişcat şi nu i-a răspuns.

– Lady Sophia, a intervenit cu blîndeţe Morgan. Nu ar trebui să vorbesc, dar trebuie să înţelegi cît riscă sir Ross. Toţi ochii sînt aţintiţi asupra lui, toată lumea vrea să vadă ce se va întîmpla. Dacă se află că sir Ross a intervenit în actul de justiţie reputaţia lui va fi distrusă. Toată munca lui de pînă acum nu va mai conta deloc. Lumea îşi va pune întrebări iar cînd se va afla că Gentry este cumnatul lui sir Ross întreaga familie Cannon va avea de suferit.

– Înţeleg, a spus Sophia. Şi-a înfipt unghiile în palme ca să nu izbucnească în plîns. Se uita fix spre soţul ei, dar acesta refuza să se întoarcă cu faţa spre ea.

Părea că nu mai era nimic de spus. A ieşit cu paşi şovăielnici din birou, ştiind că îi ceruse impo-

sibilul. Mai mult decît atît, îl rănise atît de grav încît el nu avea să o ierte niciodată.

Cei doi bărbaţi au rămas singuri în birou. A trecut ceva timp pînă cînd Morgan a vorbit:

– Ross... Deşi se cunoşteau de mulţi ani, nu-i spusese niciodată pe numele mic. Crezi că poate fi adevărat?

– Bineînţeles că este, i-a răspuns cu amărăciune Ross. Este într-atît de înspăimîntător încît *trebuie* să fie adevărat.

După ce a părăsit clădirea, Sophia nu a ştiut încotro să o apuce. Se simţea extenuată, de parcă nu ar fi dormit de zile întregi. A încercat să-şi imagineze ce avea Ross de gînd cu ea. Avea relaţii şi era influent, aşa că nu avea să-i fie prea greu să divorţeze. Sau poate că o va trimite undeva la ţară, departe de lume. Orice ar fi decis, ea nu avea de ce să-l condamne. Dar nici nu putea să conceapă că o va respinge definitiv. Poate că mai avea sentimente pentru ea, o fundaţie fragilă pe care să-şi poată reclădi relaţia. Chiar dacă aceasta urma să fie o palidă imitaţie a ce trăiseră pînă atunci.

S-a dus în dormitorul lor şi s-a schimbat într-o rochie de casă. Era abia miezul zilei dar era epuizată. S-a întins pe pat şi a închis ochii.

Mult mai tîrziu s-a trezit auzind pe cineva care intra în cameră. Ameţită, şi-a dat seama că dormise toată după-amiaza. În cameră era deja mai răcoare iar prin draperiile doar pe jumătate trase a

văzut că soarele apunea. S-a ridicat din pat şi l-a văzut pe soţul ei trecînd pragul şi închizînd cu fermitate uşa în urma lui.

S-au privit ca doi gladiatori care se aflau în ring dar evitau să se lupte.

Ea a vorbit prima:

– Sunt sigură că... eşti furios pe mine.

A urmat o lungă tăcere. Ajungînd la concluzia că vor purta o discuţie civilizată, a fost luată prin surprindere atunci cînd el a ajuns-o din doi paşi şi a înşfăcat-o cu brutalitate. A luat-o de păr şi a obligat-o să lase capul pe spate, zdrobindu-i buzele cu gura lui. Sărutul nu fusese menit să-i provoace plăcere, ci mai mult ca o pedeapsă. Sophia a răspuns pasiunii lui furioase, abandonîndu-i-se complet. Buzele şi trupul ei îi spuneau că putea să facă cu ea orice dorea. Într-un final, pentru că ea nu-i opunea deloc rezistenţă, el şi-a îndulcit sărutul.

Totul a durat însă numai cîteva secunde. I-a dat drumul la fel de brusc precum o luase în braţe, păstrînd distanţa între ei. Ochii lui pătrunzători o ardeau.

Abia atunci Sophia a înţeles totul, ca şi cum sentimentele, gîndurile lui ar fi fost ale ei. Îl minţise, îi ascunsese adevărul, abuzase de încrederea lui. Şi totuşi o dorea. Era dispus să-i ierte orice, chiar şi o crimă. O iubea mai presus de onoare, mai presus de mîndrie.

A căutat cu disperare o cale să-l convingă că pe viitor avea să fie demnă de încrederea lui.

– Te rog, lasă-mă să-ţi explic. Am vrut să-ţi spun totul dar nu am putut. Mi-a fost teamă că atunci cînd vei afla...

– Te-ai temut că te voi respinge.

Ea a dat din cap, cu ochii înlăcrimaţi.

– De cîte ori trebuie să-ţi dovedesc dragostea mea? Era furios. Te-am condamnat pentru vreo greşeală din trecut? Am fost vreodată nedrept cu tine?

– Nu.

– Şi atunci cînd ai de gînd să ai încredere în mine?

– Dar *am*! i-a spus răguşită. Dar nu aş fi putut suporta să te pierd.

– Mă vei pierde atunci cînd mă vei minţi din nou.

Inima îi bătea cu putere. Cuvintele lui îi sugerau că...

– Este cumva prea tîrziu? a reuşit să-l întrebe. Te-am pierdut deja?

– Sînt aici, i-a răspuns ironic.

– Dacă mă mai vrei... îţi promit să nu te mai mint niciodată.

– Ar fi o schimbare binevenită.

– Şi... să nu mai am secrete faţă de tine.

– Şi asta este o idee bună.

A înţeles că era dispus să-i mai dea o şansă. Era furios, dar dispus să o facă. Şi nu putea avea decît un singur motiv.

S-a apropiat de soţul ei şi şi-a lipit palmele de pieptul lui, acoperindu-i bătăile violente ale inimii.

– Îţi mulţumesc, Ross, i-a şopti.

– Pentru ce? Faţa lui continua să fie împietrită.

– Pentru că mă iubeşti.

A ridicat ochii spre el, căutîndu-i privirea:

– Îţi pare rău că mă iubeşti?

– Nu, a spus el.

– Vreau să ştii ceva. Sînt pe deplin în puterea ta, mai mult decît ai putea fi tu într-a mea. Te iubesc. L-a simţind înfiorîndu-se la auzul acelor cuvinte. Te iubesc, i-a repetat.

– Sophia, a murmurat el, nu cred că voi reuşi să-l salvez pe Gentry de la ştreang. Nici nu sînt foarte doritor să încerc. Nu-i pot trece cu vederea faptele, chiar dacă este fratele tău. Şi cred că este iremediabil pierdut. A dovedit-o de prea multe ori.

Ea a clătinat din cap.

– A dus o viaţă grea...

– Ştiu, a întrerupt-o el. Doar tu ai putea să continui să-l iubeşti pe fratele care te-a şantajat.

– Nimeni nu i-a dat prilejul să se schimbe, i-a răspuns ea. Dacă i s-ar da şansa să înceapă o nouă viaţă... gîndeşte-te ce fel de om ar putea deveni.

– Mă tem că nu am suficient de multă imaginaţie, a venit răspunsul lui ironic. Gata cu Gentry. E suficient pentru o singură zi.

– Bine, i-a spus Sophia, deşi era evident că nu ar fi vrut să renunţe la subiectul discuţiei lor. Cum vrei să ne petrecem seara?

– Mi-e foame, a murmurat Ross, mîngîindu-i sînul. Vreau cina... şi apoi *asta*. Ce zici, eşti de acord?

Datorită faptului că Ross se pregătise minuţios, pînă în clipa aceea nu avuseseră loc demonstraţii ale susţinătorilor lui Nick Gentry. Se aşteptau însă la unele mişcări în ziua următoare. Drept pentru care Bow Street fusese împînzit cu poliţişti şi agenţi, iar cei care încercau să se adune la Newgate erau îndepărtaţi imediat. Familiile magistraţilor fuseseră anunţate să se baricadeze în case iar funcţionarii de la bănci şi distilerii precum şi bijutierii primiseră arme ca să se poată apăra de eventuale jafuri. Sophia refuzase cu vehemenţă să părăsească Londra. Nu voia să fie trimisă la Silverhill Park, lîngă Catherine şi Iona, în timp ce aici se hotăra soarta fratelui ei.

Ceva mai tîrziu Sophia stătea în salon, gîndindu-se la ce se putea face pentru fratele ei. O durea capul, tîmplele îi zvîcneau. Ross nu venise la masă ci doar trimisese în cîteva rînduri după cafea. O mulţime de oameni se perindau prin biroul lui.

Se apropia seara iar oraşul era plin de patrule înarmate care încercau să ţină totul sub control. Trimis cu un mesaj la un judecător din Finsbury Square, Ernest s-a oprit cîteva clipe ca să-i spună cum stăteau lucrurile.

– I-am auzit pe sir Ross şi pe sir Grant vorbind. Se mirau foarte tare că oamenii nu au făcut un scandal monstru cînd au aflat de arestarea lui Gentry. Spuneau că este un semn că mulţi au trecut în tabăra adversă şi sînt acum împotriva lui. Ernest a clătinat din cap, dezamăgit de lipsa de loialitate a maselor. Bietul *Cîine negru*, a murmurat. Sînt nişte ingraţi cu toţii.

– Îţi mulţumesc, Ernest, i-a spus ea. Ai grijă cînd ieşi pe stradă. N-aş vrea să păţeşti ceva.

El a roşit, impresionat de grija ei:

– Oh, nu mă atinge nimeni nici cu un deget, doamnă.

A ieşit în grabă iar Sophia rămas din nou singură cu gîndurile ei. Soarele a apus iar Londra a fost învăluită de întunericul fierbinte al nopţii. Chiar în clipa în care s-a gîndit să se pregătească de culcare, Ross a intrat în apartamentul lor. Începuse să se dezbrace de cămaşa umedă de transpiraţie încă de cînd a trecut pragul.

– Vreo veste? l-a întrebat urmîndu-l în dormitor. Ce face fratele meu? Se agită lumea pe la porţile închisorii? Înnebunesc stînd aici, fără să ştiu ce se întîmplă.

– Totul este relativ calm, i-a răspuns Ross turnînd apă într-un lighean din porţelan. Îmi aduci te rog o cămaşă curată?

Ea s-a grăbit să o aducă.

– Unde te duci? Trebuie să mănînci ceva, mai întîi. Măcar un sandviş...

– N-am timp, i-a răspuns Ross băgîndu-şi cămaşa în pantaloni. Şi-a aranjat gulerul şi şi-a legat nodul la cravată. Mi-a venit o idee cu cîteva minute în urmă. Mă duc pînă la Newgate şi nu cred să întîrzii prea mult. Să nu stai trează aşteptîndu-mă. Dacă am vreo veste cît de cît importantă te trezesc.

– Te duci la fratele meu? Sophia a scos repede din dulap o haină gri şi l-a ajutat să o îmbrace. De ce? Ce idee ţi-a venit? Vreau să merg cu tine!

– Nu ai ce căuta la Newgate.

– Te aştept afară, în trăsură, a insistat ea cu disperare. Poţi să-i dai vizitiului un pistol. Şi sînt patrule jur-împrejurul închisorii, nu-i aşa? Voi fi la fel de în siguranţă acolo ca şi aici. Oh, Ross, o să înnebunesc dacă mai stau mult aici! Trebuie să mă iei cu tine! Te rog, doar e fratele meu.

Luat prin surprindere de avalanşa de cuvinte, Ross a privit-o cu asprime. Sophia a ştiut că se pregătea să o refuze. La fel de bine însă ştia că el îi înţelegea îngrijorarea.

– Jură că rămîi în trăsură, i-a cerut.

– Da!

I-a susţinut privirea şi a tras o înjurătură printre dinţi.

– Du-te şi ia-ţi haina.

L-a ascultat imediat, temîndu-se ca nu cumva să se răzgîndească.

– Spune-mi ce idee ţi-a venit.

Ross a clătinat din cap:

– Încă mă mai gîndesc. Şi n-aş vrea să-ţi faci speranţe, în caz că nu reuşesc.

Newgate servea şi ca adăpost temporar pentru cei care aşteptau să fie judecaţi sau condamnaţi. Cei care fuseseră închişi spuneau numai poveşti de groază despre iadul de acolo. Pereţii vechi răsunau de urletele şi gemetele prizonierilor legaţi cu lanţuri în celulele lor, asemenea animalelor. Temnicerii erau cruzi şi adesea corupţi, iar mulţi dintre ei erau dezechilibraţi mintal. O dată, după ce dusese un condamnat la Newgate, Eddie Sayer le spusese celorlalţi agenţi din Bow Street că paznicii îl speriau chiar mai mult decît prizonierii.

Deşi cei întemniţaţi aveau de suferit iarna din cauza frigului, nu se compara cu duhoarea din zilele fierbinţi de vară. Cînd Ross a cerut să fie dus în celula lui Gentry a văzut hoarde de gîndaci alergînd pe podele şi şobolani care fugeau la vederea ghetelor grele. Strigăte de disperare se auzeau din celulele de jos. Pe Ross îl enerva gîndul că îşi lăsase soţia să aştepte în trăsură, chiar la intrare. Regreta amar această decizie, dar se consola cu ideea că era bine păzită de un servitor înarmat, de vizitiu şi de doi agenţi, şi ei înarmaţi cu pistoale. Nick Gentry era chiar în inima închisorii, numită *camera diavolului*, de unde nu scăpase nimeni, niciodată.

– Gentry e foarte tăcut, i-a spus Eldridge, şeful temnicerilor. Era un individ masiv, cu ochi bulbucaţi,

care nu se deosebea prea tare de cei închişi acolo. Avea chelie în creştet, dar din lateral atîrnau şuviţe lungi de păr gras care îi fluturau pe spate în timpul mersului. Eldrige era unul dintre puţinii gardieni cărora le plăcea munca lor. Poate şi pentru că învăţase să facă bani frumoşi, vînzîndu-le ziarelor londoneze poveştile condamnaţilor sau ultimele lor confesiuni, înainte de eşafod. Fără îndoială că avea să facă bani buni şi de pe urma poveştii lui Nick Gentry.

– N-a scos un cuvînt toată ziua, a mormăit Eldridge. Ce poveste să vînd eu dacă-şi ţine tot timpul gura, te întreb?

– Un ingrat, l-a aprobat ironic Ross.

Gardianul l-a condus spre intrarea în *camera diavolului*. O fereastră lată fusese tăiată în uşa masivă de stejar, pentru ca prizonierii să poată vorbi cu vizitatorii.

– Gentry! l-a strigat Eldridge. Ai un vizitator!

Nu s-a auzit nici un răspuns.

Ross s-a încruntat:

– Unde este gardianul?

Eldridge s-a întors cu faţa spre el.

– Nu au gardian, sir Ross. Nu e nevoie.

– Am dat ordine clare să fie un gardian la uşă, a spus Ross cu asprime. Nu numai ca să împiedice orice tentativă de evadare, dar şi pentru siguranţa lui Gentry!

Eldridge a izbucnit în rîs:

– Să evadeze? Nimeni nu scapă din *camera diavolului*. În plus, i-am pus cătuşe şi i-am atîrnat lanţuri cu greutăţi de picioare. Nici un prizonier, viu sau mort, nu poate ieşi de aici fără *asta*. A scos o cheie din buzunar şi s-a chinuit să deschidă uşa.

Uşa a scîrţîit din greu cînd a fost deschisă.

– Vezi? a spus Eldridge satisfăcut cînd a intrat, purtînd o lampă în mîna stîngă. Gentry este... S-a dat un pas înapoi, surprins: la naiba!

Ross a clătinat din cap văzînd celula goală.

– Dumnezeule! a murmurat cu un amestec de furie şi admiraţie faţă de iscusinţa cumnatului său. Un cui îndoit strălucea alături de grămada de lanţuri de pe podea. Gentry reuşise să desfacă pe întuneric încuietorile cătuşelor şi lacătele lanţurilor de la picioare. O bară de fier lipsea de la fereastra din celălalt capăt al încăperii. Nu-şi dădea seama cum de reuşise să se strecoare printr-o deschizătură atît de mică, dar o făcuse. Probabil că îşi dislocase un umăr ca să poată trece.

– Cînd a fost văzut ultima oară? l-a chestionat Ross pe gardianul care rămăsese cu gura căscată.

– Cam acum vreo oră, cred, a mormăit Eldridge. Ochii îi ieşiseră din orbite şi transpira abundent.

Ross s-a uitat pe fereastră interioară şi şi-a dat seama că Gentry se folosise de bara de metal ca să dărîme zidul din paiantă al celulei învecinate. A încercat să-şi amintească planul închisorii pe care îl avea atîrnat pe unul dintre pereţii biroului său.

I-a aruncat o privire ucigătoare temnicerului:

– Cheia aceasta se potriveşte la toate celulele de pe etaj?

– C-cred...

– Dă-o încoace. Acum mişcă-ţi fundul la parter şi spune-le celor care m-au însoţit aici că Gentry a evadat. Vor şti ce au de făcut.

– Da, sir Ross! Eldridge a luat-o la fugă cu o viteză neobişnuită pentru un bărbat cu greutatea lui. A luat şi lampa cu el, lăsîndu-l pe Ross în întuneric.

Cu ajutorul cheii, Ross a deschis uşa celulei învecinate şi a pornit pe urmele cumnatului său.

– Naiba să te ia, Gentry! a spus în barbă, simţind cum şobolanii încercau să i se agaţe de picioare. Te spînzur cu mîna mea după ce te prind, doar pentru că m-ai făcut să trec prin asta.

Respirînd greu din cauza efortului, Nick Gentry a ajuns pe acoperişul închisorii. A pus cu grijă piciorul pe un perete exterior care făcea legătura cu clădirea învecinată. Zidul nu era foarte gros şi stătea să se dărîme, dar era singura cale spre libertate. Dacă ajungea de cealaltă parte şi intra în clădire putea să iasă mai apoi în stradă şi de acolo să se facă nevăzut. Iar atunci ar fi fost de neoprit, pentru că el cunoştea Londra ca nimeni altul. Nimeni nu îl putea găsi dacă nu voia el asta.

Nick a păşit cu grijă, ca o felină, încercînd să nu privească în jos. A pus un picior în faţa celuilalt, cu grijă, încercînd să-şi păstreze mintea limpede. Un

gînd nu-i dădea însă pace: gîndul la Sophia. Dacă părăsea Londra nu avea să o mai vadă niciodată. Nu credea că o iubea, pentru că era incapabil de un asemenea sentiment. Dar simţea că i se strîngea sufletul la gîndul că o va părăsi, pentru că simţea că-şi pierdea totodată şi ultima fărîmă de decenţă din viaţa lui. Ea era singura persoană de pe pămînt care ţinea la el, care ar fi continuat să ţină la el indiferent de ce ar fi făcut.

Un pas, încă unul, piciorul stîng, dreptul... Nick a îndepărtat gîndurile la sora lui şi s-a gîndit încotro să se îndrepte. Putea să o ia de la capăt în altă parte, sub un alt nume. Ideea ar fi trebuit să-l înveselească, dar l-a cufundat şi mai adînc în tristeţe. Obosise să stea mereu într-un echilibru fragil, să nu se poată relaxa niciodată. Se simţea la capătul puterilor, de parcă ar fi avut o sută de ani, nu douăzeci şi cinci. Ideea unui nou început îl revolta. Dar era singura lui şansă.

O porţiune din perete s-a prăbuşit sub talpa lui. Bucăţi de mortar au căzut cu zgomot pe pămînt. Nick s-a luptat să-şi recapete echilibrul, cu braţele desfăcute, controlîndu-şi respiraţia. Şi-a continuat cu grijă drumul, bazîndu-se mai mult pe instinct decît pe vedere. De jos nu răzbăteau prea multe zgomote, doar cîteva patrule treceau în sus şi-n jos, din timp în timp. Cei cîţiva demonstranţi care încercaseră să se adune la poarta închisorii fuseseră risipiţi imediat. Nick nu se aşteptase să fie atît de puţini la număr. A zîmbit cu amărăciune, dîndu-şi

seama că popularitatea lui nu mai era ce-a fost. *Nişte ticăloşi nerecunoscători,* a murmurat.

Din fericire nimeni nu a observat silueta de pe acoperişul închisorii. Printr-un miracol al lui Dumnezeu – sau al diavolului – Nick a reuşit să ajungă pe acoperişul celălalt şi de acolo într-o încăpere care părea a fi un birou. Îşi făcuse vînt pe fereastra lăsată deschisă de vreun funcţionar neglijent.

– Aproape am reuşit, a murmurat Nick îndreptîndu-se spre scările care aveau să-l ducă în stradă.

Două minute mai tîrziu, Nick ieşea pe uşa a ceea ce se dovedise a fi o fabrică de mobilă. A înaintat cu grijă, pe lîngă perete, înarmat cu un cuţit şi cu un băţ gros.

A înlemnit cînd a auzit un pistol armîndu-se.

– Rămîi pe loc, a auzit o voce de femeie.

Uimit, a întrebat:

– Sophia?

Sora lui era acolo, singură, cu un pistol în mînă, cu privirea aţintită asupra lui.

– Să nu îndrăzneşti să fugi! l-a avertizat ea.

– Cum naiba ai ajuns aici? a întrebat-o. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Este periculos şi... pentru numele lui Dumnezeu, lasă pistolul jos! Te poţi răni.

Ea nu s-a clintit.

– Dacă-l pun jos o să fugi.

– Nu te cred în stare să mă împuşti.

I-a răspuns cu calm:

– Nu putem afla decît într-un singur fel, nu-i aşa?

Nick a oftat.

– Nu ţii deloc la mine, Sophia?

– Bineînţeles că ţin. De aceea a trebuit să te opresc. Soţul meu a venit să te ajute.

– Pe dracu'. Nu fii proastă. Lasă-mă să plec, la naiba!

– Îl vom aştepta împreună pe Ross, a spus ea, încăpăţînată.

Cu coada ochiului Nick a văzut o patrulă şi cîţiva agenţi apropiindu-se. Era prea tîrziu. Sora lui îi distrusese singura şansă de a scăpa. A lăsat jos armele. Bine. Îl va aştepta pe Cannon. Iar atunci Sophia va afla că preţiosul ei soţ o minţise. Chiar îşi dorea ca el să i se dezvăluie aşa cum era, pentru ca Sophia să înceteze să-l mai idolatrizeze.

– Bine, a spus. O să-l las pe soţul tău să mă ajute – să ajung la spînzurătoare.

CAPITOLUL 18

Ross era plin de mizerie cînd a ajuns pe acoperişul închisorii. Se simţea de parcă niciodată nu avea să mai fie curat şi a inspirat adînc aerul curat al serii, mult diferit de ce respirase înăuntru. A ajuns pe marginea acoperişului şi a dat de zidul care făcea legătura cu clădirea învecinată. A înjurat printre dinţi, frustrat. Nu avea cum să ştie cît de departe ajunsese Gentry.

A încercat cu piciorul zidul, descoperind că era la fel de instabil ca nisipurile mişcătoare. Al naibii să fie dacă va încerca să facă ceea ce şi un circar ar refuza, şi-a spus. Înainte să apuce să se retragă a auzit o voce de femeie venind de jos:

– Ross?

Inima i-a stat în loc cînd a văzut silueta firavă a soţiei lui, patru etaje mai jos.

– Sophia? a strigat el. Dacă eşti tu, te omor din bătaie!

– Gentry aşteaptă aici, împreună cu mine, s-a auzit din nou vocea ei. Să nu cumva să încerci să sari pe peretele acela!

– Nici nu aveam de gînd, i-a răspuns, încercînd să-şi potolească furia. Nu te mişca.

I s-a părut că a durat o veşnicie pînă cînd a coborît etaj cu etaj, alergînd acolo unde era posibil, ignorînd ţipetele şi epitetele celor pe lîngă care trecea. Cînd a ieşit în sfîrşit în stradă a văzut că se adunaseră cîţiva privitori, o patrulă călare şi pe agenţii Sayer şi Gee, cu toţii aşteptînd la o distanţă respectuoasă de Sophia şi cel pe care-l capturase.

– Sir Ross, a spus Sayer, a ajuns înaintea noastră şi ne-a spus să stăm aici, altfel...

– Ţineţi-i pe toţi la distanţă pînă termin aici, a răbufnit Ross.

Agenţii l-au ascultat imediat şi i-au împins pe gură-cască mai departe. Ross s-a apropiat de soţia ei. Trăsăturile Sophiei s-au relaxat cînd l-a văzut lîngă ea. I-a întins pistolul fără un cuvînt.

– De unde l-ai luat? a întrebat-o, încercînd să-şi controleze tonul.

– L-am luat de la vizitiu. Nu a fost vina lui, Ross, l-a scuzat ea. Îmi pare rău, dar l-am auzit pe gardian spunîndu-i lui Sayer că Gentry a evadat... şi au plecat...iar cînd m-am uitat pe geam l-am văzut pe fratele meu pe acoperiş şi...

– Vorbim mai tîrziu, a întrerupt-o Ross. Trebuia să rezolve problema cît mai curînd.

S-a uitat spre Gentry care a strîmbat din nas:

– Deci aşa ai tu grijă de sora mea? E pe mîini bune, nu-i aşa? Dă ocol puşcăriei în miez de noapte cu un pistol în mînă!

– John! a protestat Sophia.

Ross a făcut-o să tacă punîndu-i mîna pe ceafă.

– Ai avut noroc că te-a oprit.

– Da, sînt al naibii de norocos, a mormăit Gentry.

Ross l-a privit lung, întrebîndu-se dacă nu cumva făcea o greşeală cumplită. Probabil că făcea. Avea un plan cu ajutorul căruia îşi putea salva cumnatul şi putea aduce beneficii biroului din Bow Street. Era însă extrem de riscant. În Gentry sălăşluiau mai mulţi oameni: bărbatul curajos care prindea răufăcători, lordul sinistru al lumii subterane, eroul, diavolul. În mod curios, Gentry părea prins undeva la mijloc, incapabil să decidă încotro voia să se îndrepte. Dar odată intrat pe mîini bune şi modelat de o voinţă mai puternică decît a lui...

Nimeni nu i-a dat prilejul să se schimbe, îi spusese Sophia. *Dacă i s-ar da şansa să înceapă o nouă viaţă... gîndeşte-te ce fel de om ar putea deveni.*

Ross voia să-i dea această şansă, de dragul Sophiei. Dacă nu încerca să-i salveze fratele, această prăpastie avea să rămînă mereu între ei.

– Îţi fac o ofertă, i-a spus Lui Gentry. Te sfătuiesc să o cîntăreşti cu atenţie.

Bărbatul i-a zîmbit cinic.

– Se anunţă interesant.

– Ştii cîte dovezi am împotriva ta. Pot să le fac să dispară, dacă vreau.

Gentry l-a privit brusc interesat, de parcă se pregătea să se tîrguiască cu el.

– Cum rămîne cu martorul care vrea să depună mărturie?

– Mă descurc şi cu el.

– Cum?

– Nu te priveşte pe tine. Ross nici nu s-a uitat la Sophia, deşi a auzit-o exclamînd. I-a simţit uimirea: el era dispus să abdice de la principii pentru fratele ei. În cei doisprezece ani în care servise sistemul judiciar el nu se abătuse niciodată de la calea cea dreaptă. Tăinuirea dovezilor şi manipularea martorilor erau de neconceput pentru el. A continuat: drept răsplată pentru eforturile mele vreau să faci şi tu ceva.

– Bineînţeles, i-a răspuns ironic Gentry. Nu e greu de ghicit. Vrei să plec din ţară, să dispar fără urmă.

– Nu. Vreau să devii agent.

– *Ce?* a întrebat Gentry.

– Ross? a spus şi Sophia, în acelaşi timp.

Dacă nu ar fi fost atît de concentrat, pe Ross l-ar fi amuzat privirile aruncate de cele două perechi de ochi albaştri, identici.

– Nu te juca cu mine, Cannon, i-a spus Gentry. Spune-mi ce vrei de la mine şi...

– Te mîndreşti cu priceperea ta de a prinde hoţi. Să vedem dacă eşti în stare să o faci şi respectînd

regulile. Fără brutalitate, minciuni, dovezi contrafăcute.

Gentry părea înspăimîntat de ideea de a deveni funcţionar public.

– De unde ţi-a venit o asemenea idee nebunească?

– Mi-am amintit ce mi-a spus Morgan... că agentul şi criminalul pe care îl prinde sînt cele două faţete ale aceleiaşi monede.

– Şi crezi că Morgan va avea încredere în mine?

– Nu de la început. Va trebui să-i cîştigi încrederea, zi după zi.

– Al naibii să fiu dacă o să mă căciulesc în faţa nefericiţilor tăi de agenţi în uniformă roşie!

– Atunci te duc eu însumi la spînzurătoare. Am de gînd să păstrez toate dovezile împotriva ta şi le voi folosi la primul semn că nu-ţi faci datoria aşa cum doreşte Morgan.

– Şi de unde o să ştii că nu o s-o iau la goană?

– Dacă o faci, vin eu însumi după tine şi te omor. Viaţa surorii tale, ca să nu mai vorbesc de a mea, va fi mult mai tihnită fără tine.

Ostilitatea plutea prin aer. Ross şi-a dat seama că Gentry îi luase în serios ameninţările. A aşteptat răbdător ca el să cîntărească fiecare alternativă.

Tînărul i-a aruncat o privire plină de ură.

– Ai de gînd să te foloseşti de mine. Voi fi ca o pană cu care să-ţi împodobeşti pălăria. Cu ajutorul meu vei obţine tot ce-ţi doreşti pentru agenţii tăi din

Bow Street. Ziarele vor urla că l-ai convertit pe Nick Gentry. Va trebui să-mi trădez toţi cunoscuţii, să depun mărturie împotriva tuturor complicilor mei. Iar după ce voi fi dispreţuit de orice femeie, bărbat sau copil de la Dead Man's Yard pînă la Gin Lane, mă vei trimite să prind hoţi şi criminali în locurile unde sînt urît cel mai tare. Şi mai presus de toate îmi vei oferi un salariu de mizerie.

Ross s-a gîndit atent la tot ce-i spusese.

– Da, i-a răspuns. Cam aşa va fi.

Gentry a rîs amar.

– Du-te şi spînzură-te, Cannon!

– Să înţeleg că accepţi?

Gentry a dat scurt din cap.

– O să regret amarnic. Dacă mă spînzurai terminam repede cu toate.

– Iar acum că ne-am înţeles te voi duce înapoi în celulă. Vei fi eliberat mîine dimineaţă. Pînă atunci eu mă voi ocupa de celelalte aranjamente.

– Ross, a spus Sophia. John trebuie neapărat să se întoarcă acolo în seara asta?

– Da. Ochii lui o provocau să protesteze.

Prudentă, Sophia şi-a ţinut gura, deşi era clar că ar fi vrut să pledeze pentru fratele ei.

– Nu-i nimic, Sophia, i-a şoptit Gentry. Am fost în locuri şi mai îngrozitoare. I-a aruncat o privire lui Ross. Şi asta mulţumită soţului tău.

În cei zece ani de cînd lucrau împreună, Ross nu reuşise să-l surprindă pe sir Grant Morgan aşa

cum o făcuse acum. Se întorsese în Bow Street şi se dusese direct în biroul lui Morgan. După care îi povestise totul despre înţelegerea făcută cu Gentry.

Morgan îl privea total nedumerit:

– Ce-ai spus? Nick Gentry nu are cum să devină agent!

– De ce nu?

– Pentru că este Nick Gentry, de-aia!

– *Tu* îl poţi transforma în agent.

– Oh, nu! a exclamat vehement Morgan, clătinînd din cap. Dumnezeule, nu! Nu m-am plîns de munca enormă pe care mi-ai pus-o în cîrcă, nici de încercările la care mă supui necontenit. Iar dacă vei vrea într-adevăr ca eu să-ţi iau locul voi face tot ce-mi stă în puteri să mă achit de această sarcină. Dar al naibii să fii dacă pleci şi mă laşi cu Nick Gentry pe cap! Dacă chiar crezi că poate fi agent, atunci să faci bine să rămîi şi să-l instruieşti chiar tu!

– Tu eşti mai în măsură să-l struneşti. Şi tu ai fost agent, şi tu vii de pe stradă, de acolo de unde vine şi el. Şi nu uita că are doar douăzeci şi cinci de ani. Este încă suficient de tînăr ca să se lase influenţat.

– Este iremediabil pierdut, iar tu ştii asta.

– Cu timpul, a continuat Ross ignorîndu-i protestele, Gentry ar putea deveni cel mai bun om al tău. Va prelua cele mai riscante cazuri fără să cli-

peasca. Îţi pun la dispoziţie o armă, Grant. Una pe care va trebui să o foloseşti cu pricepere.

– Sau una care îmi va exploda în faţă, a mormăit Morgan. S-a sprijinit de spătarul scaunului şi s-a uitat încruntat spre tavan. Cu siguranţă îşi imagina cum îl va pregăti pe Nick Gentry. A izbucnit într-un rîs ironic: s-ar putea să merite, totuşi. După cît ne-a dat de furcă, o să-mi facă plăcere să-l alerg, să scot sufletul din el.

– Înseamnă că te mai gîndeşti.

– Am de ales?

Ross a clătinat scurt din cap.

– Aşa ziceam şi eu. La naiba! Sper să te retragi curînd, Cannon.

Sophia era deja în pat cînd Ross a intrat în camera întunecată. Nu s-a mişcat, nu a scos nici un cuvînt, sperînd ca el să creadă că dormea. El se abţinuse tot drumul de la Newgate spre casă şi ştia prea bine că voia să rămînă singuri, în intimitatea apartamentului lor. Iar acum venise momentul să dea seamă. Poate că dacă aşteptau pînă dimineaţă furia lui se mai domolea.

Din nefericire Ross nu a părut deloc dispus să mai aştepte. A aprins lampa şi a dat flacăra mare.

Sophia s-a ridicat încet în şezut şi i-a zîmbit împăciuitor.

– Ce a zis sir Grant cînd i-ai spus...

– Discutăm despre asta mai tîrziu, a spus el ferm, nelăsîndu-se distras. S-a aşezat pe pat şi

şi-a pus mîinile de-o parte şi de alta a ei, ţinînd-o captivă. Acum vreau să discutăm despre ce ai făcut tu. Vreau să-mi explici de ce ai riscat într-o asemenea măsură cînd ştii cît de mult ţin la siguranţa ta!

Sophia s-a sprijinit de perne şi i-a ascultat prelegerea. Ştia că era furios doar pentru că o iubea, aşa că i-a ascultat cu atenţie fiecare cuvînt. Cînd a terminat – sau poate a făcut doar o pauză, să-şi tragă răsuflarea – ea a izbucnit, cuprinsă de remuşcări:

– Ai perfectă dreptate. Ar fi trebuit să rămîn în trăsură, aşa cum mi-ai spus.

– Aşa este, a şoptit Ross, părînd să se îmblînzească. Era evident că ea nu voia să se certe.

– Ai experienţă, ştii ce trebuie făcut în asemenea situaţii. Nu m-am pus numai pe mine în pericol, am riscat şi viaţa copilului nostru. Îmi pare foarte rău pentru asta.

– Ar trebui să-ţi pară.

Sophia şi-a sprijinit capul pe umărul lui.

– Nu ţi-aş da niciodată cu bună ştiinţă motive de îngrijorare.

– Ştiu asta, i-a răspuns el. Dar al naibii să fiu dacă voi lăsa să mi se ducă veştea că nu-mi pot ţine în frîu nevasta!

Sophia a zîmbit, ascunzîndu-şi faţa la pieptul lui.

– Nimeni nu ar îndrăzni să creadă aşa ceva. Ross... ce ai făcut pentru fratele meu este de-a dreptul minunat.

– N-am făcut-o pentru el. Ci pentru tine.

– Ştiu. Şi te ador pentru asta. I-a slăbit cu gesturi blînde nodul cravatei.

– Doar pentru asta?

– Pentru o mie de alte motive. Şi-a lipit sînul de pieptul lui. Lasă-mă să-ţi arăt cît de mult te iubesc. Cîtă nevoie am de tine.

Ross a renunţat la prelegere şi şi-a scos cămaşa, trăgînd-o peste cap. A aruncat-o pe podea iar cînd s-a întors din nou spre Sophia a văzut că zîmbea.

– Ce este atît de amuzant? a întrebat, ridicîndu-i cămaşa de noapte.

– Mi-am amintit că în argoul cockney „nevastă" este sinonim cu „necazuri". Se potriveşte în cazul meu, nu crezi?

Ochii lui Ross au strălucit. S-a aplecat şi a sărutat-o.

– Mă descurc eu cu toate, a asigurat-o şi şi-a petrecut întreaga noapte dovedindu-i.

EPILOG

După naşterea fiicei lor, doctorul Linley a spus că a fost prima dată cînd s-a temut mai mult pentru tată decît pentru sănătatea mamei. Ross rămăsese într-un colţ al camerei, în ciuda tuturor eforturilor de a-l da afară. A rămas aşezat pe fotoliu, ţinîndu-se strîns de braţele acestuia. Deşi chipul lui nu trăda nimic, Sophia ştia cît îi era de teamă. Printre contracţii a încercat să-l liniştească, să-i spună că era bine, că durerea era îngrozitoare dar suportabilă. Într-un final, însă, a uitat de prezenţa lui.

– Eşti tare tăcută, i-a spus Linley, zîmbindu-i încurajator. Poţi să ţipi cînd simţi durerea, dacă te ajută. În acest punct al travaliului, multe dintre pacientele mele mi-ar fi blestemat deja tot arborele genealogic.

Sophia a zîmbit slab şi a clătinat din cap.

– Mi-e teamă să nu leşine Ross dacă mă aude.

– Va supravieţui, i-a răspuns sec Linley.

Spre sfîrşit, cînd durerea a devenit de nesuportat, ea a ţipat iar Linley i-a sprijinit capul şi i-a apropiat o batistă umedă de nas

– Inspiră, i-a şoptit.

Ea l-a ascultat şi a inhalat vaporii dulci, ameţitori care i-au îmblînzit durerea şi i-au oferit cîteva momente de euforie.

– Oh, îţi mulţumesc. Ce este?

Ross s-a apropiat imediat, suspicios.

– Nu este periculos? a întrebat el.

– Este oxid de nitrogen, i-a răspuns calm Linley. I se mai spune şi gaz ilariant. Lumea îl inhalează la petreceri, ca să se distreze. Dar un coleg de-al meu, Henry Hill Hickman l-a folosit împotriva durerii la extracţiile dentare. L-am folosit şi eu de cîteva ori la femeile în travaliu şi se pare că are efect şi pe deasupra este şi inofensiv.

– Nu-mi place să ştiu că faci experimente pe soţia mea... a început Ross.

Sophia l-a întrerupt, cuprinsă de o nouă durere, şi mai puternică. L-a prins pe doctor de încheietură:

– Nu-l asculta, a gemut. Unde e batista?

După cîteva minute venea pe lume Amelia Elizabeth Cannon.

A doua zi, Sophia îşi alăpta copilul şi se uita la Ross, cerîndu-şi parcă scuze din priviri. În sinea ei era entuziasmată de fiica ei, dar ştia că orice bărbat îşi dorea ca primul născut să fie băiat. Ross

era un gentleman, aşa că nu avea să se arate dezamăgit, dar Sophia ştia că întreaga familie Cannon, şi în special bunicul, şi-ar fi dorit ca numele să le fie dus mai departe.

Ross mîngîia cu vîrful degetelor căpşorul fiicei lui. Sophia a vorbit încet:

– Sînt sigură că următorul va fi băiat.

El a ridicat ochii de la copil şi a privit-o nedumerit.

– Mi-aş dori să fie tot fată.

Sophia a zîmbit neîncrezătoare.

– Eşti foarte drăguţ pentru că spui asta, dar toată lumea ştie că...

– Amelia este tot ce mi-am dorit, a spus el hotărît. Este cel mai frumos copil din cîţi am văzut, este perfectă. Dăruieşte-mi o mulţime de fiice şi voi fi cu adevărat fericit.

Sophia i-a luat mîna şi i-a sărutat-o.

– Te iubesc, i-a spus. Şi sînt atît de bucuroasă că nu te-ai însurat cu altcineva, înainte să te cunosc.

Ross s-a aplecat şi a sărutat-o lung, tandru.

– Ar fi fost imposibil.

– De ce? S-a sprijinit de braţul lui, continuînd să ţină fetiţa la sîn.

– Pentru că te aşteptam pe tine, iubirea mea.

SFÎRŞIT

Puteţi face comenzi
la următoarele nr. de telefon:

021.337 1443
0763.253.003

Oare de ce își caută lady Sophia un amant? Va putea oare să-l seducă pe cel mai rîvnit bărbat din Londra?

Lady Sophia Sydney ar face orice să-l prindă în mrejele ei pe inaccesibilul sir Ross Cannon. Țelul ei: să-i distrugă reputația și să provoace un scandal despre care să vorbească toată Londra. Așa că-și face loc în viața lui, îi cîștigă încrederea și ajunge să locuiască în casa lui.

În fiecare clipă prezența ei îl tentează mai presus de rațiune... În fiecare seară, ochii ei îi promit pasiune descătușată, pînă în zori - asta dacă el ar primi-o în patul lui.

Sophia știe că el se îndragostește tot mai mult de ea, cu fiecare zi care trece. Dar nu s-a gîndit că s-ar putea îndrăgosti la rîndul ei. Și nici că el ar putea să o ceară în căsătorie...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8991-87-3
9 789738 991873